

ชนแล้วหนี

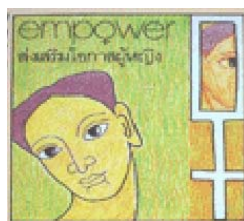
งานวิจัยของพนักงานบริการ ต่อด้านการค้ามนุษย์
โดย
มูลนิธิ เอ็มพาวเวอร์

พมพ 2555

ชนแล้วหนี

ผลกระทบจากนโยบายและวิธี
ต่อต้านการค้ามนุษย์ กับ สิทธิ
มนุษยชนของพนักงานบริการ
ในประเทศไทย

โดย
ทีม RATS-W
มูลนิธิเอ็มพาวเวอร์

สนับสนุน โดย Mama Cash

ma
ma
cash

พิมพ์ ครั้งแรก 2012/2555

"งานศิลปะผ้าปัก มิตะ"

ชิ้นงานยาวกว่า 10 เมตร กับ 13 ภาพ บนผืนผ้า
เรื่องราวเป็นไปตามความยาวของผืนผ้า แสดงถึงวิธีการที่ผู้หญิงได้สัมผัสกับการกีดกันการนับและ
ช่วยเหลือ แผ่นภาพแต่ละภาพ ถูกปักแต่ละครั้งด้วยมือของพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติซึ่ง
เป็นส่วนสำคัญของการวิจัยของเรา
มันเป็นงานศิลปะที่แสดงออกแทนคำพูดที่ดีที่สุด
จากพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติผู้ปฏิบัติงาน
แผ่นภาพจากผืนผ้าที่เราเป็นเรื่องราวทั้งหมดของรายงานที่เราเขียนขึ้น

สารบัญ

บทนำสู่เรื่องราวของเรา.....	5
เราเป็นใครและเราทำอะไร.....วิธีวิทยา	6
ข้อค้นพบ.....รายงานฉบับย่อ.....	9
ต่อจากนี้อะไรควรจะเกิดขึ้น ?	20

บทที่1: บริบทแวดล้อมปัจจุบันของการงานและชีวิตของเรา.....	22
--	----

การย้ายถิ่นในประเทศไทย ณ วันนี้

พนักงานบริการในประเทศไทย : ในบริบทสมัยใหม่

ยังคงย้ายถิ่นด้วยความหวังใน พ . ศ . 2554

- ที่บ้านและตัดสินใจจะไปเมื่อไหร่ดี
- ระหว่างการเดินทาง
- ข้ามชายแดน
- การเดินทางในประเทศไทย
- การหางาน
- สภาพการทำงาน
- เงินกู้และหนี้สิน
- ผ่านมาแล้วผ่านไป
- พนักงานบริการต่างชาติในประเทศไทย

หากการค้ำมนุษย์จะไปเป็นพนักงานบริการก็เหมือนมอเตอร์ไซด์จะไปเป็นดอกมะลิ

บทที่ 2: จุดสูงสุดของกฎหมาย.....	44
----------------------------------	----

กฎหมายเชิงลงโทษ

การลงโทษที่เพิ่มขึ้นมาสำหรับพนักงานบริการข้ามชาติ

เรามีสิทธิที่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นบุคคลในกฎหมาย: การยอมรับและการคุ้มครอง

แล้วเด็กล่ะ ? : กรอบทางกฎหมายสำหรับการคุ้มครองเด็ก/ ผู้เยาว์

บทที่ 3: พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551	54
---	----

ปัญหาในการนิยาม

การคุ้มครอง

การลงโทษ

การคุ้มครองระหว่างประเทศ

บทที่ 4 นโยบายรัฐบาลในการต่อต้านการค้ามนุษย์.....	59
---	----

นโยบายระดับชาติและโครงสร้าง

บันทึกข้อตกลงระดับจังหวัด

บันทึกข้อตกลงระดับภูมิภาคและทวีป

บทที่ 5 นโยบายและการปฏิบัติ..... ระวังช่องว่างระหว่างกัน.....	65
---	----

เมื่อนโยบายที่ดีกลายเป็นการปฏิบัติที่เลวร้าย

ชนแล้วหนี : เรื่องจริงจากการบุกจับและช่วยเหลือ

บทที่ 6: การละเมิดเฉพาะเจาะจงที่เกิดขึ้น.....	95
---	----

การละเมิดข้อตกลงระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชน

การละเมิดกฎหมายและนโยบายของไทย

การละเมิดข้อตกลงในระดับภูมิภาค

การละเมิดมาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยการต่อต้านการค้ามนุษย์

บทนำต่อเรื่องราวของเรา

เราเดินทางกันใช้เวลาหลายวันท่ามกลางภูเขา ข้ามแม่น้ำ ผ่านผืนป่าที่หนาทึบ เราก้าวตามทางที่คนอื่นเคยเดิน ทางสายเล็กที่มีฝุ่นหรือดินโคลนขึ้นอยู่กับการฤดูกาลใด

ฉันถือกระเป๋าที่ใส่เสื้อผ้าและแบกความหวังทั้งหมดของคนทั้งครอบครัวไว้บนบ่า ฉันแบกมันมาด้วยความภาคภูมิใจ มันเป็นหีบห่อที่มีค่าไม่ใช่ภาระที่ยุ่งยาก ตามทางชายแดนพื้นที่ส่วนใหญ่ของชายแดนจริงๆแล้วไม่มี ไม่เห็นเส้นที่เขียนไว้ที่พื้นของผืนป่า ไม่มีลายเส้นที่ขีดไว้ในสายน้ำที่กววน

ฉันเพียงแค่ออกเดินทางที่มีผู้หญิงนับพันเดินก่อนหน้าฉัน ย่างก้าวของฉันเต็มไปด้วยความน่าตื่นเต้นเมื่อกล้า และท้าทาย เบื้องหลังเป็นโลกที่ฉันคุ้นเคย โลกของยายของฉันและยายของยายของฉันและยายของเธอ เบื้องหน้าคือโลกของพี่สาวผู้ซึ่งออกเดินทางไปล่วงหน้า เพื่อก่อสร้างสร้างฝันและเพื่อให้ครอบครัวดำรงอยู่ได้ ย่างก้าวนี้เป็นพม่า ย่างก้าวข้างหน้าเป็นประเทศไทย และนี่คือขอบชายแดน

หากนี่เป็นเรื่องราวของผู้ชายที่ออกไปผจญภัยเพื่อตามล่าขุมสมบัติและสังหารมังกรเพื่อทำให้ครอบครัวร่ำรวยและมีความปลอดภัย เขาคนนั้นก็จะเป็นผู้ชาย แต่ฉันไม่ใช่ผู้ชาย ฉันเป็นผู้หญิง ดังนั้นเรื่องเล่าจึงเปลี่ยนไป ฉันไม่สามารถเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวได้ ฉันไม่สามารถออกไปตามวิถีการผจญภัยได้ ฉันไม่กล้าและอาจหาญ ฉันไม่มีความชำนาญและเข้มแข็ง กลายเป็นว่าฉันถูกเรียกว่าแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมาย ผู้แพร่เชื้อโรค โสเภณี อาชญากรหรือแม้กระทั่งเหยื่อของการค้ามนุษย์

ทำไมโลกถึงกลัวคนรุ่นใหม่ คนทำงาน คนที่ไม่พูดภาษาอังกฤษและเป็นผู้หญิงที่ไม่ใช่สีขาวซึ่งเรามีจำนวนมากกว่าและเคลื่อนย้ายไปรอบโลก แต่ไม่ใช่เราที่มักจะถูกพบว่าเป็นบุคคลที่ทำร้ายทางเพศเด็ก ขาดการต่อเนื่องหรือผู้ที่ข่มขืนคนอื่น เราไม่เคยเริ่มทำสงคราม ไม่เคยสั่งการให้ฆ่าหรือวางแผนทำลายล้างมนุษยชาติ และไม่ใช่เราอีกที่เป็นจำเลยที่กระทำความรุนแรงและอยู่ในห้องขังทั่วโลก ความเสี่ยงอะไรที่จะเกิดขึ้นแน่ๆที่กระทบอิสรภาพการเคลื่อนไหวของเรา ? ทำไมการจำกัดให้เรายืนแค่ในพื้นที่ภูมิศาสตร์เฉพาะจึงสำคัญ จนทำให้รัฐบาลเต็มใจที่จะใช้เงินและพลังทางการเมืองอย่างมาก ทำไมเราถึงรู้สึกเหมือนแกะหรือฝูงวัวควาย ที่จะได้รับอนุญาตจากชาวนาเท่านั้นว่าเมื่อไหร่และที่ไหนที่จะถูกลากไถตามที่ชาวนาเลือก ? ทำไมผู้หญิงคนอื่นที่ได้ข้ามไปแล้วยังอีกโลกหนึ่งถึงต่อต้านไม่ให้เราก้าวตามไป ? ไม่มีอะไรที่เราสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ที่จะตอบคำถามเหล่านี้ได้เลย

แทนที่จะเคารพลีขิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของเรา ภายใต้คณะมนตรีความมั่นคงของสหประชาชาติ เราได้รับการคุ้มครองภายใต้สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรม เราถูกบังคับให้อยู่กับการโกหกแบบใหม่ที่ว่า การควบคุมชายแดนและนโยบายการต่อต้านการค้ามนุษย์เป็นการปกป้องสิทธิของเรา ไม่มีใครสักคนในกลุ่มเราที่เชื่อการโกหกนั้นหรือต้องการการปกป้องดังกล่าว เราถูกจับ ถูกตัดขาดจากครอบครัว เงินเราที่หามาได้และเก็บไว้ก็ถูกยึด ถูกสอบปากคำอย่างหนัก ถูกขังคุกและตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ชายที่มีอาวุธปืนเพื่อที่พวกเขาจะส่งเรากลับบ้าน ทั้งหมดนี้กระทำภายใต้แผนป้ายชื่อว่า "การคุ้มครองเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์" มันเหมือนการโยนเกลือใส่เข้าไปในแผลสดและเรียกมันว่าการช่วยเหลือเรา เราขอขอบคุณผู้หวังใยต่อสวัสดิการของเราอย่างจริงใจ แต่เราขอให้อ่านรับฟังเสียงของเราและคิดในแนวคิดแบบใหม่

หลังจากการบุกจับและช่วยเหลือ เราจะต้องเดินในเส้นทางเดิมอีกครั้ง ประสบกับอันตรายเดิม ณ จุดข้ามชายแดน เหมือนกับผู้หญิงที่ต่อสู้เพื่อได้รับการศึกษา ต่อสู้เพื่อสิทธิในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ต่อสู้เพื่อมีส่วนร่วมในทางการเมือง ต่อสู้เพื่อประกาศอิสรภาพ ต่อสู้เพื่อทำงาน เพื่อความรัก เพื่ออยู่อย่างปลอดภัย เราจะไม่อยู่ในสังคมที่มีกรงขังที่เพื่อกักขังเรา เรากล้าที่จะก้าวข้ามเส้นที่ขีดไว้

เราเป็นใครและเราทำอะไร.....วิธีวิทยา

มูลนิธิเอ็มพาวเวอร์

เอ็มพาวเวอร์เป็นองค์กรที่เริ่มโดยคุณ จักรวิภา อภิสุข กลุ่มของพนักงานบริการและนักกิจกรรมในพัฒพงศ์ ในพ.ศ. 2527 เอ็มพาวเวอร์ส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของพนักงานบริการและจัดให้มีพื้นที่ที่ให้เราเป็นเจ้าของ เพื่อจัดตั้งและยืนยันสิทธิของเราทางการศึกษา สุขภาพ การเข้าความยุติธรรม และการมีส่วนร่วมทางการเมือง มีพนักงานบริการมากกว่า 50,000 คนที่เคยมีส่วนร่วมอย่างเป็นทางการกับเอ็มพาวเวอร์ในรอบ 27 ปีที่ผ่านมา สมาชิกของเรารวมถึงพนักงานบริการที่มาจากประเทศไทย และพนักงานบริการที่หลักๆมาจากประเทศ ในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง เช่น ลาว พม่า¹ จีน และกัมพูชาในปัจจุบัน เอ็มพาวเวอร์ มีศูนย์ใน 11 จังหวัดทั่วประเทศไทยที่เข้าถึงพนักงานบริการ 20,000 คนอย่างสม่ำเสมอ การดูแลโดยภาพรวมของศูนย์ การดำเนินการและบริหารโดยพนักงานบริการเป็นหลัก ในแต่ละพื้นที่เอ็มพาวเวอร์เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนพนักงานบริการ

ทำไมถึงทำวิจัยเรื่องการต่อต้านการค้ามนุษย์ ?

พนักงานบริการในประเทศไทยเป็นกลุ่มที่ถูกทำวิจัยมากที่สุดในโลกก็ได้ หลายทศวรรษที่ปัจเจกบุคคลหลายคน หลายกลุ่มได้มาที่เอ็มพาวเวอร์ เพื่อต่อปริญญาเอกให้จบ เพื่อจัดทำสารคดี เพื่อเขียนบทความหรือดำเนินการให้ทุนเสร็จสมบูรณ์ เรามีประสบการณ์ที่เยอะมากกับการทำวิจัย

ในรอบ 10 ปีที่ผ่านมาพนักงานบริการในประเทศไทยได้ประสบกับปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนภายใต้หน้ากากของกฎหมายและนโยบายการต่อต้านการค้ามนุษย์ เรามีประสบการณ์ที่ถูกโจมตีใส่ร้ายป้ายสี สบประมาทต่ออุตสาหกรรมของเรา เจ้าหน้าที่ตำรวจบุกจับโดยใช้ความรุนแรงในสถานที่ทำงานของเรา เราถูกกักขังโดยไม่มีความผิด ถูกบังคับให้ฟื้นฟูในสถานสงเคราะห์ของรัฐบาลและถูกส่งกลับ เราเองได้ทำการเรียกร้องอย่างต่อเนื่องสำหรับการปฏิรูปและการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนโดยเฉพาะกับพนักงานบริการแรงงาน

¹ ในรายงานนี้เรียกว่าประเทศพม่าแทนการเรียกเมียนมาร์ เนื่องจากพนักงานบริการจากพม่าไม่ยอมรับเผด็จการทหารพม่าว่ามีความชอบธรรมในการเปลี่ยนชื่อพม่าและยังคงเรียกพม่า ไม่ใช่เมียนมาร์

ข้ามชาติ

แม้ว่าจะมีความพยายามเหล่านี้ แต่อุตสาหกรรมของเรายังถูกทำให้เป็นตัวอย่างมากเกินไปในการบุกจับเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์และเป็นถูกกล่าวหาอย่างผิดๆว่าเป็นความรุนแรงที่มีมาแต่แรกเริ่มของการเป็นพนักงานบริการ ที่ถูกแสวงหาผลประโยชน์เทียบเท่ากับการค้ามนุษย์ ผู้คนยังไม่ทราบหรือไม่เข้าใจว่ากาปฏิบัติกาต่อต้านการค้ามนุษย์ในปัจจุบันว่าไม่เพียงแต่ละเมิดสิทธิของปัจเจกบุคคล แต่ยังเป็นอุปสรรคที่ใหญ่หลวงต่อความพยายามที่จะลดการแสวงหาผลประโยชน์ในอุตสาหกรรมของเรา

ใน พ.ศ. 2554 เอ็มพาวเวอร์ ได้จัดทำกาวิจัยในชุมชนทั่วประเทศเพื่อที่จะจำแนกและจัดทำบันทึกผลกระทบของกฎหมาย นโยบายและการปฏิบัติของการต่อต้านการค้ามนุษย์ของไทยต่อพนักงานบริการในประเทศไทย และเพื่อพัฒนาข้อเสนอแนะเพื่อหาทางแก้ปัญหาให้สำเร็จ จุดมุ่งหมายลำดับที่สองคือสร้างความเข้มแข็งขององค์ความรู้และสร้างความตระหนักในชุมชนของเราเกี่ยวกับกฎหมายและสิทธิมนุษยชน และเพื่อสร้างทักษะของเราในการออกแบบ ดำเนินการและตรวจเทียบการวิจัยเพื่อใช้ในการเรียกร้องสิทธิมนุษยชนของเรา

ขั้นตอน เราทำอย่างไร

ไม่นานหลังจากที่เราตัดสินใจว่าจะทำงานวิจัย เอ็มพาวเวอร์ได้รับการแนะนำให้ใช้เครื่องมือการประเมินผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนซึ่งมีการพัฒนาใน พ.ศ. 2553 โดยสถาบันสิทธิมนุษยชนของเนเธอร์แลนด์ จุดมุ่งหมายสำหรับสิทธิมนุษยชนและเครือข่าย La Strada International ในยุโรป² ในการต่อต้านการค้ามนุษย์ เครื่องมือ – คู่มือสิทธิ ซึ่งให้ข้อมูลแก่เราในด้านเอกสารสิทธิระหว่างประเทศที่ได้รับการยอมรับเพื่อช่วยเราจัดทำมาตรฐานการวัดผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนด้านนโยบายและการปฏิบัติ

ในขั้นแรกเราจินตนาการไว้ว่าจะดำเนินการโดยทีมเล็กๆที่มีผู้หญิง 3-4 คนเท่านั้นที่จะรวมกันเป็นทีมงานวิจัยเพื่อทำการสัมภาษณ์ ฯลฯ ทำงานภายใต้โครงการชื่อว่า RATS-W เราคิดว่าทีมจะประกอบด้วยผู้นำพนักงานบริการสองคน ผู้ให้คำปรึกษาด้านกฎหมายและอีกคนหนึ่งผู้ซึ่งมีประสบการณ์ในการทำวิจัยและจัดทำข้อมูล

อย่างไรก็ตามเมื่อเราเริ่มกล่าวถึงความคิดในการทำวิจัยในขั้นตอนของการออกแบบและวางแผนในการประชุมของพนักงานบริการ 90 คน ที่เอ็มพาวเวอร์ จัดที่ จังหวัดนนทบุรี เกิดปรากฏอย่างรวดเร็วและชัดเจนว่ามีพนักงานบริการอีกมากที่อยากจะเข้าร่วมทำวิจัยนี้โดยตรง เมื่อถึงขั้นที่งานวิจัยเสร็จสิ้นมีพนักงานบริการทั้งหมด 206 คน ที่มีทั้งพนักงานบริการไทยและพนักงานบริการที่เป็นแรงงานข้ามชาติที่เป็นส่วนหนึ่งของโครงการ RATS-W พนักงานบริการเหล่านี้ได้นำการประชุมหารือ สัมภาษณ์ ให้การเป็นพยานในฐานะผู้เชี่ยวชาญ สอบสวนและจัดทำกาวิเคราะห์และเตรียมเอกสารเบื้องต้น

พนักงานบริการจำนวน 206 ที่ทำงานในโครงการแบ่งได้เป็น 170 คน เป็นภาคในการทำวิจัย 36 คนเป็นผู้นำการทำวิจัย ประสานงานโดยผู้ประสานงานการวิจัย 4คน ทั้งหมดทุกคนที่ได้รับการกล่าวถึงในการวิจัยนี้สามารถแลกเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้นำการทำวิจัย ภาคการทำวิจัยและพนักงานบริการได้ (รายละเอียดโดยย่อของข้อมูลรายละเอียดการติดต่อสามารถดูได้ที่บรรณานุกรม 4)

มีการตัดสินใจที่จะจำกัดขอบเขตของการวิจัยไปที่ผู้หญิงที่มาจากประเทศลุ่มน้ำโขง ไทย ลาว พม่า จีน และกัมพูชาที่เป็นพนักงานบริการในประเทศไทย เราไม่ได้รวมพนักงานบริการผู้ชาย คนที่เกิดมาในเพศตรงข้ามกับเพศที่เขาเป็น ที่ปัจจุบันไม่ได้เป็นเป้าหมายของการแทรกแซงการต่อต้านการค้ามนุษย์หรือไม่ได้ถูกกล่าวถึงในการสนทนา อภิปรายในประเด็นดังกล่าว

ถึงแม้ว่าเราจะตระหนักว่าพนักงานบริการผู้ชายก็ด้วยที่ได้รับผลกระทบจากการแทรกแซงการต่อต้านการค้ามนุษย์ แต่เราไม่รู้จักเพื่อนจากต่างประเทศเพียงพอที่จะเชิญมาร่วมในการทำโครงการการทำวิจัยในขั้นนี้

ทีมและภาคที่ทำวิจัยของเราได้รวบรวมข้อมูลจาก 13 จังหวัด 9 จังหวัดเป็นศูนย์ของเอ็มพาวเวอร์ ซึ่งหลายที่ได้ตั้งอยู่ในพื้นที่ชายแดนของประเทศไทย³ในแต่ละศูนย์ พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติใช้วิธีการเล่า

² คู่มือสิทธิ จุดมุ่งหมายเพื่อสิทธิมนุษยชน 2553 <http://www.humanrightsimpact.org/trafficking>

³ ศูนย์ของเอ็มพาวเวอร์ตั้งอยู่ที่ ชายแดนไทย-พม่า (แม่สอด แม่สาย) ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใกล้กับชายแดนลาว (อุบลราชธานี อุดรธานี มุกดาหาร) เชียงใหม่ ภาคกลางของประเทศไทย (สมุทรสาคร นนทบุรีและกรุงเทพฯ) ภาคใต้ (ภูเก็ตและกระบี่)

เรื่องเพื่อหาข้อมูล บรรยายและวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันและเน้นไปที่ข้อมูลพิเศษดังต่อไปนี้:

- สถานการณ์ที่บ้านและการตัดสินใจ
- ประสบการณ์ในการเดินทางมายังและในประเทศไทย
- สภาวะในสถานที่ทำงานของผู้หญิง
- ความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยงานของเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่นๆ และองค์กรเอกชน
- ประสบการณ์และความรู้เรื่องการค้ามนุษย์และหรือกฎหมายที่ต่อต้านการค้ามนุษย์และความรู้ของเราเรื่องสิทธิของตนภายใต้กฎหมายไทย

ภาคีที่ร่วมทำวิจัยกับเราในแต่ละศูนย์มีประสบการณ์ที่กว้างและหลากหลายประเด็น ซึ่งรวมถึงผู้หญิงที่มีประสบการณ์ที่ถูก "ช่วยเหลือ" โดยความผิดพลาดและถูกขังเป็นเวลานานสุดถึง 2 ปี ผู้หญิงถูกจับและถูกส่งกลับซึ่งเป็นผลของการบุกจับเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ ผู้หญิงที่ปัจจุบันอยู่ในสถานการณ์ที่เข้าตามนิยามตามกฎหมายว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์แต่จิตวิญญาณไม่ใช่ ผู้หญิงไม่เต็มใจที่จะเป็นพยานในการพิจารณาในชั้นศาลและผู้หญิงที่เคยถูกค้ามนุษย์จริงในอดีต

ผู้นำพนักงานบริการในแต่ละศูนย์ยังให้ข้อมูลทั่วไปเพิ่มเติมในส่วนของสภาพของธุรกิจบริการในท้องที่ ข้อมูลนี้มาจากประสบการณ์แรมปีของเราในการที่ลงพื้นที่ในแต่ละสัปดาห์กับชุมชนพนักงานบริการในพื้นที่ อีกทั้งทีมที่ทำวิจัยได้ลงพื้นที่ในแต่ละพื้นที่และเข้าไปที่บาร์ บ้านสาวและร้านอาหารที่ผู้หญิงทำงานอยู่ มีการลงพื้นที่ข้ามชายแดนโดยทีมวิจัยในสามพื้นที่ สองพื้นที่ในพม่า (ท่าซี้เหล็กและเกาะสอง) และหนึ่งพื้นที่ในสปป.ลาว (สุวรรณเขต)

ภาคีที่ทำวิจัยจัดให้มีการสัมภาษณ์ผู้ที่ศาลตัดสินหรือถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ค้ามนุษย์ สามในห้าคนเป็นนายจ้างในร้านคาราโอเกะ ผู้ซึ่งถูกจับจากการบุกจับเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์และปัจจุบันคดีอยู่ในชั้นศาล หนึ่งคนถูกตั้งข้อหาค้ามนุษย์บุคคลซึ่งเป็นผู้เยาว์เพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากการค้าประเวณี อีกหนึ่งคนเป็นเจ้าของ บาร์คาราโอเกะผู้ซึ่งถูกขู่จากเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าจะถูกตั้งข้อหาค้ามนุษย์ในอดีต

พนักงานบริการได้ทำการสัมภาษณ์เจ้าของบาร์ในท้องที่ ตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจคนเข้าเมือง เจ้าหน้าที่ของรัฐ และเจ้าหน้าที่ขององค์กรเอกชนในพื้นที่เดียวกัน มีการเข้าเยี่ยมสถานสงเคราะห์ผู้หญิงของรัฐ 2 ที่ คือบ้านเกียรติระการในกรุงเทพฯและบ้านสองแคว ในจังหวัดพิษณุโลก ภาคเหนือของประเทศไทย

เพิ่มเติมจากนั้นทีมวิจัยได้รวบรวมข้อมูลที่เขียนขึ้นจากหน่วยงานของรัฐรวมถึง ข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ สำนักงานอัยการสูงสุด แผนกที่ทำงานเรื่องสวัสดิการสังคมและต่อต้านการค้ามนุษย์ สมาชิกของทีมที่ทำวิจัยได้เข้าร่วมการประชุมในระดับภูมิภาค การประชุมของคณะกรรมการระดับจังหวัด ซึ่งจัดโดยกระทรวงของรัฐและองค์กรเอกชนที่ทำงานในประเด็นการป้องกันการค้ามนุษย์

ในช่วงแรกของการทำวิจัย มีการบุกจับ 2 ครั้งเกิดขึ้นในพื้นที่ภาคเหนือของประเทศไทย มีผู้หญิง 30 คนที่ทำงานเป็นพนักงานบริการถูกขังจากการบุกจับและตามมาด้วยการที่ผู้หญิงต้องเผชิญกับการละเมิดและความล้มเหลวในการดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมในกระบวนการ ทีมวิจัยและผู้นำพนักงานบริการจากพื้นที่ได้ร่วมกันจัดทำกรบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับชีวิต ประสบการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนของผู้หญิงที่ได้รับผลกระทบ

กระบวนการนี้ยังคงรวมถึงการเรียกร้องสิทธิของผู้ที่ถูกกักขังและการรักษาไว้ซึ่งการติดต่อสื่อสารกับองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องและทำงานต่อต้านการค้ามนุษย์ กับตำรวจ เจ้าหน้าที่บ้านพัก สถานสงเคราะห์ เจ้าหน้าที่ในศาล

เอ็มพาวเวอร์ยังได้ทำการบันทึกผลกระทบที่เกิดขึ้นกับครอบครัวและผู้ที่ไม่ให้การสนับสนุนที่พยายามจะติดต่อผู้หญิง ข้อค้นพบและหลักฐานที่ได้รวบรวมระหว่างกระบวนการนี้กลายเป็นส่วนสำคัญของการทำวิจัยของเรา

ma
ma
cash

สิ่งที่เราค้นพบ : รายงานฉบับย่อ

ผลกระทบของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 รวมถึงนโยบายที่เกี่ยวข้องและการดำเนินการเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนของพนักงานบริการในประเทศไทย

การวิจัยของเราได้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นมาตรการวัด พิสูจน์หรือหักล้างการดำรงอยู่ของการค้า มนุษย์ในธุรกิจบริการในประเทศไทย มีรายงานซึ่งแสดงข้อโต้แย้งจำนวนมากเกินพออยู่แล้วที่เกี่ยวข้องประเด็นนี้ และที่สำคัญกว่านั้นในฐานะที่เป็นองค์กรพนักงานบริการหลักในประเทศไทยซึ่งทำงานในชุมชนมากกว่าสามสิบปี เราทุกคนได้ตระหนักอย่างดีว่าการค้ามนุษย์นั้นได้หายไปอย่างต่อเนื่องจากธุรกิจบันเทิงในประเทศไทยในรอบสิบห้าปีที่ผ่านมา

ในทางกลับกันเราได้วางมาตรฐานในการวัดผลกระทบของกฎหมายต่อต้านการค้ามนุษย์และการปฏิบัติที่กระทบต่อสิทธิมนุษยชนของผู้หญิงผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่าถูกค้ามนุษย์และผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ได้ถูกค้ามนุษย์แต่ได้รับผลกระทบอย่างมากต่อมาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์

เรื่องเก่าๆ ที่ว่าเด็กสาวทุกคนถูกบังคับให้ทำงานในช่องที่ใส่กุญแจเป็นเรื่องในอดีตไปแล้ว คิดแบบนี้เป็นความคิดที่ล้าสมัย สถานการณ์ที่เรามีในปัจจุบันนี้คือมีเด็กวัยรุ่นสองสามคนที่ต้องอยู่ในที่ที่ไม่ควรอยู่ " หน่วยปราบปรามการค้ามนุษย์ภาคห้า

ในความเป็นจริงเราอาจจะมาถึงจุดหนึ่งในประวัติศาสตร์ ที่ผู้หญิงในธุรกิจบริการของไทยได้รับความเดือดร้อนจากปฏิบัติการต่อต้านการค้ามนุษย์ซึ่งเป็นพนักงานบริการจำนวนมากกว่าผู้หญิงที่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ค้ามนุษย์

มีการตระหนักอย่างเป็นสากลว่ากฎหมายการต่อต้านการค้ามนุษย์ นโยบายและการปฏิบัติควรยึดมั่นกับหลักการสำคัญของสิทธิมนุษยชนและอย่างน้อยที่สุดต้องไม่สร้างความเสียหายให้ผู้ที่ถูกค้ามนุษย์หรือบุคคลอื่นที่ได้รับผลกระทบจากการแทรกแซงการค้ามนุษย์⁴

อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีหลักการดังกล่าวแต่การวิจัยของเราพบว่าตั้งแต่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 เป็นกฎหมายในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2551 สิทธิขั้นพื้นฐานของผู้หญิงมากมายถูกละเมิดจากการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว จนกลายเป็นเรื่องปกติ การละเมิดนั้นเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐและองค์กรเอกชนที่กระทำต่อพนักงานบริการข้ามชาติ รวมถึงผู้หญิงที่ถูกจำแนกว่าเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์

มนุษย์ทุกคนเกิดมาด้วยความเท่าเทียมที่มั่นคงและเป็นสิทธิที่ไม่อาจขายโอนให้แก่กันได้ สิทธิเหล่านี้ได้รับการคุ้มครองในรัฐธรรมนูญของไทยและกฎหมายภายในประเทศ รวมถึงในระดับภูมิภาคและข้อตกลงระหว่างประเทศอื่นๆ ที่ประเทศไทยได้ลงนามหรือให้สัตยาบันไว้ การที่บางครั้งบางโอกาสที่จะเป็นไปได้ว่าเราอาจจะเกี่ยวข้องกับ พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี 2539 หรือละเมิดกฎหมายคนเข้าเมืองปี 2521 แต่สิ่งนั้นไม่ได้เปลี่ยนสิทธิขั้นพื้นฐานของเราที่จะได้รับการมองเห็นว่าเป็นบุคคลภายใต้กฎหมายและควรได้รับการคุ้มครองจากกฎหมายอื่นๆ หลากหลายที่มีอยู่ในประเทศไทย

ข้อค้นพบของเราแสดงให้เห็นว่าการละเมิดดังกล่าวเหล่านี้ฝังอยู่ในการตีความและหรือการปฏิบัติตามมาตรา 10 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 การละเมิดเกิดขึ้นเป็นประจำและทั่วประเทศไทยอีกทั้งยังมีการละเมิดเกิดขึ้นจากการที่เจ้าหน้าที่ละเว้นไม่ปฏิบัติหน้าที่ การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและการเข้าถึงสิทธิที่ระบุในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ที่ไม่ได้ปฏิบัติทั้งจากรัฐและหน่วยงานเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งรากฐานบางประการของการปฏิบัติการต่อต้านการค้ามนุษย์ในประเทศไทยได้ขัดกับกฎหมายอื่นๆ ในประเทศ อาทิเช่น กฎหมายคุ้มครองพยาน พ . ศ . 2546 และการคุ้มครองต่างๆ ที่ระบุในกฎหมายอาญา

⁴ มุ่งหมายเพื่อสิทธิมนุษยชนปี 2010 คู่มือเพื่อสิทธิ, <http://www.humanrightsimpact.org/trafficking>

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4 “การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ” หมายความว่า การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีการผลิตหรือเผยแพร่วัตถุหรือสื่อลามก การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การเอาคนลงเป็นทาส การนำคนมาข่มขืน การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ การบังคับตัดอวัยวะเพื่อการค้าหรือการอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคล ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

ปีศาจในรายละเอียด?

ปัญหาของการนิยามคำว่า การค้ำมนุษย์ในพระราชบัญญัติและดูเหมือนว่าไม่มีความพยายามใดๆที่จะชัดเจนและปรับใช้จากคำนิยามในพิธีสารของสหประชาชาติเพื่อให้เหมาะสมกับสถานะและความต้องการเฉพาะท้องถิ่น การค้าประเวณีได้ปรากฏอย่างเด่นชัดในคำนิยามนอกจากการข่มขืน คำประเวณีเป็นอาชีพเดียวที่ปรากฏในคำนิยามด้วยเหตุนี้คำนิยามจึงมีนัยยะที่ทำให้การค้าประเวณีเป็นรูปแบบหนึ่งจำเพาะของการค้ำมนุษย์ นิยามการค้ามนุษย์ยังได้รวมถึงการบังคับทำงานและการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ ในข้อนี้จึงก่อให้เกิดความสับสนว่าอะไรเป็นองค์ประกอบของการค้ำมนุษย์จากการค้าประเวณี? เมื่อไหร่ที่การค้าประเวณีกลายเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบหรือค้ำมนุษย์? ภายใต้กฎหมายต่อต้านการค้ามนุษย์ในปัจจุบัน การตัดสินว่าการค้ำมนุษย์คือการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีเป็นเรื่องของอัตตพิสัย (subjective) อย่างสมบูรณ์จากสายตาคนมอง⁵

ตัวอย่างเช่นฉันซื้อรถเข็นให้น้องชายซึ่งพิการจากเงินรายได้ที่ฉันหาได้ น้องชายได้ผลประโยชน์อย่างชัดเจน แต่ฉันเป็นการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบหรือไม่? นายจ้างหักเงินร้อยละสี่สิบจากรายได้ที่ฉันเรียกเก็บจากการบริการ เป็นการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบหรือไม่

การเน้นคำว่า การค้าประเวณีแสดงนัยยะว่าการค้าประเวณีว่าในตัวของมันเองเป็นปมของปัญหาแทนที่จะเน้นน้ำหนักไปที่ผู้หญิงที่ถูกบังคับหรือถูกแสวงหาผลประโยชน์ภายใต้การค้าประเวณี ความสับสนระหว่างพนักงานบริการและการค้ำมนุษย์ยังคงเป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาย่างมีประสิทธิภาพและการพิสูจน์หาบุคคลผู้ถูกค้ำมนุษย์ อีกทั้งเป็นการขัดขวางความพยายามที่จะตอบรับกับความหวังใฝ่ฝันที่แท้จริงที่เราพนักงานบริการมีเกี่ยวกับสภาพการทำงานของเรา เพราะเราเกรงว่าการตอบรับกับการร้องทุกข์ของแรงงานจะนำไปสู่การถูกจับและช่วยเหลือไม่ใช่การปรับปรุงมาตรฐานแรงงาน การติดป้ายให้พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติทุกคนเป็นบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์ส่งผลให้เป็นไปไม่ได้ที่พนักงานบริการจะสวมบทบาททำงานเชิงรุกต่อต้านการค้ามนุษย์ในอุตสาหกรรมบริการของเรา เราทุกคนมีความเสี่ยงที่จะถูกจับและถูกกักขัง และเพื่อนเราที่เป็นแรงงานข้ามชาติก็จะถูกส่งกลับบ้าน ซึ่งเราไม่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่เราสามารถทำได้

ในทางปฏิบัติองค์กรที่ทำงานต่อต้านการค้ามนุษย์หลายองค์กร หลายเครือข่ายและบรรดาสื่อมวลชนยังคงเดิมเชื่อใจและเพิ่มมลทินโดยการทำให้มายาคติที่ว่า การค้ำมนุษย์และการละเมิดทางเพศเด็กยังคงเกิดขึ้นอย่างแพร่หลายในอุตสาหกรรมธุรกิจบันเทิงยังคงดำรงอยู่

พนักงานบริการกลายเป็นเป้าหมายมากเกินไปกว่าการแทรกแซงที่มีต่อแรงงานกลุ่มอื่นหรือชุมชนในอุตสาหกรรมอื่นๆ ยิ่งกว่านั้นชุมชนพนักงานบริการกลายเป็นเป้าหมายแรกในการใช้กระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นการลงโทษแทนที่จะใช้ยุทธศาสตร์ในการให้การศึกษาและสร้างความตระหนัก พนักงานบริการถูกเลือกปฏิบัติภายใต้การบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้

RATS-W ทีม ได้ถามคำถามต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจอาวุโสที่ทำงานในหน่วยงานปราบปรามการค้ามนุษย์ ภาคเหนือประเทศไทย (เชียงใหม่) ผู้ซึ่งผ่านการฝึกอบรมพิเศษเกี่ยวกับกฎหมายการค้ามนุษย์หลายครั้ง **RATS-W** : ถ้าผู้หญิงตกลงที่จะไปทำงานในบ้านสาวแต่กลายเป็นว่าถูกส่งไปที่โรงงานและบังคับให้เย็บผ้า ท่านจะเข้าไปช่วยเหลือไหมคะ?

ตำรวจ : ไม่ เพราะว่าไม่ใช่การค้ามนุษย์ เราจะไม่เข้าไปช่วยเหลือ เราเรียกว่าโอกาส หากเธออยากออกมาจริงๆก็ต้องช่วยเหลือตัวเองกลับมาที่ชายแดนและเริ่มต้นใหม่

⁵ อัตตพิสัยคือการมองโดยที่เดิมความคิดเห็นของผู้มองเข้าไป ผู้แปล

การเก็บพยานหลักฐานหรือการสร้างอาชญากรรม?

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 27.4 ตำรวจอาจจะเข้าไปในเคสสถานหรือสถานที่ใดๆ เพื่อตรวจค้น ยึด หรืออายัด พยานหลักฐานในการค้ามนุษย์

มาตรา 27.4 ในพระราชบัญญัติฯ เพิ่มอำนาจให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปในเคสสถานบ้านส่วนบุคคลเพื่อช่วยบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ที่เป็นแรงงานทำงานในบ้าน อย่างไรก็ตามมีการอนุญาตมากขึ้นและเป็นประจำให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการแบบลับเข้าไปในสถานบริการ

โดยส่วนใหญ่จะเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบซึ่งจะแสวงหาเป็นแขกและเฉพาะเจาะจงที่จะถามหาเพื่อซื้อบริการจากผู้หญิงข้ามชาติที่อายุต่ำกว่า 18 ปี การปฏิบัติการล่อซื้อในสถานบริการนี้เกิดขึ้นบ่อยและทั่วประเทศโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทุจริตที่มองหาทางกรไวกเงิน อีกทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ต่อต้านการค้ามนุษย์หรือได้รับมอบหมายให้จัดการค้าประเวณี

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้แสดงถึงจุดยืนที่ชัดเจนนับตั้งแต่ พ . ศ . 2546 ว่าการล่อซื้อเพื่อจับเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงโดยเฉพาะกับผู้หญิงที่ทำงานในธุรกิจบริการและจัดทำข้อเสนอว่าควรจะมีการใช้เฉพาะเมื่อมีระบบที่แม่นยำชัดเจนที่สามารถป้องกันการละเมิดสิทธิมนุษยชนได้ อย่างไรก็ตามแทนที่จะยุติการปฏิบัติที่เป็นการล่อซื้อหรือการพัฒนาการคุ้มครองที่เหมาะสม ภายใต้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 การใช้การล่อซื้อโดยตำรวจและองค์กรเอกชนได้เพิ่มมากขึ้นและปรากฏเป็นวิธีการปฏิบัติประจำที่ยังคงไม่มีการตรวจสอบและไม่คำนึงถึงผลที่ตามมาทางลบที่มีต่อพนักงานบริการและพนักงานที่ทำงานในสถานบันเทิง

ในงานวิจัยของเรา การล่อซื้อจะมีผลให้เกิดอย่างน้อยสองทางคือผู้เยาว์ตัดสินใจที่จะขายบริการเป็นครั้งแรกซึ่งนำไปสู่การที่ผู้หญิงต้องถูกขังและหลังจากนั้นส่งกลับประเทศ

ผู้หญิงทั้งสองคนตกหลุมพรางของตำรวจและถูกระบุว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์โดยการใช้หลักเกณฑ์ของสถานะคนเข้าเมืองและอายุ แต่ในความเป็นจริงทั้งสองทำงานในสถานบันเทิง ซึ่งมีการจ้างงานพนักงานบริการ ทั้งสองคนไม่มีใครทำงานบริการ และผู้หญิงไม่ต้องการได้รับการช่วยเหลือจากหน่วยงานเจ้าหน้าที่สวัสดิการของรัฐและไม่ต้องการความช่วยเหลือให้ออกจากสภาพการทำงานและความเป็นอยู่นั้น

“ เอ็นจีโอสร้างปัญหา มาสร้างทำเป็นลูกค้า ถามหาไปทั่วว่ามีเด็กสาว(ผู้หญิงที่มีอายุต่ำกว่า 18)บ้างไหม แถมเอาเงินก้อนใหญ่มาโปรย อีกไม่นานก็จะมีคนมองหาวะจ้างเด็กสาวเพื่อสนองความต้องการ, เจ (เจ้าของบ้านสาว) ”

การปฏิบัติการโดยการวางล่อซื้อเพื่อรวบรวมข้อพิสูจน์ของการค้ามนุษย์ไม่เพียงแค่นำไปสู่การได้หลักฐานปลอมแต่รวมถึงหลักฐานที่ไม่ถูกต้อง อีกทั้งเป็นการส่งเสริมให้แสวงหาประโยชน์จากผู้เยาว์ และทำร้ายศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงที่ทำงานในธุรกิจบันเทิงในประเทศไทย

ฉันมาเชียงใหม่สี่เดือนก่อนที่จะเกิดเหตุ ตอนนั้นอยู่กับป้าและทำงานที่บาร์คาราโอเกะ ตอนที่สมัครงานก็ไม่มีใครถามอายุและไม่คิดว่าจะเอ่ยถึง ฉันก็ไม่ทราบว่ามันสำคัญ ตอนทำงานไม่ได้เงินเดือน แต่ได้ค่าคอมมิชชั่นจากเครื่องดื่มและเก็บทิปที่ได้ ตอนนั้นไม่พร้อมที่จะออกไปกับลูกค้า ฉันยังรู้สึกว่ายังอายอยู่ แต่ก็ไม่มีแรงกดดันใดๆจากใครให้ออกไปกับลูกค้า ขึ้นอยู่กับฉันเอง เพียงแค่ว่ารายได้จะไม่มากเท่าคนอื่น แล้ววันหนึ่งก็มีลูกค้าคนหนึ่งมาสามคืนรวด ลูกค้าบอกว่าฉันดูเด็กมาก และอยากให้ฉันออกไปกับเขา ถึงแม้ว่าลูกค้าจะเสนอเงินให้เยอะมาก แต่ฉันก็ปฏิเสธสองคืนแรก แล้วก็รู้ว่าทำไมตอนหลังถึงตกลงไปในคืนที่สาม แต่ตอนนั้นฉันคิดว่า ก็นะดูเหมือนพี่เขาจะเป็นคนดีและก็จะดีมากเพราะจะได้มีเงินมากขึ้น ก็เลยตกลงออกไปกับลูกค้าเป็นความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง ลูกค้ากลายเป็นตำรวจ และฉันก็ถูกจับและขัง 8 เดือน หลังจากนั้นก็ถูกส่งกลับพม่า, หญิงสาวผู้ถูกช่วยเหลือ ตอนอายุ 17 ปี 5 เดือน

เกือบศตวรรษของการบุกจับ ถึงเวลาหยุดหรือยัง ?

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 27 ระบุว่า ตำรวจสามารถเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ใดๆ โดยปราศจากหมายค้น เพื่อตรวจค้น ยึดหรืออายัด หรือเพื่อพบและช่วยบุคคลที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์

การบุกจับของตำรวจเป็นเหตุการณ์ที่น่ากลัวมากและก่อให้เกิดบาดแผลรุนแรงต่อทุกคนที่เกี่ยวข้อง การบุกจับไม่ได้เป็นปรากฏการณ์ใหม่ เนื่องจากตำรวจไทยได้บุกจับสถานบันเทิงตั้งแต่ปลาย พ.ศ. 2463 เกือบหนึ่งร้อยปีมาแล้ว โดยทั่วไปกฎหมายไทยระบุว่านอกจากกรณีฉุกเฉินแล้ว การบุกเข้าจับของตำรวจต้องกระทำในช่วงเวลาที่พระอาทิตย์ขึ้นตั้งแต่เวลาหกโมงเช้าถึงหกโมงเย็น เพราะเป็นปฏิบัติการที่น่าสพรึงกลัวและอันตรายต่อทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักฐานและตัวเจ้าหน้าที่ตำรวจเอง กระนั้นก็เกิดการบุกจับสถานบันเทิงเป็นธรรมเนียมปฏิบัติต่อมาในเวลากลางคืนและการศึกษาของเราพบว่าการบุกจับเพื่อ

ตอบรับกับการฟ้องร้องคดีที่มีเหตุสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ในธุรกิจบริการนั้นโดยปกติจะกระทำประมาณห้าทุ่มและจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีอาวุธจำนวนมากบุกเข้าไปในสถานบริการและจับตัวผู้หญิงทุกคนและแรงงานคนอื่นๆ ที่อยู่ที่นั่น เช่น พนักงานเปิดประตู แคชเชียร์ ผู้จัดการ ผู้หญิงคนไหนที่พยายามที่จะหนีซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากความกลัวและสับสนต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จะถูกไล่ตามและควบคุมตัวจากกองกำลังการที่ผู้หญิงได้รับบาดเจ็บต่อเนื่องจากการพยายามหนีการบุกจับของตำรวจจึงไม่ใช่เรื่องแปลก ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 ภายใต้มาตรา 27 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ เจ้าหน้าที่ตำรวจกระทำการบุกจับโดยง่ายเพียงแค่ว่าได้รับมอบอำนาจจากผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปโดยมิต้องมีหมายค้น นั้นหมายถึงตำรวจมีอำนาจเหนือล้นที่จะเข้าไปตรวจค้นในเคหสถานหรือสถานประกอบการ ไม่มีข้อจำกัดในการตรวจค้นจากหมายศาล ตำรวจอาจจะใช้มาตรา 27 เพื่อเข้าไปในสถานที่ที่มีเหตุอันควรสงสัยตามสมควรว่ามีพยานหลักฐาน และเมื่อเข้าไปแล้วก็ดำเนินการตรวจอื่นๆ เช่นการตรวจฉี่เพื่อตรวจระดับการใช้ยาเสพติด ตรวจสถานภาพการเข้าเมืองและใบอนุญาตสิทธิทางลิขสิทธิ์ ฯลฯ

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 29 ในกรณีที่ บุคคลซึ่งอาจจะเป็นผู้เสียหายอยู่ในความดูแล 24 ชั่วโมง หากเกินกว่ากำหนดเวลา ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำสั่งอนุญาต ทั้งนี้ ศาลจะอนุญาตได้ไม่เกินเจ็ดวัน

ผู้หญิงทุกคนที่ถูกขังหลังจากการบุกจับถูกตำรวจนำตัวไปที่สถานีตำรวจในท้องที่และจะถูกสอบปากคำจากเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนและตำรวจด้วยความพยายามเสาะหาว่าผู้หญิงเป็นผู้ถูกค้ามนุษย์แท้จริงหรือไม่ และมีความต้องการความช่วยเหลือหรือเป็นพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติที่จะต้องถูกลงโทษหรือไม่ กระบวนการสัมภาษณ์มักจะไม่วางใจเกินกว่าเพียงคืนและใช้เวลาสองถึงสามชั่วโมงกว่าจะเสร็จ พนักงานบริการข้ามชาติทุกคนบอกกับเราว่าผู้หญิงไม่เคยได้รับการอธิบายให้เข้าใจว่าทำไมถึงถูกสัมภาษณ์และไม่มีผู้หญิงสักคนที่ถูกทำให้ตระหนักถึงสิทธิทางกฎหมายในการเป็นผู้ต้องสงสัย บุคคลที่ถูกค้ามนุษย์หรือพยาน สิทธินั้นรวมถึงสิทธิที่จะทราบว่าคุณถูกตั้ง

ข้อหาอะไร สิทธิที่จะโทรหาบุคคลที่เชื่อใจหรือสมาชิกในครอบครัว สิทธิที่จะมีตัวแทนทางกฎหมาย สิทธิในการปรึกษาทนายความเป็นการส่วนตัว สิทธิที่จะมีบุคคลที่เชื่อใจหรือทนายความของตนนั่งอยู่ด้วยในขณะที่ถูกสอบปากคำจากตำรวจ การละเลยไม่แจ้งให้บุคคลทราบถึงสิทธิของตนนั้นละเมิดทั้งหลักการสิทธิในรัฐธรรมนูญไทยและภายใต้ประมวลกฎหมายอาญา

เป็นการปฏิบัติที่ธรรมดาสำหรับตำรวจที่จะให้สำเนาเอกสารระบุสิทธิของผู้หญิงและให้ผู้หญิงลงลายมือชื่อ หากผู้หญิงสามารถลงลายมือชื่อได้ มิฉะนั้นก็ให้ลงลายนิ้วมือ แต่กระนั้นก็ไม่มีความพยายามที่จะแปลเอกสารหรืออ่านสิทธิต่างๆ ให้ผู้หญิงฟัง ซึ่งผู้หญิงอ่านเขียนภาษาไทยไม่ได้ ในแนวปฏิบัติเดียวกัน

ผลา กรณีที่ผู้หญิงถูกบังคับให้ลงนามในเอกสารค่าให้การ การสารภาพ การระบุรายละเอียดสิ่งของของตน ฯลฯ โดยปราศจากสิทธิที่จะตรวจสอบความเป็นจริงที่ว่าได้ออมรับอะไรไปบ้าง

ตอนนั้นมันตึกมาก ฉันกลัว เหนื่อยและสับสน ก็เลยพิมพ์แม่โป่งในเอกสารอะไรก็ไม่ทราบเพราะว่าคิดว่าหากทำไปจะได้เร็วขึ้น และจะได้ออกมาจากที่นั่นซะที อีกอย่างเวลาถูกตำรวจจับก็ต้องทำตามที่ตำรวจบอก ฉันไม่เคยรู้เลยว่ามามีทางเลือก...
ส้ม , แม่สาย

ไม่มีการจ้างล่ามที่ได้รับการฝึกอบรมที่สถานีตำรวจ หรืออยู่ในส่วนของหน่วยต่อต้านการค้ำมนุษย์หรือ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ องค์การเอกชนที่ต่อต้านการค้ำมนุษย์อาจจะมีอาสาสมัครที่สามารถเรียกมาได้ แต่ก็ไม่ใช่ล่ามที่ได้รับการฝึกอบรม ผู้หญิงรู้สึกว่าการล่ามมือสมัครเล่นมักจะไม่มีทักษะทางภาษาที่มีคุณภาพและใส่ทัศนคติของตนที่มีต่อพนักงานบริการเข้าไปตอนที่แปลการสัมภาษณ์

อีกทั้งเพื่อนร่วมงาน เพื่อน นายจ้างและครอบครัวกังวลใจและกลัวใจที่ไม่สามารถติดต่อกับคนที่รักได้ เพราะผู้หญิงถูกขัดขวางอย่างจริงจังในความพยายามที่จะติดต่อพวกเขา กลายเป็นประเด็นที่ยิ่งสำคัญเมื่อพวกเขาอาจจะเป็นบุคคลที่สามารถให้หลักฐานที่สำคัญเกี่ยวกับอายุ หรือข้อมูลอื่นๆที่จะทำให้สามารถพิสูจน์อัตลักษณ์และช่วยให้กระบวนการถูกต้อง มีประสิทธิภาพและรวดเร็วขึ้น

ในสภาวะทั่วไปการบุกจับเป็นการก่อให้เกิดความสับสนต่อสิทธิของพนักงานบริการข้ามชาติในการเข้าถึง บริการสุขภาพและการบริการทางสังคมอื่นๆอีกด้วย องค์การที่ทำงานด้านการให้การเข้าถึงการศึกษาด้าน สุขภาพกับพนักงานบริการข้ามชาติในท้องถิ่นนั้นอาจถูกปิดเป็นเวลาหลายเดือนหลังจากที่มีการบุกจับ เพราะทั้งนายจ้างและคนงานพยายามที่จะอยู่อย่างเงียบๆเพื่อหลีกเลี่ยงจากการเคลื่อนไหวของตำรวจ น่าเจ็บใจ ที่องค์กรเหล่านี้เป็นองค์กรที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดที่จะค้นพบการแสวงหาประโยชน์รวมถึงการค้ำมนุษย์ และอยู่ในสภาพที่ช่วยผู้ได้รับผลกระทบได้

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การค้ำมนุษย์ มาตรา 56 ไม่ควรมีผู้ใด บั่นทึง ภาพ แพร่ภาพ พิมพ์รูป หรือ บั่นทึงเสียง แพร่เสียงของผู้เสียหายจาก ค้ำมนุษย์ ที่ทำให้บุคคลอื่นรู้จักชื่อตัว ชื่อ สกุลไม่ว่าเวลาใดๆ นอกจากนั้นไม่ควรมี การโฆษณาหรือเผยแพร่ข้อความ เปิดเผยประวัติ สถานที่อยู่ สถานที่ ทำงาน หรือสถานศึกษาของบุคคลซึ่ง เป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิด ฐานค้ำมนุษย์

รูปภาพและรายละเอียดของการบุกจับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การบุกจับในสถานประกอบการบันเทิงซึ่งดำเนินการภายใต้ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ ถูก พาดหัวบ่อยในหน้าสื่อสิ่งพิมพ์หลัก โทรทัศน์และสื่อ ออนไลน์ รูปภาพถูกถ่ายระหว่างที่มีการบุกจับและต่อมา ระหว่างที่ตำรวจสอบปากคำโดยการถ่ายดังกล่าวไม่ได้รับความยินยอมจากผู้เสียหาย ยิ่งกว่านั้นไม่มีสิ่งใดที่แสดง เป็นนัยยะว่าเต็มใจให้ถ่าย เพราะในรูปมักจะเห็นว่าผู้หญิง พยายามที่จะหลีกเลี่ยงไม่ให้มีการถ่ายรูปอย่างชัดเจน เวลาที่สื่อเอาไปลงก็จะเป็นรูปผู้หญิงที่มีผ้าตาคาดตาไว้ซึ่ง ทำให้ผู้หญิงดูเหมือนเป็นอาชญากร อีกทั้งการปกปิดไม่ให้ คนจำได้สำหรับคนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้นต้องทำให้ ส่วนล่างของใบหน้าไม่ชัด ไม่ใช่การปิดตา โดยปกติ สื่อมวลชนจะเผยแพร่รูป ชื่อและที่อยู่ของสถานที่ทำงาน ซึ่งรายละเอียดนี้ถูกห้ามมิให้เผยแพร่ภายใต้มาตรา 56 ของพระราชบัญญัติฯ

สื่อมวลชนมีบทบาทมากยิ่งขึ้นในการทำให้มีการคงอยู่ของภาพของการค้ำมนุษย์ในหมู่เด็กสาวในประเทศ ไทยที่สูงเกินกว่าความเป็นจริง ตามปกติสื่อมวลชนจะเสนอรายงานที่น่าเสนอภาพที่ก่อให้เกิดความรู้สึก และการพาดหัวที่ให้ตัวเลขของผู้หญิงที่ถูกจับกลายเป็นตัวเลขของผู้หญิงที่ถูกช่วยเหลือ ในความเป็นจริง จากข้อค้นพบของเราพบว่าอัตราส่วนของผู้หญิงที่ไม่ถูกค้ำมนุษย์แต่ต้องถูกจับ ถูกกักขังและส่งกลับมีจำนวน 8 คนต่ออัตราส่วนผู้หญิงที่ถูกกระทำความผิดว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์ 1 คน

ตัวอย่างเช่นในการบุกจับ 2 ครั้งที่เราได้ติดตามระหว่างที่ทำการวิจัยนี้ มีผู้หญิงทั้งหมด 30 คนที่ เบื้องต้นถูกจับและในจำนวนนี้มี 5 คนที่ท้ายที่สุดถูกจำแนกว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์ด้วยเหตุผล ทางอายุของผู้หญิง (หนึ่งในห้านั้น หลังจากที่ถูกจับได้มีข้อพิสูจน์ว่าอายุ 20 ปี และสี่คนที่เหลือ อายุครบ 18 ปีระหว่างกระบวนการที่ให้การในชั้นศาลและทุกคนยืนยันว่าไม่เคยถูกค้ำมนุษย์) นักข่าวพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งว่า เด็กสาวพม่า 14 คนได้รับการช่วยเหลือจากการบุกลหลายช่อง! แต่ ในความเป็นจริงหลังจากนั้น 24 ชั่วโมงกลายเป็นว่ามีการขังผู้เยาว์สามคนและผู้หญิงสิบเอ็ดคนถูก จับ ถึงตอนนั้นข่าวก็ผ่านไปแล้ว แต่ภาพลักษณ์ของเด็กสาวจำนวนมากถูกค้ำมนุษย์ในบ้านสาว ยังคงอยู่ในใจของสาธารณชนซึ่งเป็นเชื้อไฟให้ประชาชนได้รับข้อมูลที่ผิด ก่อให้เกิดการ แทรกแซงที่ไม่ดีและตามมาด้วยการละเมิดพนักงานบริการ

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 33 ให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์พิจารณาให้ความช่วยเหลือแก่บุคคล ซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์อย่างเหมาะสมในเรื่อง การรักษาพยาบาล โดยให้คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และความแตกต่างทางเพศ อายุ สัญชาติ เชื้อชาติ ประเพณี วัฒนธรรมของผู้เสียหาย การแจ้งสิทธิของผู้เสียหายที่พึงได้รับการคุ้มครองในแต่ละขั้นตอนทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการช่วยเหลือ ตลอดจนขอบเขตระยะเวลาในการดำเนินการช่วยเหลือในแต่ละขั้นตอน และต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายก่อนด้วย

ผู้หญิงทุกคนที่ถูกขังจากการถูกจับ ผู้หญิงและทุกคนต้องผ่านการบังคับตรวจทางการแพทย์เป็นประจำ และไม่ได้รับข้อมูลว่าทำไมถึงต้องมีการตรวจทางการแพทย์และไม่มีโอกาสที่แท้จริงที่จะปฏิเสธการตรวจดังกล่าว ไม่มีสามที่ได้รับการฝึกอบรมที่โรงพยาบาลที่ใช้ตรวจทางการแพทย์รวมถึงการตรวจเลือดว่ามีการติดเชื้อหรือไม่ รวมทั้งการตรวจเอชไอวี และตรวจภายในอวัยวะเพศเพื่อหาโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตรวจสองประเภทนี้ควรถูกบังคับใช้ตามกฎหมายในสองกรณีเท่านั้นคือ ภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในประเทศและหรือหากได้รับคำสั่งโดยตรงจากศาลเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ในสถานการณ์อื่นๆ การบังคับตรวจเป็นการละเมิดสิทธิภายใต้รัฐธรรมนูญไทย ไม่มีกระบวนการที่ชัดเจนหรือวิธีการปฏิบัติที่ผู้หญิงได้รับการแจ้งถึงผลการตรวจหรือไม่

ซึ่งในสถานการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้น ได้มีการเสนอให้ได้รับการรักษาเอชไอวีหรือไม่ และก็ไม่ชัดเจนที่ว่ามีใครอีกที่เข้าถึงผลของการตรวจ แต่การวิจัยของเราพบว่าผลการตรวจไม่ได้รับการรักษาเป็นความลับเพราะเราเองได้รับได้แจ้งอยู่ตลอดถึงผลการตรวจของผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง

เป็นไปได้ไหมที่จะบอกว่าทำไมการตรวจสุขภาพถึงได้ถูกดำเนินการและบรรจุให้เป็นส่วนหนึ่งของการตอบโต้การค้ามนุษย์ นอกจากนั้นการตรวจเป็นการเลือกปฏิบัติเพราะมิได้กระทำประจำกับบุคคลอื่นที่เป็นผู้ต้องสงสัยว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ เช่นผู้ชายที่ถูกค้ามนุษย์ในอุตสาหกรรมประมง เช่นนี้แล้วการตรวจเป็นการไม่เคารพศักดิ์ศรีศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิของผู้หญิงย้ายถิ่นข้ามชาติ

นี่มันอะไรกันนี้ แล้วสภาพของจิมเรา มันไปเกี่ยวอะไรกับการที่เราถูกค้ามนุษย์หรือไม่เนี่ย ?
เล็ก , ทีม RATS

เป็นปรปักษ์กับหญิงงามไม่มีความทุกข์ใจ

งานวิจัยของเราพบว่าผู้หญิงที่ถูกขังจากการถูกจับตั้งแต่ พ . ศ . 2551 ได้ยืนยันอย่างหนักว่าผู้หญิงมาทำงานเองโดยอิสระในประเทศไทยและทำงานอย่างสมัครใจในงานที่เลือกที่จะทำ ไม่ได้มีประสบการณ์ว่าถูกแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบจากการทำงาน และไม่รู้สึกรู้สว่าถูกจำกัดอิสรภาพการเคลื่อนย้าย คนที่ยืมเงินจากนายจ้างไม่ได้อยู่ระบบภาระหนี้ผูกพัน ผู้หญิงอาจจะมีการเดินห่วยไยเกี่ยวกับสภาพการทำงานหลายประเด็น แต่ไม่ได้เกี่ยวกับการค้ามนุษย์ แต่อย่างเดียวยกตัวอย่างที่ดูเหมือนจะเป็นข้อยกเว้นคือผู้หญิงบอกว่าตนถูกหลอกและถูกบังคับให้มีความหวังที่ผิดๆว่าหากทำตามเรื่องที่ถูกเขียนไว้แล้วจะไม่ถูกลงโทษและจะได้รับการปล่อยตัว

โดยทั่วไปผู้หญิงจะปฏิเสธอย่างรุนแรงว่าผู้หญิงถูกค้ามนุษย์และมักจะบอกว่าอายุมากกว่า 18 ปี หน่วยงานที่ต่อต้านการค้ามนุษย์ได้พาตัวเองไปในสถานการณ์ที่แปลกประหลาดและมีการกระทำที่รุนแรงต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้หญิงและเด็กสาวที่พวกเขาช่วยเหลือ เนื่องจากพยายามที่จะพิสูจน์อาชญากรรมที่เกิดขึ้น โดยไม่คำนึงถึงคำปฏิเสธและขาดความร่วมมือจากผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้เสียหาย

ผู้คนดูเหมือนว่าจะไม่พิจารณาหรือเข้าใจเลยว่า การถามว่าทำไมถึงมาเป็นพนักงานบริการเป็นคำถามที่ทิ่มแทง คำถามที่ถามอย่างนั้นเท่ากับถามว่าเธอเป็นผู้หญิงที่ไม่ดีใช่ไหม หรือว่าเป็นผู้หญิงที่ดีที่เสียแล้วหรือ ? ตอบแบบหนึ่งก็จะนำไปสู่การได้รับการปฏิบัติแบบรังเกียจหรือตอบอีกแบบหนึ่งก็จะนำไปสู่ความสงสาร เป็นนรกแห่งทางเลือก คำตอบหนึ่งทำให้คุณเป็นอาชญากร คำตอบอีกแบบหนึ่งก็ตกเป็นเหยื่อ แต่ไม่ว่าจะเป็นทางไหนท้ายที่สุดก็ตกอยู่ในกรงขัง

**พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม
การค้ามนุษย์ มาตรา 4**

**ผู้ใดเป็น ธุระจัดหา ชื้อ ขาย จำหน่าย พามา
จากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขังจัด
ให้อยู่อาศัย หรือรับไว้ซึ่งเด็กผู้นั้นเพื่อ
แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบกระทำ
ความผิดฐานค้ามนุษย์ “เด็ก” หมายความว่า
บุคคลที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี**

พนักงานบริการไม่เหมือนกับอาชีพอื่นๆที่ผู้เยาว์ซึ่ง
อายุน้อยอย่าง 13 ปีอาจจะสามารถทำงานได้ แม้ว่าจะ
มีการกำหนดเงื่อนไขพิเศษ แต่ผิดกฎหมายหากบุคคล
ใดที่อายุน้อยกว่า 18 ปีทำงานในสถานประกอบการ
บันเทิงในประเทศไทยตามพระราชบัญญัติสถาน
ประกอบการบันเทิงในประเทศไทย พ.ศ. 2509
โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชบัญญัติป้องกันและ
ปราบปรามการค้าประเวณี พ . ศ .2539 ได้นำเข้าสู่
การลงโทษที่หนักขึ้นสำหรับบุคคลที่มีความผิดในการ
นำพาให้เด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีหรือผู้เยาว์อายุ 15-18
ปีค้าประเวณี ถ้าบุคคลถูกขังจากการบุกรุกซึ่งอายุต่ำ
กว่า 18 ปี ก็จะถูกนิยามว่าเป็นการแสวงหาประโยชน์
โดยมิชอบโดยอัตโนมัติ

กลายเป็นว่าความสมัครใจในการทำงานเป็นประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้อง ถึงแม้ Empower จะเห็นด้วยงานกับบริการ
เป็นงานของผู้ใหญ่ที่ต้องการความเป็นผู้ใหญ่ทั้งร่างกายและจิตใจ แต่การศึกษาของเราพบว่าวิธีการที่ใช้ใน
การคาดคะเนอายุของผู้หญิงและการดำเนินการต่างๆที่ตามมาภายหลังก่อให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชน

แรงงานข้ามชาติส่วนใหญ่ถูกปฏิเสธไม่ให้ได้รับสิทธิในการย้ายถิ่นและทำงานถูกกฎหมายไม่ว่าจะเป็นที่
ประเทศต้นทางหรือในประเทศไทยหรือทั้งสองประเทศ ในการปฏิบัติการบุกรุกและช่วยเหลือพนักงานบริการ
ที่เป็นแรงงานข้ามชาติผู้ซึ่งแสดงตัวกับทีมที่ช่วยเหลือว่าอายุมากกว่า 18 ปี และหรือสามารถแสดงเอกสาร
พิสูจน์อายุจะถูกตั้งข้อหาตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ. ศ . 2539
พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ. ศ. 2521 และพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551
หลังจากนั้นก็จะถูกปล่อยหรือส่งกลับประเทศต้นทางขึ้นอยู่กับสถานภาพการเข้าเมือง

เวลาที่เด็กสาวบอกว่าผู้หญิงอายุ 18 ปี หรือมากกว่านั้นโดยที่ไม่มีเอกสารพิสูจน์ในมือจะไม่มีใครเชื่อไปโดย
อัตโนมัติ โดยที่ไม่มี ความพยายามที่จะให้ได้ว่าซึ่งหลักฐานนั้นจากครอบครัวหรือแหล่งที่มาอื่นๆ แต่ผู้หญิง
กลับถูกส่งไปตรวจประเมินอายุจากกระดูกและฟัน การประเมินอายุไม่ได้มีการให้อำนาจไว้ในพระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ถึงแม้ว่าจะมีการบรรจุไว้ในบันทึกข้อตกลงระดับจังหวัดและกิจกรรมที่
เกี่ยวข้องกับการต่อต้านการค้ามนุษย์ที่ลงไว้ก่อนหน้านี้ ในพระราชบัญญัติ พ . ศ . 2551 กระนั้นก็ดีได้ให้
อำนาจและระบุถึงความเป็นในการเคารพสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ ซึ่งรวมถึงสิทธิที่จะให้
ความยินยอมในการรักษาทางแพทย์ พระราชบัญญัติยังได้กำหนดให้การรักษาทางการแพทย์ต้องดำเนินการ
โดยพิจารณาถึงข้อคิดเห็นและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์

**ในทางปฏิบัติผู้หญิงที่ถูกจับได้รับการปฏิบัติโดยมิชอบและต้องผ่านการตรวจร่างกายและเอ็กซเรย์
หลายต่อหลายครั้ง ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสุขภาพหรือภาวะความเป็นอยู่ที่ดีของผู้หญิงเลย หลายคน
ถูกบอกว่าผู้หญิงอายุน้อยกว่าที่ผู้หญิงแจ้ง ผู้หญิงรู้สึกโกรธอย่างรุนแรง รู้สึกผิดหวังและไม่พอใจ
มาก บางคนจะสิ้นส่านและสับสน และทุกคนมีประสบการณ์การร่วมของการถูกทำลายศักดิ์ศรี
ความเป็นมนุษย์**

การใช้การตรวจกระดูกเพื่อประเมินอายุของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์เป็นการปฏิบัติที่ถูกตั้งคำถามอย่างมากใน
ประเด็นสิทธิมนุษยชน ยิ่งกว่านั้นการประเมินอายุเป็นมาตรการที่เชื่อถือไม่ได้โดยเฉพาะใช้ในการกำหนด
เฉพาะเจาะจงไปที่อายุของบุคคลระหว่าง 16-20 ปี ในอเมริกาและยุโรป นิติวิทยาศาสตร์การตรวจกระดูกไม่
เคยใช้เป็นเครื่องมือได้โดยลำพังในการกำหนดอายุ เพราะเป็นวิธีการที่ทราบกันดีว่าสามารถก่อให้เกิดความ
ผิดพลาดได้ถึง 5 ปี ⁶

อย่างที่เรียกกันว่า โดยเฉพาะหลักเกณฑ์กระบวนการในการเอ็กซเรย์กระดูกนั้นไม่เหมาะสมที่จะประเมินอายุ
ของเด็กสาวข้ามชาติในเอเชีย เพราะอายุที่ใช้เป็นเกณฑ์นำมาจากการศึกษาของเด็ก
อเมริกันผิวขาวในยุค พ . ศ .2483 ซึ่งมีการพิสูจน์แล้วว่าผลลัพธ์ที่คลาดเคลื่อนของอายุในกระดูกซึ่งเกิดจาก
ปัจจัยทั้งเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ สถานภาพด้านเศรษฐกิจสังคมและภาวะโภชนาการ ⁷

⁶ สุขภาพของเด็กผู้ลี้ภัย , คู่มือของกุมารแพทย์ Royal College of Pediatricians, 1999

⁷ อ้างอิงจาก Basset R, (2011) Bone of Contention, Monash University

คู่มือแนวทางการต่อต้านการค้ามนุษย์ระหว่างประเทศ⁵ ได้เสนอว่าการพิสูจน์อายุของผู้ที่ต้องสงสัยว่าถูกค้ามนุษย์ควรจัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการอบรมและใช้หลักพิจารณาดังต่อไปนี้

- ค่าให้การของบุคคลนั้นเอง
- การพิสูจน์อายุของบุคคลเองควรได้รับการพิจารณา
- ลักษณะภายนอกของบุคคลและวุฒิภาวะทางจิตใจของเขาหรือเธอ
- เอกสารที่เกี่ยวข้อง
- การตรวจสอบกับสถานทูตและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง
- การตรวจและความเห็นทางการแพทย์ โดยการตรวจนั้นต้องได้รับการยินยอมจากบุคคลที่ถูกตรวจ

จากผลที่ไม่น่าเชื่อถือ แนวทางการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ที่ไม่สามารถสรุปผลที่ถูกต้องได้ ในขณะนี้ได้มีการตระหนักว่าการกำหนดอายุที่ถูกต้องนั้นต้องรวมถึงกระบวนการอื่นเพื่อเติมเช่น การสังเกตการณ์ในรายละเอียดที่ใช้เวลามากขึ้นและข้อคิดเห็นจากบุคคลที่อยู่ในวัฒนธรรมและภูมิหลังเดียวกันเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา⁶

แนวทางการประเมินอายุได้ยึดมั่นอย่างมากต่อหลักการภายใต้คู่มือการต่อต้านการค้ามนุษย์ทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ ในส่วนของการสันนิษฐานอายุและสถานะของเหยื่อ⁷ โดยทั่วไปมีการสนับสนุนให้บุคคลได้รับการปฏิบัติเสมือนกับอายุต่ำกว่า 18 ปีหากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับอายุว่าน้อยกว่าเกณฑ์ ถึงแม้ว่าหลักการนี้มีเจตนาเพื่อคุ้มครองบุคคลที่อายุน้อย แต่ในสถานการณ์ของเรานั้นถูกใช้เพื่อละเมิดสิทธิมนุษยชน หลักการและการดำเนินการในการตรวจสอบอายุถูกใช้เพื่อโต้แย้งกับความจริงที่หญิงสาวที่ทำงานในธุรกิจสถานบันเทิงบอก การปฏิบัติต่างๆที่กล่าวมาเป็นภาวะของการถูกบังคับเพื่อให้ยอมรับอัตลักษณ์ที่ผิดว่าตนเป็นผู้เยาว์ การปฏิบัติเช่นนี้จะเกิดหลักการที่สนับสนุนการเคารพสิทธิของมนุษย์

ผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องถูกขังจากการถูกจับที่เราได้ติดตาม สถานการณ์ถูกขัง 12 เดือน เพราะว่าผลการตรวจสอบประมาณการว่าอายุของเธอ 16 ปี ท้ายที่สุดเราหาเอกสารมาได้ และยืนยันว่าเธออายุ 20 ปี ซึ่งตรงกับที่เธอได้แจ้งตอนที่ถูกจับ และทุกครั้งเธอมีโอกาสดูทีวี แต่ไม่มีการรับฟัง

การเป็นประจักษ์พยาน

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 27 ดำรวจสามารถมีหนังสือเรียกให้บุคคลใดมาให้อภัยคำหรือส่งเอกสารหรือพยานหลักฐาน มาตรา 31 ก่อน ฟ้องคดีต่อศาล ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พนักงานอัยการจะนำผู้เสียหาย หรือพยานบุคคลมาขึ้นคำร้องต่อศาล โดยระบุการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าได้มีการกระทำความผิดและเหตุแห่งความจำเป็นที่จะต้องมีการสืบพยานไว้โดยพลันก็ได้ เหตุแห่งความจำเป็นที่จะต้องมีการสืบพยานไว้โดยพลันก็ได้และให้นำความในมาตรา 227 ทวิ วรรคสาม และวรรคสี่แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม

พนักงานบริการที่เป็นแรงงานข้ามชาติที่ไม่ได้ถูกค้ามนุษย์ แต่ไม่มีสถานภาพคนเข้าเมืองผู้ซึ่งถูกขังจากการดำเนินการจับและช่วยเหลือ มักจะถูกบังคับให้เป็นพยาน ซึ่งถูกต้องตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติกำหนดให้พนักงานอัยการต้องสืบพยานโดยพลัน หากมีความจำเป็นให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลมและจัดทำบันทึกคำให้การของพยานก่อนที่จะขึ้นศาลหากคดีนั้นคาดว่าจะใช้เวลาในการพิจารณานาน แต่ในความเป็นจริงพนักงานบริการที่เป็นแรงงานข้ามชาติถูกกักขังโดยไม่เต็มใจในห้องกักขังตำรวจหรือในบ้านพักผู้หญิง ระหว่างที่รอให้การในชั้นศาลเป็นเวลาหลายสัปดาห์หรือหลายเดือน พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติได้ถูกขังไว้เป็นพยานโดยใช้เวลาราวหนึ่งปี เนื่องจากกระบวนการพิจารณาในชั้นศาลล่าช้า การถูกกักขังที่ไม่มีกฎหมายเป็นระยะเวลาอันยาวนานนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ให้ผู้หญิงมีสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานและสิทธิทางกฎหมายที่ผู้หญิงควรได้รับ

⁵ ข้อเสนอแนะเรื่องหลักการและแนวทางว่าสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์ จัดทำโดยสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชน (Office of the High Commissioner for Human Rights)

⁶ บันทึกข้อตกลงเรื่องการเข้าเมืองและศุลกากรของสหรัฐอเมริกา 2004

⁷ ข้อเสนอแนะเรื่องหลักการและแนวทางว่าสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์ จัดทำโดยสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชน (Office of the High Commissioner for Human Rights) ,

10.2 จำเลยมีทนายของตน อาจจะจ้างเองหรือได้รับการแต่งตั้งให้จากศาล ผู้หญิงและเด็กสาวผู้ซึ่งถูกระบุว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์มีอัยการเป็นตัวแทนทางกฎหมาย และในบางกรณีมีทนายแต่งตั้งร่วมเป็นโจทก์กับอัยการโดยการสนับสนุนจากองค์กรเอกชน หากแต่ไม่ได้เลือกทนายเอง อย่างไรก็ตามผู้หญิงที่อยู่ในห้องกักในโรงพยาบาลไม่ได้รับการจัดให้มีผู้ให้คำปรึกษาหรือตัวแทนทางกฎหมายที่เป็นอิสระ ผู้หญิงไม่สามารถที่จะติดต่อครอบครัว เพื่อนหรือหน่วยงานข้างนอกได้ และคนที่อยู่ในบ้านพักถูกบังคับให้ร่วมกิจกรรมการเรียนและฝึกอบรมที่ไม่คำนึงว่าผู้หญิงต้องการหรือไม่ ผู้หญิงไม่มีการเข้าถึงคำชดเชยและค่าตอบแทน ผู้หญิงถูกจำกัดไม่ให้ติดต่อกับคนข้างนอกเลยจนกว่าจะให้การในชั้นศาลและไม่มี การเข้าถึงการเรียกค่าชดเชยจากความไม่ยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับผู้หญิง

ตามกฎหมายไทยพนักงานบริการข้ามชาติสามารถที่จะลงทะเบียนเป็นพยานที่สมัครใจภายใต้ พระราชบัญญัติการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 ซึ่งกำหนดว่าพยานมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครอง ได้รับค่าตอบแทนจากรัฐที่เหมาะสม⁸ ภายใต้พระราชบัญญัติการคุ้มครองพยานในคดีอาญา ผู้หญิงควรจะได้อยู่ในที่ที่ปลอดภัย (ที่อยู่นอกกรุงชังของตำรวจ) ค่าตอบแทนรายวัน ได้รับการสนับสนุนทางการเงินการร้องดำเนินกฎหมาย การฝึกอบรม การศึกษาและการคุ้มครอง

กรุงชัง

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 33

ให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์พิจารณาให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์อย่างเหมาะสมในเรื่อง การรักษาพยาบาล โดยให้คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และความแตกต่างทางเพศ อายุ สัญชาติ เชื้อชาติ ประเพณีวัฒนธรรมของผู้เสียหาย และต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายก่อนด้วย

หลักการและแนวทางข้อเสนอแนะ ข้อ 2.6 ขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิ มนุษยชนและการค้ามนุษย์ : รัฐต้องทำให้มั่นใจว่าบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ไม่ตกอยู่ในภาวะที่ต้องถูกขังในห้องกักของตำรวจตรวจคนเข้าเมืองหรือในรูปแบบของการกักขังอื่นๆ

RATS-W ทีม ได้ถามคำถามต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจอาวุโสที่ทำงานในหน่วยงานปราบปรามการค้ามนุษย์ภาคเหนือประเทศไทย (เชียงใหม่) ผู้ซึ่งผ่านการฝึกอบรมพิเศษเกี่ยวกับกฎหมายการค้ามนุษย์หลายครั้ง **RATS-W** : ถ้าผู้หญิงตกลงที่จะไปทำงานในบ้านสาวแต่กลายเป็นว่าถูกส่งไปที่โรงงานและบังคับให้เย็บผ้า ท่านจะเข้าไปช่วยเหลือไหมคะ ?
ตำรวจ : ไม่ เพราะว่าไม่ใช่การค้ามนุษย์ เราจะไม่เข้าไปช่วยเหลือ เราเรียกว่าโอกาส หากเธออยากออกมาจริงๆก็ต้องช่วยเหลือตัวเองกลับมาที่ชายแดนและเริ่มต้นใหม่

ผู้หญิงและเด็กสาวที่ถูกขังไม่ได้รับการปรึกษาเกี่ยวกับว่าสถานที่ขัง ไม่มีทางเลือกกว่าจะถูกส่งไปที่ไหนและไม่สามารถที่จะออกมาได้เมื่อถูกส่งไปแล้ว ไม่มีกลไกการร้องทุกข์ที่เป็นอิสระที่ผู้หญิงสามารถเข้าถึงได้ในบ้านพัก สภาวะในบ้านพักที่เป็นสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพของไทยมีปัญหาอย่างมากในหลายประเด็นสิทธิมนุษยชน การจำกัดอิสรภาพ คุณภาพของการดูแลและการทำโทษเป็นประเด็นหลักที่ห่วงใย

เท่าที่ย้อนกลับไป พ. ศ. 2552 พันธมิตรต่อการค้าหญิงสากลได้แสดงความห่วงใย ณ การประชุมครั้งที่ 12 ของคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ สรุปได้ว่ามีการละเมิดหลักที่มีแต่ไม่จำกัดเฉพาะประเด็นเหล่านี้คือ

ศักดิ์ศรี : ผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่ถูกส่งต่อหรือพูดด้วยเหมือนผู้หญิงเป็นเด็กและในอีกหลายๆทางที่ถูกปฏิบัติเฉกเช่นผู้หญิงเป็นเด็ก มีการให้ทำงานที่นาเปื้อนและหยาบหยาบ ถูกตะคอกและต้องใส่ชุดยูนิฟอร์ม

⁸ ประธาน วัฒนวานิช 2006 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ ประเทศไทย

การติดต่อกับครอบครัว : ไม่มีความพยายามที่จะสร้างหนทางให้ผู้หญิงและเด็กแรงงานข้ามชาติสามารถติดต่อกับสมาชิกในครอบครัวได้ อย่างน้อยในกรณีตัวอย่างหนึ่งที่สมาชิกในครอบครัวถูกบอกว่าสามารถติดต่อได้หากสื่อสารภาษาไทยได้ เพราะว่าการสนทนาต้องเป็นภาษาไทยเท่านั้นเพราะจะมีการฟังการสนทนานั้นและไม่มีล่ามแปลภาษาให้ หลายคนถูกแยกจากลูกเล็กๆของตนเป็นเวลาแรมปี

ความเป็นส่วนตัวในการสื่อสาร : ส่วนมากก่อนที่การพิจารณาในศาลจะเสร็จสิ้นผู้หญิงและเด็กไม่ว่าจะเป็นพยานหรือบุคคลที่ถูกดำเนินคดี ไม่ได้รับอนุญาตให้สื่อสารกับคนอื่น ๆ หลังจากการพิจารณาในชั้นศาลลงความหมายที่ได้รับก็จะถูกเปิดและอ่านก่อนที่จะผู้หญิงจะได้รับ

การจ้างงานและการศึกษา :

เจ้าหน้าที่บ้านพักบอกกับเราว่ามีการทดสอบสติปัญญาของผู้หญิงเช่นถามคำถามต่างๆและหากเจ้าหน้าที่ลงความเห็นว่าจะลาผู้หญิงผู้นั้นก็สามารถเรียนหนังสือได้ มิฉะนั้นผู้หญิงก็ต้องเข้าฝึกการอบรมที่สอดคล้องกับเพศสภาพเช่นการเย็บผ้าและการฝีมือ ผู้หญิงจะไม่ได้รับเงินค่าแรงแต่อาจจะได้รับเงินเล็กน้อยจากการขายสินค้าหลังจากที่ถูกหักค่าใช้จ่ายด้านวัสดุอุปกรณ์และค่าสอน ผู้หญิงไม่เหมือนกับผู้ชายตรงที่ว่าผู้หญิงไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปทำงานข้างนอก

ศาสนา ภาษาและวัฒนธรรม : ศาสนาเดียวที่ได้รับการยอมรับคือศาสนาพุทธ ไม่มีการจัดให้มีศาสนาคริสต์และมุสลิมในบ้านพัก มีการละเมิดที่เกิดขึ้นเฉพาะกับผู้หญิงมุสลิมเพราะไม่มีการพิจารณาให้มีโภชนาการที่เหมาะสมกับศาสนา นั้นหมายถึงว่าผู้หญิงจะไม่กินหรือกินแค่ข้าวเปล่า และเป็นสิ่งที่เครียดต่อผู้หญิงในช่วงถือศีลอด วัฒนธรรมเช่นนี้มีอยู่ในบ้านพักทำให้ผู้หญิงไม่กล้าหรือกลัวที่จะบอกกับเจ้าหน้าที่ในบ้านพัก ไม่มีล่ามที่ได้รับการฝึกอบรมในภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยหรือภาษาอื่นๆในลุ่มน้ำโขงถึงแม้ว่าจะมีผู้หญิงและเด็กที่มาจากประเทศเพื่อนบ้านถูกขังอยู่ในบ้านพักนี้ด้วย แ่งานวัฒนธรรมไทยเท่านั้นที่ได้รับการยอมรับ ไม่มีความเข้าใจหรือพิจารณาถึงความแตกต่างของผู้หญิงและเด็กสาวในวัฒนธรรมที่ต่างกันในชีวิตประจำวัน ตัวอย่างเช่นผู้หญิงทุกคนบ่นว่าอาหารไม่มีคุณภาพที่เพียงพอและไม่เหมือนอาหารที่เคยกิน

การลงโทษ : นักจิตวิทยาบอกกับเราว่าหากผู้หญิงหรือเด็กประพฤติไม่ดีการลงโทษที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเจ้าหน้าที่คือการที่ไม่ให้ญาติมาเยี่ยม บ่อยครั้งที่ไม่ได้แจ้งให้ญาติทราบล่วงหน้าก่อนที่พวกเขาจะมาถึง การลงโทษแบบนี้ในสายตาเจ้าหน้าที่มีประโยชน์เพราะผู้หญิงรู้ว่าการครอบครัวยังต้องเดินทางมาไกลและเสียเงินทองมากมายโดยเปล่าประโยชน์ การลงโทษแบบนี้จัดประเภทได้ว่าโหดร้ายและขาดมนุษยธรรม

การแยกให้โดดเดี่ยว : นักจิตวิทยาคนเดียวกับบอกว่าผู้หญิงมักจะสั่งการให้แยกผู้หญิงและเด็กให้โดดเดี่ยวเป็นเวลาถึงหกเดือนตอนที่ผู้หญิงเพิ่งเข้ามาที่บ้านพัก การแยกเดี่ยวคือไม่ให้ติดต่อใครๆภายนอกได้เลย นักจิตวิทยาบอกว่าผู้หญิงต้องใช้เวลานี้ในการกล่อมผู้หญิงและเด็กว่าพ่อแม่ของผู้หญิงเป็นคนไม่ดีและค่าผู้หญิง บางครั้งต้องใช้เวลาเป็นเดือนเลยนะ นักจิตวิทยายืนยัน

การดูแลสุขภาพ : ผู้หญิงที่ถูกขังเป็นพยานรายงานว่าผู้หญิงถูกปฏิเสธไม่ให้ได้รับการดูแลสุขภาพที่เหมาะสม ผู้หญิงคนหนึ่งมีความเครียดเพราะไม่ได้มีการพาไปฝากท้องและตรวจครรภ์โดยสม่ำเสมอ ผู้หญิงไม่ได้รับวิตามินที่จำเป็นและน้ำแร่ที่ร่างกายต้องการ ซึ่งตามปกติจะมีการแจกให้กับผู้หญิงที่ตั้งครรภ์ในประเทศไทย ผู้หญิงคนที่สองร้องขอให้พาไปหาหมอพื้นเพราะปวดฟันหลายซี่ แต่ถูกปฏิเสธและได้รับยาพาราเซตามอลมาแทน ผู้หญิงคนที่สามปวดศีรษะและมีไข้และขอพบหมอ เจ้าหน้าที่คนที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมด้านการแพทย์บอกกับเราว่าเธอแค่เครียด โดยไม่คำนึงว่าผู้หญิงมีไข้สูงและมาจากพื้นที่ที่มีการระบาดของไข้มาลาเรีย

เราใส่เสื้อผ้าปกติไม่ได้เพราะต้องใส่เครื่องแบบ มีแค่คนสองประเภทเท่านั้นที่ใส่เครื่องแบบแบบนี้ นั่นคืออาชญากรและคนที่อยู่ในโรงพยาบาล แต่ฉันไม่ได้ป่วยและก็ได้เป็นอาชญากร

บางทีเขาอาจจะคิดว่าอะไรก็ได้ก็ยิ่งดีกว่าในบ้านสาว แต่ในบ้านสาวนายจ้างดูแลฉันดีกว่าที่บ้านพักที่นี่ดูแลมาก หากฉันป่วยนายจ้างจะพาฉันไปที่คลินิก เขาให้อาหารการกินดีและพูดกับเราอย่างสุภาพ

การถูกเลือกปฏิบัติ : เปรียบเทียบกับผู้หญิงไทย ผู้หญิงและเด็กต่างชาติดังกล่าวจะได้รับโอกาสทางการศึกษาที่น้อยกว่าและมักจะได้รับการฝึกอบรมอาชีพที่ไม่ได้มีการยอมรับอย่างเป็นทางการ

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 37 ให้มีการผ่อนผันให้ผู้เสียหายนั้นอยู่ในราชอาณาจักรได้เป็นการชั่วคราว และได้รับอนุญาตให้ทำงานเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายได้ระหว่างที่รอผลการพิจารณาชั้นศาลและการส่งกลับ

มีความไม่เท่าเทียมที่เด่นชัดในการปรับใช้พระราชบัญญัติฯ ต่อผู้หญิงและผู้ชายที่ได้รับผลกระทบจากการค้ามนุษย์ ด้วยเหตุที่ผู้หญิงจะได้รับการเสนอโอกาสที่มีข้อจำกัดมากสำหรับการทำงานภายในบ้านพัก ผู้ชายสามารถออกไปหางานนอกบ้านพักได้ ผู้ชายออกจากบ้านพักทุกวันและกลับมาในตอนเย็น เจ้าหน้าที่ให้เหตุผลว่าผู้หญิงนั้นอ่อนแอกว่าและมีความเสี่ยงที่จะถูกเอาเปรียบหากได้รับอนุญาตให้ออกไปทำงานข้างนอก ผู้หญิงถูกเสนอให้ทำงานเป็นชิ้นๆจากโรงงานที่จ้างงานและขับคอนแทคโดยบ้านพักเพื่อที่จะทำงานฝีมือและเพื่อขายในร้านขายของของบ้านพัก ผู้หญิงไม่ได้รับค่าจ้างแต่จะได้เงินหากชิ้นงานสามารถขายได้ หากเย็บไม่สวยและไม่มีแขกมาเยี่ยมบ้านพักก็จะไม่ได้อะไรเลย ส่วนผู้ชายนั้นกลับหางานทำนอกบ้านพักได้ หากเงินได้เป็นค่าจ้างขั้นต่ำหรือในอาชีพที่มีอิสระมากกว่า สองมาตรฐานเช่นนี้เป็นการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการทำร้ายผู้หญิงที่มักจะเป็นคนที่หาเลี้ยงคนในครอบครัวและเด็กๆในบ้านในชุมชนที่จากมาก่อนหน้าที่จะถูกกักในบ้านพัก

เงินนะมีไหม

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 33-35 ให้พนักงานอัยการแจ้งให้ผู้เสียหายทราบในโอกาสแรกถึงสิทธิที่จะเรียกค่าสินไหมทดแทน และสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายเรียกครองค่าเสียหายระหว่างคดีอาญากำลังพิจารณาอยู่ในศาล

บุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการค้ามนุษย์ในอาชีพอื่นๆได้รับเงินค่าชดเชย แต่ไม่ใช่พนักงานบริการ ผู้หญิงไม่ได้รับการแจ้งอย่างชัดเจนถึงสิทธิที่จะเข้าถึงค่าชดเชยหรือทำให้ได้เข้าถึง กระบวนการที่จะใช้สิทธิ ดูเหมือนจะมีสมมติฐานที่ว่างานบางอย่างเช่นการค้าประเวณีไม่ถูกกฎหมายดังนั้นจึงไม่ต้องมีการรับรองให้ได้ค่าชดเชย พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติในขณะที่ผู้หญิงทำงานมีรายได้ดีกว่าค่าจ้างขั้นต่ำ

ผู้หญิงสามคนที่ถูกขัง 8 เดือนซึ่งเร็วๆนี้ถูกส่งกลับประเทศต้นทาง ไม่มีการเรียกร้องค่าชดเชยให้ผู้หญิงทั้งสาม แต่ละคนได้รับเงิน 4,000 บาทจากองค์กรที่ทำงานหลักด้านการค้ามนุษย์ เงินที่ได้หากเทียบแล้วเท่ากับค่าแรงก่อนที่จะถูกจับแค่หนึ่งเดือน

ส่งกลับประเทศต้นทางหรือทำลายหลักฐาน

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 38 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าวกลับประเทศที่เป็นถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาโดยไม่ชักช้า

ระหว่างที่ทำการวิจัยพนักงานบริการแรงงานหญิงข้ามชาติปัจจุบันนี้ทำงานและอยู่ในสถานการณ์ซึ่งสนองต่อค่านิยมของการค้ามนุษย์ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะในมาตราที่กล่าวถึงการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการค้ามนุษย์ ทีมงานมีความเห็นเป็นเอกฉันท์จากงานวิจัยว่าพระราชบัญญัติที่ใช้อยู่ในปัจจุบันไม่ได้สนองต่อความต้องการของผู้หญิงเลย ผู้หญิงปรารถนาที่จะออกจากงานกับนายจ้างที่ท้อแท้ หางานใหม่ภายในธุรกิจสถานบันเทิงนี้และเข้าถึงสถานภาพทางกฎหมายคนเข้าเมือง พระราชบัญญัติไม่ได้ให้สิทธิหรือโอกาสที่จะอยู่อย่างถูกต้อง (ผู้หญิงพอใจที่ทราบว่ามีสิทธิที่ได้รับการศึกษาแต่ภายหลังผิดหวังที่ต้อง

ทราบว่ามีสิทธินั้นมาพร้อมกับการถูกบังคับให้ถูกขัง)ถึงแม้ว่าการถูกส่งตัวกลับจะไม่ใช่ว่าผู้หญิงหลายคนต้องการ แต่การรื้อการส่งกลับ ในปัจจุบันนี้หมายความว่าในช่วงเวลาที่ต้องรอซึ่งอาจจะใช้เวลา 3 เดือนถึง 2 ปี ผู้หญิงและเด็กที่ได้รับผลกระทบจากการค้ามนุษย์และถูกส่งกลับไม่ได้รับหลักประกันการติดตามที่มีประสิทธิภาพหรือการสนับสนุนที่ต่อเนื่อง เนื่องจากปัญหาของการประสานงานข้ามชายแดนระหว่างรัฐและองค์กรเอกชน ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่ห่วงใยหลักสำหรับผู้หญิงที่ถูกส่งกลับไปพม่า ผู้หญิงถูกส่งกลับไปในพื้นที่ที่มีการสู้รบทางทหาร มีการข่มเหงและการข่มขืนที่เป็นระบบจากทหารพม่าต่อผู้หญิงกลุ่มชาติพันธุ์และทัศนคติที่เป็นการลงโทษจากเจ้าหน้าที่ที่มีต่อผู้หญิงที่เคยทำงานในธุรกิจบริการ ครอบครัวของผู้หญิงและคนในหมู่บ้านเดียวกันได้รับข่าวเกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้หญิงล่วงหน้าแล้วก่อนที่จะผู้หญิงจะไปถึงบ้าน ผู้หญิงบอกว่ามีการนิทาเยอะมากและนำไปสู่ความรู้สึกอับอายที่เกิดขึ้นกับตัวผู้หญิงและครอบครัว

แล้วต่อไปจะเป็นอะไร?

ถึงอย่างไรก็ตามพนักงานบริการและคนอื่นๆในธุรกิจบันเทิงที่ถูกทักท้วงเอาไว้ว่าเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงมากที่สุดที่จะได้รับผลกระทบจากการค้ามนุษย์ จนถึงวันนี้เรายังไม่ได้รับข้อมูลและหรือการสร้างความตระหนักเกี่ยวกับอาชญากรรมของการค้ามนุษย์ ในความเป็นจริงพนักงานบริการมักจะถูกให้เป็นเป้าหมายที่สุดโดยรัฐและองค์กรเอกชนที่ดำเนินการต่อต้านการค้ามนุษย์ การใช้ยุทธศาสตร์การลงโทษและการปราบปรามแทนที่จะเสริมสร้างศักยภาพและโครงการให้การศึกษา ไม่มีการปรึกษาหารืออย่างจริงจังสักครั้งเลยกับพนักงานบริการเพื่อขอความเห็นของเรา การขอความช่วยเหลือ ความรู้ ประสบการณ์ในการออกแบบและดำเนินการแทรกแซงและป้องกันการค้ามนุษย์ภายในอุตสาหกรรมของเรา กลับกลายเป็นว่าพนักงานบริการถูกทำให้อับอาย ถูกตำหนิ ถูกคุกคาม ถูกขังและลงโทษ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นภายใต้หน้ากากของการป้องกันการค้ามนุษย์

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 เจ้าหน้าที่ตำรวจและนโยบายที่เกี่ยวข้องกลายเป็นเครื่องมือของตำรวจที่ทุจริตเพื่อกระทำความผิดจากแรงงานข้ามชาติ จากนายจ้างและพนักงานบริการ พระราชบัญญัติกลายเป็นอุปสรรคต่อการที่พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติจะยืนยันสิทธิมนุษยชนของผู้หญิง

ข้อเสนอแนะ

1 .สำหรับรัฐบาลไทย

- 1.1 รัฐบาลไทยควรจะปรึกษาหารือกับองค์กรพนักงานบริการ องค์กรสิทธิมนุษยชนและผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายอย่างเร่งด่วนเพื่อเป้าหมายในการจัดทำนิยามของคำว่า การค้ามนุษย์ที่ชัดเจนและถูกต้อง
- 1.2 เราขอผลักดันให้รัฐบาลไทยยกเลิกมาตราต่างๆภายใต้พระราชบัญญัติการปราบปรามและป้องกันการค้าประเวณีที่ระบุว่าการค้าบริการเป็นอาชญากรรมและปรับบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ในส่วนของกฎหมายแรงงานที่เกี่ยวกับประกันสังคม อาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงานในสถานบริการ การปฏิรูปกฎหมายดังกล่าวต้องรวมถึงการสร้างกลไกเพื่อให้แรงงานข้ามชาติจะสามารถเข้าถึงการขออนุญาตทำงานในอุตสาหกรรมสถานบันเทิงได้
- 1.3 การใช้การล่อจับและการบุกเข้าจับในสถานบันเทิงต้องได้รับการทบทวนและพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญที่เป็นอิสระอย่างเร่งด่วน รวมถึงตัวแทนจากพนักงานบริการและสมาคมผู้ประกอบการสถานบันเทิงโดยมีจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อที่จะยุติการปฏิบัติการดังกล่าวหรืออย่างน้อยเพื่อที่จะสร้างแนวทางที่เคร่งครัดในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน
- 1.4 การดำเนินการที่ผิดกฎหมายในการกักขังพนักงานบริการอย่างไม่ชอบด้วยกฎหมายเพื่อกันเป็นพยานในชั้นศาลในกรณีการค้ามนุษย์ต้องยุติโดยทันที และบุคคลใดๆก็ตามที่ถูกบังคับให้เป็นพยานต้องได้รับการเข้าถึงค่าตอบแทนและสิทธิต่างๆภายใต้พระราชบัญญัติการคุ้มครองพยาน พ . ศ .2546 นอกจากนี้พยานต้องได้รับเอกสิทธิ์ในการมีผู้แทนทางกฎหมายที่แยกต่างหากและเป็นอิสระจากพนักงานอัยการ และเป็นทนายให้ในการดำเนินการฟ้องร้องเพื่อปกป้องสิทธิของพยานตั้งแต่ต้นจนจบการพิจารณาคดีในชั้นศาลและที่จำเป็น รัฐควรรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด
- 1.5 รัฐบาลไทยต้องดำเนินการอย่างครอบคลุมและโดยทันทีในระดับต่างๆเพื่อทำให้มั่นใจว่าผู้หญิงทุกคนที่โดนจับขังในระหว่างการสอบสวนกรณีการค้ามนุษย์นั้นได้รับสิทธิทั้งหมดที่ควรจะได้ตามกฎหมายและตามที่ประเทศไทยมีภาระผูกพันในระหว่างประเทศ ซึ่งรวมถึงและไม่จำกัดเพียงแค่การติดต่อครอบครัว เพื่อนและผู้อื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สิทธิในการได้รับการแปลภาษาและสามารถเข้าใจการแปลภาษานั้น การได้รับแจ้งอย่างชัดเจนในกระบวนการทางกฎหมาย การคุ้มครองมิให้อัฒลักษณ์ถูกเปิดเผยถึงสื่อมวลชน
- 1.6 เมื่อใดที่เป็นไปได้ว่ากระบวนการพิจารณาชั้นศาลมีเหตุเลื่อนไปและก่อให้เกิดความล่าช้า ควรมีการผลักดันให้พนักงานอัยการเตรียมความพร้อมในการจัดทำบันทึกคำให้การไว้ก่อน เพื่อให้ผู้หญิงจะได้รับการปล่อยตัวจากภาระที่ต้องปรากฏตัวเป็นพยานในชั้นศาล เพื่อป้องกันมิให้ผู้หญิงตกอยู่ในภาวะที่ถูกกักขังเป็นเวลานานเกินกว่าเหตุ

1.7 รัฐบาลไทยโดยความร่วมมือกับองค์กรของพนักงานบริการ องค์กรแรงงานข้ามชาติ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและกฎหมาย ควรจะพัฒนาหลักสูตรการจัดอบรมสำหรับล่ามในภาษาผู้คนในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง รัฐควรจัดสรรงบประมาณในการฝึกอบรมนี้และใช้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ประกอบกับการอนุญาตให้ล่ามที่มาจากอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงสามารถขอบัตรอนุญาตทำงานได้ ล่ามที่ได้รับการฝึกอบรมควรที่จะสามารถบริการการแปลภาษาให้แก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการค้ามนุษย์อย่างต่อเนื่องและตลอดเวลา

1.8 การดำเนินการในการบังคับกักตัวในบ้านพักต้องยุติโดยทันที

1.9 ต้องสร้างช่องทางที่นำมาปฏิบัติได้จริงและที่เข้าถึงง่ายในการร้องทุกข์ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสถานสงเคราะห์และบ้านพักทุกแห่ง ทั้งที่ดำเนินการโดยรัฐและเอกชน

2.0 ควรต้องมีการทบทวนอย่างเร่งด่วนถึงเทคนิควิธีการดำเนินการการตรวจฟันและเอ็กซเรย์กระดูกเพื่อระบุอายุ และควรจะพัฒนาทางเลือกอื่นในการกำหนดอายุที่มีความเป็นไปได้เพื่อความถูกต้องอย่างมากที่สุด และไม่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้ต้องใช้ความพยายามทุกอย่างเพื่อให้ได้ข้อมูลเอกสารหรือข้อพิสูจน์อื่นเพื่อตรวจสอบอายุประกอบกับข้อมูลอื่นๆ

2. ข้อเสนอการปฏิบัติการต่อผู้ประกอบธุรกิจบริการ องค์กรพนักงานบริการและหน่วยงานเอกชน รวมถึงหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

2.1 พนักงานบริการต้องได้รับการสนับสนุนให้ได้รับการปรับปรุงสภาพการทำงาน of พนักงานบริการ เพื่อที่จะลดการแสวงหาผลประโยชน์ การเอารัดเอาเปรียบ

2.2 ข้อมูลและรณรงค์สร้างความตระหนักเรื่องการค้ามนุษย์ที่ปลอดภัย สิทธิมนุษยชน สิทธิแรงงานและการย้ายถิ่น รวมถึงการค้ามนุษย์ ให้นายจ้างเพื่อแพร่ขยายเป็นวงกว้างในอุตสาหกรรมสถานบันเทิง

2.3 พัฒนาคู่มือและใช้กับสื่อมวลชนในประเทศไทยเพื่อที่จะจัดให้มีอย่างน้อยมาตรฐานสำหรับการที่สื่อนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ในอุตสาหกรรมธุรกิจบันเทิง

2.4 สร้างทีมที่เรียกร่องทางกฎหมายสำหรับพนักงานบริการเพื่อเป็นตัวแทนทางกฎหมายและสนับสนุนพนักงานบริการในประเทศไทยที่ได้รับผลกระทบจากการค้ามนุษย์

2.5 สร้างแนวคิดที่กว้างขึ้นเพื่อเป็นฐานในการปรับปรุงสถานะในอุตสาหกรรมบันเทิงโดยเน้นไปที่การปรับปรุงสภาพการทำงานสำหรับพนักงานบริการเพื่อเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการป้องกันการค้ามนุษย์และการแสวงหาผลประโยชน์อื่นๆภายในอุตสาหกรรม

บทที่ 1: บริบทงานและชีวิตของเราในปัจจุบัน

การย้ายถิ่นในยุคสมัยนี้

" เป็นเวลากว่าพันปีที่เราได้เคลื่อนย้ายอย่างอิสระระหว่างประเทศ เราปลูกพืชผลอย่างเดียวกัน เย็บผ้าชนิดเดียวกันและมีงานรื่นเริงเหมือนกัน แม่น้ำของคุณกลายเป็นแม่น้ำของฉัน เมื่อไหร่ที่ฝนตกบ้านฉัน อีกไม่นานก็จะตกที่บ้านคุณ เป็นเรื่องโดยธรรมชาติที่มีการไปเยี่ยมเพื่อนบ้านในเวลาที่มีความต้องการหรือการเฉลิมฉลอง บางครั้งทำสงครามหรือบางครั้งร่วมรัก แค่นี้ร้อยปีที่ผ่านมามีการย้ายถิ่นตามธรรมชาติของผู้คนต้องผ่านการดิ้นรนต่อสู้กับอุปสรรคที่คนทำขึ้นเองที่ชายแดน หนังสือเดินทาง กฎหมายคนเข้าเมืองและการบังคับใช้กฎหมาย อุปสรรคที่มนุษย์สร้างขึ้นนี้มักจะสร้างความยากลำบากมากกว่าพื้นป่า ภูเขาและแม่น้ำที่เราก้าวข้ามระหว่างทางเพื่อแสวงหาชีวิตที่ดีกว่า"⁹

ในช่วงเวลาสมัยใหม่ เศรษฐกิจที่เทียบเคียงได้ว่าแข็งแกร่งของประเทศไทย ระดับการพัฒนาและการเจรจาที่ยืดหยุ่นในชายแดนทำให้ไทยเป็นประเทศปลายทางที่ได้รับความนิยมสำหรับแรงงานข้ามชาติจากประเทศเพื่อนบ้าน นอกจากนั้นเป็นเวลากว่าทศวรรษที่ผ่านมาและในบางกรณีกว่าศตวรรษ ที่ชุมชนแรงงานย้ายถิ่นและเครือข่ายได้พัฒนาและสร้างความเข้มแข็ง โดยมีเครือข่ายทางสังคมที่กระชับแน่นสำหรับผู้ย้ายถิ่นที่มาใหม่ที่ตกที่นั่งลำบาก ประชาชนในภูมิภาคได้มีวิธีปฏิบัติทางธรรมเนียมวัฒนธรรมที่คล้ายกัน นั่นทำให้ประเทศไทยเป็นจุดหมายปลายทางที่ไม่แตกต่างมากนักหากเปรียบเทียบกับประเทศที่ไกลออกไป

ใน พ.ศ. 2554 ข้อมูลอย่างเป็นทางการระบุว่าแรงงานข้ามชาติจำนวน 1,157,000 คนในประเทศไทยซึ่งส่วนใหญ่มาจากประเทศ จีน พม่า ลาว และ กัมพูชา¹⁰ อย่างไรก็ตามการคาดประมาณขององค์กรเอกชนในพื้นที่ บอกกับเราว่ามีแรงงานจำนวน 3,000,000 คนที่ปัจจุบันอาศัยและทำงานในประเทศไทย ซึ่งส่วนใหญ่มาจากพม่า¹¹ ถึงแม้ว่าลาวและกัมพูชาจะพัฒนาน้อยกว่าประเทศไทยแต่เราไม่เห็นผู้คนจำนวนเดียวกันข้ามชายแดนมาที่ประเทศไทยเหมือนผู้คนจากพม่า กว่าหกสิบปีที่เศรษฐกิจการพัฒนาของพม่าได้ถูกทำให้อยู่ภายใต้การบริหารที่ผิดพลาด การทุจริตและไม่ใส่ใจจากเผด็จการทหารพม่า มีวิธีไม่กี่วิธีที่จะทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นและหนทางที่จะปรับปรุงให้คุณภาพชีวิตดีขึ้นยังมีน้อยมาก การย้ายถิ่นมาประเทศไทยจึงเป็นวิธีที่ประชาชนจากพม่าใช้ตอบรับกับสถานการณ์เศรษฐกิจที่เป็นเหมือนภัยพิบัติที่ถาโถมต่อชีวิตที่ทำให้พวกเขามีความยากลำบากยิ่ง ยิ่งไปกว่านั้นประชาชนจากพม่าได้ย้ายถิ่นเพื่อหนีจากการสู้รบที่เกิดขึ้นทุกวัน สงครามความขัดแย้งที่มีการติดอาวุธและการประหารชีวิตประหารจากรัฐบาลทหาร

ประชาชนต้องประสบกับปัญหาการทุจริต และให้การคุ้มครองที่น้อยมากในกรณีที่มีการแสวงหาประโยชน์จากแรงงานและการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดกับผู้คนที่ย้ายถิ่น¹² นอกจากนั้นหลายประเทศในภูมิภาคประชาชนประสบความยากลำบากในการเข้าถึงเอกสารแสดงความเป็นบุคคลมากกว่าการที่จะข้ามชายแดนเพื่อย้ายถิ่นโดยไม่มีเอกสาร

" ฉันอยู่ห่างจากชายแดนไทย 15 กิโลเมตร หากฉันต้องการหนังสือเดินทางฉันต้องไปที่ย่างกุ้ง ซึ่งอยู่ห่างออกไป 1300 กิโลเมตร โดยรถโดยสารบนถนนที่ขรุขระมาก ในย่างกุ้งเราต้องจ่าย 3,000 บาทสำหรับค่าทำหนังสือเดินทาง (ค่าจ้างแรงงานโดยเฉลี่ยในย่างกุ้ง 750 บาทต่อเดือน) กระบวนการในการทำหนังสือเดินทางเข้ามา ฉันต้องอยู่ในเมืองเป็นเดือน ต้องรอ นั่นหมายถึงมีค่าใช้จ่ายมากขึ้นโดยที่ฉันไม่สามารถทำงานได้ และหากกลับบ้านก็ใช้เวลาาน แค่นี้ก็คิดว่าไม่คุ้มแล้ว เราทุกคนเดินทางมาไทยแบบปกติที่เราทำ นั่งรถมา 10 นาทีถึงแม่น้ำ (ชายแดน) จ่ายเงิน 50 บาทให้คนเรือและก็ข้ามชายแดนมา"

อาหมี่ , อาซา ในรัฐไทใหญ่ ประเทศพม่า

⁹ คัดมาจากรายงานที่นำเสนอแก่ผู้แทนพิเศษของสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของแรงงานข้ามชาติ Jorge A Bustamante จากมูลนิธิเอ็มพาวเวอร์ กรกฎาคม 2553

¹⁰ รายงานของธนาคารโลก(2554) การย้ายถิ่นและเงินที่แรงงานส่งกลับบ้าน ข้อเท็จจริงของประเทศไทย

¹¹ สัมภาษณ์ Jackie Pollock 2554 มูลนิธิเพื่อสุขภาพและการเรียนรู้ของแรงงานกลุ่มชาติพันธุ์(MAP) ประเทศไทย

¹² Hugo (2552) องค์การแรงงานระหว่างประเทศไทย โครงการธรรมาภิบาลเรื่องแรงงานและการย้ายถิ่นในเอเชีย เอกสารที่กำลังปรับปรุง ฉบับที่ 17

ในพม่า ช่องทางในการย้ายถิ่นอย่างเป็นทางการโดยพื้นฐานทั่วไปเป็นสิ่งที่เข้าถึงไม่ได้สำหรับคนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะผู้หญิงที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ เนื่องมาจากนโยบายที่มีข้อจำกัดที่บังคับใช้โดยเผด็จการทหารพม่า มากกว่าห้าสิบปีที่ผ่านมา¹³ นั้นรวมถึงนโยบายในการต่อต้านการค้ามนุษย์ที่ห้ามไม่ให้ผู้หญิงอายุต่ำกว่า 25 ปีเดินทางโดยลำพังมาที่ชายแดน

การย้ายถิ่นตามธรรมชาติของประชาชนที่ข้ามชายแดนไปประเทศเพื่อนบ้านเป็นวิธีการที่เก่าและสัมพันธ์มากกว่ากับวิถีของประชาชน แทนที่วิธีการใหม่แต่แปลกต่อธรรมเนียมปฏิบัติเช่นการที่ต้องมีเอกสารที่ยุ่งยาก

เริ่มแรกในปี พ.ศ. 2539 จากการประสานความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านมีความพยายามที่จะวางระเบียบและจัดระบบเอกสารการย้ายถิ่นในประเทศไทย มีความพยายามสร้างวิธีการหลากหลายรูปแบบ บางวิธีการประสบความสำเร็จมากกว่าแบบอื่น

พื้นฐานก็คือรัฐบาลไทยอยากจะมีข้อมูล อัตลักษณ์ สัญชาติและรายละเอียดการประกอบอาชีพของแรงงานข้ามชาติทุกคนในประเทศไทย การจัดเก็บรายได้จากแรงงานข้ามชาติเพื่อชดเชยสิ่งที่รัฐคาดว่าจะต้องจ่ายที่ต้องจ่ายจากการให้บริการของรัฐและนโยบายจำกัดการเคลื่อนย้ายและเสรีภาพของแรงงานข้ามชาติ เพราะจะได้ส่งกลับแรงงานข้ามชาติได้ทันทีที่ ไม่ใช่แรงงานทุกคนที่เห็นว่าการจดทะเบียนแรงงานมีประโยชน์และมีแรงงานข้ามชาติจำนวนมาก และอาจจะมากกว่าที่ไม่มีสิทธิที่จะจดทะเบียนไม่ว่าจะเป็นกรณีใดๆที่รัฐกำหนด

แรงงานข้ามชาติถูกจำกัดให้ทำงานแต่ในอาชีพที่กำหนดและมีการขาดแคลนแรงงาน การขาดแคลนแรงงานมักจะเกิดขึ้นเพราะว่างงานบางอาชีพไม่ได้รับการเคารพ ไม่ปลอดภัย ค่าจ้างน้อยมากและไม่มีทางที่จะทำให้มีสภาพแวดล้อมที่จะส่งผลให้ชีวิตดีขึ้นกับคนงาน นอกจากงานทำความสะอาด แรงงานข้ามชาติทำงานในธุรกิจบันเทิงไม่สามารถที่จะจดทะเบียนในระบบได้

ใน พ.ศ. 2544 มีการลงนามในรูปแบบของบันทึกข้อตกลง (MOU) ฉบับแรกก่อนที่จะมีอีกหลายฉบับตามมา เพื่อปกครองจัดการการย้ายถิ่น กับประเทศพม่า ลาวและกัมพูชา การทำข้อตกลงนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่ทำให้แรงงานข้ามชาติที่ลงทะเบียนแล้วต้องไปลงทะเบียนอีกครั้งเพื่อการพิสูจน์สัญชาติและขอหนังสือเดินทางจากประเทศต้นทางที่ชายแดน กระบวนการนี้มีปัญหาในการจัดการอย่างมาก

ใน พ.ศ. 2554 มีแรงงานที่ผ่านการพิสูจน์สัญชาติ 145,457 คน น้อยกว่าร้อยละยี่สิบ (เพียงแค่ 28,191 คน) ที่ผ่านกระบวนการลงทะเบียนในระบบตามบันทึกข้อตกลงกับ ลาว พม่าและกัมพูชา¹⁴ แรงงานส่วนใหญ่ยังคงอยู่นอกกรอบของรัฐบาลไม่ว่าจะเป็นผลจากการที่พวกเขาหรือเธอเลือกหรือเกิดจากภาวะแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย แม้กว่าประเทศไทยจะมีความต้องการอย่างมากต่อการใช้แรงงานข้ามชาติ แต่รัฐบาลไม่เคยที่จะพัฒนาการช่วยเหลือการย้ายถิ่นหรือบริษัทที่จัดการจ้างงาน

ผลจากการไม่สามารถเข้าถึงการบริการจากรัฐที่ผิดพลาดเชิงนโยบาย ส่งผลให้รูปแบบการจัดหางานแบบไม่เป็นทางการเกิดขึ้น เช่น นายหน้า นายหน้านั้นถูกใช้จากทั้งนายจ้างและแรงงานข้ามชาติเองในการช่วยในการเดินทางและหางานทำ นายหน้าปฏิบัติการณ์นอกกรอบและไม่มีหน่วยงานที่ดำเนินการติดตามตรวจสอบและมักจะกระทำความผิดโดยไม่มีการลงโทษ

แรงงานต้องดูความเป็นไปได้ว่าจะใช้นายหน้าที่ตนใช้นั้น เป็นนายหน้าที่ดีพอใช้หรือแสวงหาประโยชน์จากแรงงาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีอิทธิพลไม่เฉพาะค่าเดินทางที่แรงงานต้องจ่ายและความปลอดภัยที่จะได้รับ แต่ก็รวมถึงสภาพการทำงานตอนที่เดินทางไปถึงที่หมายแล้ว ได้คุ้มครองแรงงานทุกคนในประเทศไทย ทั้งแรงงานไทยและที่ไม่ใช่แรงงานไทย แต่กฎหมายไม่ได้มีผลบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพกับทั้งแรงงานไทยและแรงงานต่างชาติ งานที่แรงงานข้ามชาติทำเป็นงานที่อนุญาตให้ทำเป็นงานที่มีการคุ้มครองน้อยที่สุด สภาพการทำงานที่มีการแสวงหาผลประโยชน์เป็นปกติในโรงงาน ในพื้นที่เกษตรกรรม และในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับงานประมง ในภาพรวมมีการประมาณการว่าแรงงานข้ามชาติในประเทศไทยในปัจจุบันทำงานภายใต้ภาวะของการถูกเอารัดเอาเปรียบ¹⁵ สำหรับแรงงาน

¹³ องค์การแรงงานย้ายถิ่นในเอเชีย, 2548, รายงานประจำปีเรื่องแรงงานย้ายถิ่นในเอเชีย 2548

¹⁴ เครือข่ายการย้ายถิ่นในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง (2554) อัปเดตข้อมูลการพิสูจน์สัญชาติและบันทึกข้อตกลงเรื่องการจัดจ้างแรงงาน ประเทศไทย

¹⁵ สัมภาษณ์ Jackie Pollock 2554 มุลนิธิเพื่อสุขภาพและการเรียนรู้ของแรงงานกลุ่มชาติพันธุ์(MAP) ประเทศไทย

ที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมาย ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่จะได้รับค่าจ้างที่น้อยกว่าค่าจ้างขั้นต่ำ และเป็นปกติที่นายจ้างจะยึดค่าจ้างไว้หรือปฏิเสธที่จะไม่จ่ายให้ลูกจ้าง

การให้สัตยาบันต่อสนธิสัญญาระหว่างประเทศในภูมิภาคเอเชียโดยทั่วไปอยู่ในระดับที่ต่ำและประเทศไทยประสบกับการถูกละเลยอย่างต่อเนื่องว่าล้มเหลวในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของแรงงานข้ามชาติ แรงงานข้ามชาติในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมาย ตามธรรมดาจะประสบกับความรุนแรง ถูกคุกคามและแสวงหาประโยชน์จากเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทุจริต เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง เจ้าหน้าที่รัฐบาล และนายจ้างที่ละเมิดสิทธิ¹⁶

เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองที่จะกรรโชกเงินจากแรงงานข้ามชาติ และดำเนินการส่งกลับแรงงานข้ามชาติเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นสม่ำเสมอในพื้นที่ชายแดน แรงงานข้ามชาติที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมายผู้ซึ่งถูกจับจะถูกกักในห้องพักของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองหรือห้องขังของตำรวจเพื่อรอการดำเนินการ หลังจากนั้นจะถูกส่งตัวไปที่พื้นที่ชายแดนและส่งไปที่พื้นที่ด้านชายแดนที่เป็นทางการเพื่อข้ามกลับประเทศต้นทาง อย่างไรก็ตามหลายคนได้หันหลังกลับมาประเทศไทยเกือบจะทันทีที่ถูกส่งกลับข้ามชายแดน ผ่านทางด่านที่ไม่เป็นทางการ หรือติดสินบนเจ้าหน้าที่ บางคนกลับไปทำงานเดิม บางคนหางานใหม่¹⁷ บางครั้งนายจ้างสามารถที่จะจ่ายเงินให้เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเป็นค่าปรับสำหรับการจ้างแรงงานที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมาย ซึ่งแรงงานจะถูกปล่อยและกลับไปทำงานได้โดยที่ไม่ถูกส่งกลับ

ผู้หญิงที่ย้ายถิ่น

"ในฐานะที่เป็นเด็กสาวที่โตขึ้นมาในรัฐฉาน พม่า, เดินทางมาประเทศไทยเพื่อหางานทำ เป็นระยะเวลาที่เป็นปกติในชีวิต เราไม่คิดว่าจะมาหรือไม่มา ก็แค่เรื่องของการตัดสินใจว่ามาเมื่อไหร่เท่านั้นเอง"

นวน , ภาควิชาวิจัยกับเอ็มพาวเวอร์ พนักงานแรงงานข้ามชาติจากพม่า

ตั้งแต่ พ . ศ . 2493 มีการบันทึกไว้ในระดับโลกว่า ผู้หญิงที่ย้ายถิ่นโดยปราศจากผู้ชายเพื่อหางานทำมีจำนวนมากขึ้น¹⁸

ผู้หญิงที่ย้ายถิ่นมีจำนวนมากกว่า 50 % ของแรงงานที่ย้ายถิ่นข้ามชาติในเอเชียและในบางประเทศที่มีแรงงานหญิงย้ายถิ่นไปต่างประเทศมากกว่าผู้ชาย¹⁹ ปัจจุบันนี้มีการยอมรับว่ามีแรงงานข้ามชาติในประเทศไทยที่เป็นผู้หญิง 48%²⁰

ในการวิจัยเราพบว่าในความเป็นจริงผู้หญิงในประเทศไทยได้ย้ายไปย้ายมาและภายในทั่วประเทศกว่า ศตวรรษ เพื่อหางานทำ ผจญภัยและโอกาส แน่นอนว่าไม่ใช่เด็กสาวทุกคนที่ได้รับประสบการณ์ที่ดีจากการย้ายถิ่น

"เกือบจะเป็นความคิดของแม่ฉันแล้วในการมาเมืองไทย ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไรที่นี่ ฉันรู้สึกดีใจที่จะได้กลับบ้านจริงๆ"

ลิซ่า, นักศึกษาอเมริกันที่ทำงานอาสาสมัครในไทย

¹⁶ Human Rights Watch 2553 , หนังสือปะจระเข้

¹⁷ ขบวนการเคลื่อนไหวแรงงานข้ามชาติ (2539-2554) มูลนิธิเพื่อสุขภาพและการเรียนรู้ของแรงงานกลุ่มชาติพันธุ์(MAP) ประเทศไทย

¹⁸ องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ 2549 , การย้ายถิ่นของผู้หญิง, เงินที่ส่งกลับบ้าน, สิทธิแรงงาน, สมอสิงโต

¹⁹ ยูนิเฟม (2552) เพศสภาพ, การย้ายถิ่นและการพัฒนา - แนวโน้มปรากฏการณ์ใหม่และประเด็นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

²⁰ รายงานของธนาคารโลก(2554) การย้ายถิ่นและเงินที่แรงงานส่งกลับบ้าน ข้อเท็จจริงของประเทศไทย

ผู้หญิงไทยได้ย้ายถิ่นทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อการทำงาน เพื่อการศึกษาและการเดินทางกว่า ทศวรรษ ประเทศปลายทางที่เป็นที่นิยมในภูมิภาคคือมาเลเซีย สิงคโปร์และญี่ปุ่นและผู้หญิงเดินทางระหว่าง ประเทศที่ไกลออกไปถึงสหรัฐอเมริกา ยุโรปและตะวันออกกลาง ผู้หญิงจากประเทศเพื่อนบ้านเดินทางผ่าน ประเทศไทยเพื่อไปประเทศเพื่อนบ้าน เช่นมาเลเซีย สิงคโปร์และฮ่องกง ตะวันออกกลางและประเทศ ปลายทางระหว่างประเทศอื่นๆ

แรงงานหญิงที่ทำงานในประเทศไทยปัจจุบันนี้มีทางเลือกในการทำงานมากกว่าพี่สาวของเธอที่ย้ายถิ่นมา ทำงาน 10 ปีที่แล้ว แต่ยังได้รับการจ่ายค่าจ้างที่น้อยกว่าผู้ชาย ซึ่งเกิดขึ้นทั้งกับแรงงานหญิงไทยและ แรงงานข้ามชาติ ในบริบทนี้แรงงานข้ามชาติหญิงมีโอกาสดำรงตำแหน่งได้น้อยที่สุด และมักจะทำงานในสภาพที่ ผิดหลักอนามัยและสถานะที่ไม่ยุติธรรม เป็นการสะท้อนกลับถึงสถานการณ์ของประเทศต้นทาง ที่ส่งผลให้มี การแสวงหาผลประโยชน์ในประเทศไทยมากขึ้น ผู้หญิงยังคงย้ายถิ่นเพื่อหางานทำ

"ไม่ว่างานอะไรที่เราหาได้ในประเทศไทย ก็เป็นงานที่ดีกว่างานในประเทศของเรา ที่บ้านไม่มีงาน อะไรให้ทำ ไม่มีอะไรเลย"

หมวย , ทีมวิจัย; พนักงานบริการ, แม่สาย

ประเภทอาชีพที่ปกติแรงงานข้ามชาติหญิงทำคือ แรงงานที่ทำงานในบ้าน อุตสาหกรรมต่อเนื่องประมง ทะเล งานเกษตร งานร้านอาหารและขายปลีก ผู้หญิงมักจะถูกจ้างงานในประเภทงานที่อยู่นอกระบบ นั้น หมายถึงค่าจ้างที่น้อยกว่า สถานะที่มีความเปราะบางมากกว่า มีเสรีภาพในการเคลื่อนย้ายน้อยกว่าและ นายจ้างมักจะไม่ได้เต็มใจที่จะจ้างงานถูกต้องหรือพาไปลงทะเบียนแรงงานข้ามชาติ²¹

ผู้หญิงที่ไม่มีเพื่อนหรือญาติที่อยู่ในไทย มักจะใช้นายหน้าเพื่อช่วยในการเดินทาง เจรจาเพื่อข้ามชายแดน จัดการเรื่องเอกสารและหางานในประเทศไทย

เราพบว่า การจ่ายเงินเพื่อการเคลื่อนย้าย โดยเฉพาะการข้ามชายแดน และพาไปทำงานในสถานที่ที่ไม่ ปลอดภัยและสถานะที่ไม่ยุติธรรมเป็นรูปแบบของการย้ายถิ่นที่เป็นปกติของผู้หญิงและผู้ชายที่มาทำงานใน ประเทศไทยในปัจจุบัน ถึงแม้ว่าการย้ายถิ่นในรูปแบบนี้มีความใกล้เคียงมากกับค่านิยมของคำว่า ค่า มนุษย์ภายใต้กฎหมาย แต่ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดมันไม่ได้เหมือนกับเจตนาของอาญากรรมการค้ามนุษย์และไม่ ต้องการการตอบรับสถานการณ์แบบเดียวกันกับการค้ามนุษย์ นี่เป็นหนทางการย้ายถิ่นมาประเทศไทยที่เป็น ปกติที่แรงงานข้ามชาติใช้เพื่อมาประเทศไทยและพวกเขาจัดการในการเอาชนะขั้นตอนที่ยุงยากของระบบ ราชการที่เป็นอุปสรรคที่ขวางกั้นสิทธิที่จะเคลื่อนย้ายและสิทธิในการทำงานของพวกเขา ถ้าดูจาก ส่วนประกอบเกือบทั้งหมดไม่ใช่การค้ามนุษย์ แต่เป็นเพียงแค่การเคลื่อนย้ายของบุคคลเพื่อทำงานและหา โอกาสในประเทศไทย โดยใช้วิธีการที่พวกเขาสามารถทำได้ เข้าถึงได้และใช้ได้งายมากที่สุด เป็นเรื่องน่า เสียหายที่รัฐบาลในภูมิภาคนี้ยังไม่สามารถจัดทางเลือกที่ดีกว่านี้ที่สามารถปฏิบัติได้ให้กับผู้ย้ายถิ่น

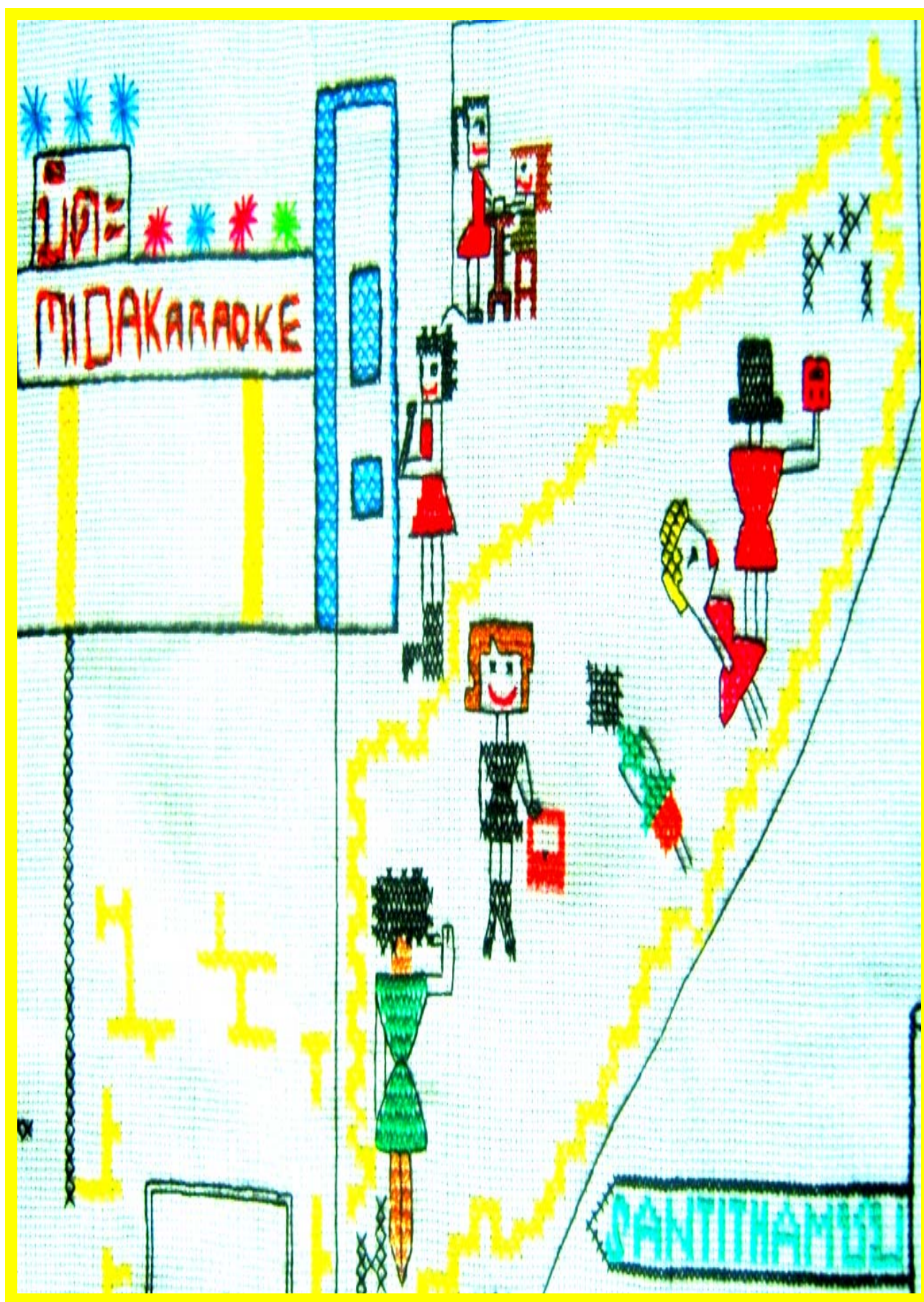
"เราไม่อยากจะทำผิดกฎหมายใดๆ เราไม่ใช่อาชญากร เราเป็นคนสุจริตที่เพียงแค่อยากหางาน ทำและสร้างชีวิตที่ดีขึ้น"

แก้ว , พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติ, ลาว

มีการคาดคะเนว่ามีแรงงานหญิงข้ามชาติ 1,440,000 คนในประเทศไทย ที่ทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิง ซึ่ง ส่วนใหญ่ทำงานในอาบอบนวดและบาร์คาราโอเกะ

²¹ Sciortino 2552 , การย้ายถิ่นระหว่างประเทศในไทย 2552 , องค์การการย้ายถิ่นระหว่างประเทศ(IOM)

พนักงานบริการในประเทศไทย : ในบริบทสมัยใหม่

ไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นผู้ขายคนแรกในโลกที่จ่ายเงินเพื่อให้มีคนหุงข้าวให้ ชักผ้าให้ ตัดผมให้ ทำความสะอาดบ้าน เย็บกางเกงหรือให้ความสุขทางเพศกับเขา เราไม่รู้ว่าเป็นผู้ขาย และเขาคิดอะไรอยู่ตอนนั้นรวมถึงเป็นการจ้างได้อย่างไร เราคิดว่าผู้คนซื้อและขายการบริการมาเป็นเวลากว่าร้อยปี การบริการได้พัฒนาเป็นงานวิชาชีพ เช่นเดียวกัน คนทำอาหาร ช่างเย็บผ้า ชักผ้า พนักงานบริการและแรงงานที่ทำงานในบ้าน

"อุตสาหกรรมที่เราทำงานอยู่ไม่ได้เปลี่ยนแต่เป็นการพัฒนา อาชีพทุกอาชีพมีการพัฒนา เพราะมีทางเลือกที่ดีกว่าที่เราหาได้ และมันเป็นธรรมชาติอยู่แล้วที่เราคนงานจะเลือกทางเลือกที่ดีกว่านั้น การพัฒนาปรับปรุงให้ดีขึ้นมาได้ ไม่ได้มาจากประตูปิดเพื่อไม่ให้เราเข้าหรือออก แต่มันมาจากการที่มีประตูให้เราเปิดมากขึ้นเพื่อให้เราก้าวออกมา "

วิ ผู้นำพนักงานบริการ มูลนิธิเอ็มพาวเวอร์ พูดในการประชุมของคณะทำงานของสหประชาชาติ กรุงเทพฯ พฤศจิกายน พ.ศ. 2554

งานวิจัยของเราแสดงให้เห็นว่าสภาพการทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิงของไทยได้พัฒนาอย่างเด่นชัดในรอบสิบปีที่ผ่านมา เมื่อไม่นานมานี้ประมาณสองทศวรรษก่อน อุตสาหกรรมบันเทิงในประเทศไทยมีการแพร่ขยายของการเอารัดเอาเปรียบและการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่รุนแรง รวมถึงบ้านสาวที่มีการปิดตาย นายจ้างที่ทำการละเมิด ขาดการการรักษาสุขภาพสำหรับผู้หญิง ถูกบังคับให้ร่วมเพศโดยที่ไม่ใช้อย่างอนามัยเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเอชไอวี – เอ็ดส์ ต้องเป็นแรงงานขัดหนี้ และการละเมิดทางเพศ ผู้เยาว์²² คำว่า " การค้ามนุษย์ " ไม่ค่อยมีใครได้ยินแต่จะบรรยายได้ถึงสถานการณ์ของผู้หญิงหลายคน ผู้ซึ่งสนใจในประวัติศาสตร์ของเราสามารถหาข้อมูลการบรรยายถึงสถานการณ์ที่ถูกต้องในวันเวลาใดๆได้ใน " ผู้หญิงไม่ดีในล้านนา " โดยมูลนิธิเอ็มพาวเวอร์ 2554 " การย้ายถิ่นด้วยความหวัง " โดยเอเชียวัทช์²³ หรือแม้กระทั่งรายงานก่อนหน้านี้ของ Human Rights Watch พ.ศ. 2536 " รูปแบบการค้าทาสในรูปแบบใหม่ "

แต่ว่าในสถานการณ์ปัจจุบันใน พ.ศ. 2554 เรามีความยินดีที่จากรายงานว่าถึงแม้ว่าหนทางจะยังยาวไกล แต่สภาพการทำงานในอุตสาหกรรมของเราได้มีการปรับปรุงให้ดีขึ้นอย่างมาก เรามาถึงขั้นที่ว่าการเอารัดเอาเปรียบที่รุนแรงแบบที่เรามีประสบการณ์ในช่วง พ.ศ. 2540 นั้นปัจจุบันนี้หาได้ยากมาก

"เรื่องเก่าๆ ที่ว่าเด็กสาวทุกคนถูกบังคับให้ทำงานในช่องที่ใส่ถุงยางเป็นเรื่องในอดีตไปแล้ว คิดแบบนี้เป็นความคิดที่ล้าสมัย สถานการณ์ที่เราอยู่ในปัจจุบันนี้คือมีเด็กวัยรุ่นสองสามคนที่ต้องอยู่ในที่ที่ไม่ควรจะอยู่ "หน่วยปราบปรามการค้ามนุษย์ภาคห้า

ในประเทศไทยพนักงานบริการส่วนใหญ่ที่ทำงานในสถานบันเทิง มีการประกาศรับสมัครงานและเราไปสมัครเหมือนกับงานอื่นๆ หากการสมัครงานของเราประสบผล นายจ้างก็จะบอกเงื่อนไขและหากมันเหมาะสมกับเรา เราก็เริ่มทำงาน งานที่เราทำเวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการเสิร์ฟเครื่องดื่ม ดนตรีและร้องเพลง คุยกับลูกค้า เล่นสนุกเกอร์หรือนวด ขึ้นอยู่กับว่าเราทำงานในสถานบริการแบบไหน เวลาทำงานเรามีเวลาว่างที่น้อย เบื่อเยอะตอนที่รอลูกค้ามา เราอาจจะมีเพศสัมพันธ์หนึ่งหรือสองครั้งต่อหนึ่งสัปดาห์ หรือกะหนึ่งสามถึงสี่ครั้ง ขึ้นอยู่กับสัปดาห์ที่เราทำงาน ผู้หญิงที่ทำงานในธุรกิจบันเทิงทำงานชั่วโมงที่น้อยกว่าและมีอิสรภาพในการเคลื่อนย้ายมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับผู้หญิงที่ทำงานในโรงงาน ในงานประมง งานเกษตรและแรงงานที่ทำงานในบ้าน²³

ถึงกระนั้นก็ตามเหมือนกับอุตสาหกรรมอื่นๆ ในประเทศไทย อุตสาหกรรมบันเทิงมีทั้งในส่วนของการทำงานที่แย่รวมถึงการหักเงินเดือนเพื่อการลงโทษจากการที่ทำผิดกฎในที่ทำงาน ส่วนแบ่งจากการขายแอลกอฮอล์ ส่วนแบ่งจากแขก ไม่ได้รับค่าจ้างหากลาป่วยหรือลาป่วย มีวันหยุดที่น้อยแค่สองหรือสามวัน ฯลฯ แนวคิดทางกฎหมายที่เป็นการลงโทษก็เป็นสิ่งที่ทำให้แน่นอนว่าพนักงานบริการตกเป็นเป้าหมายในการละเมิดจากเจ้าหน้าที่ และพนักงานบริการที่เป็นแรงงานข้ามชาติประสบกับการละเมิดที่มากกว่าและคล้ายๆ กับแรงงานข้ามชาติที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมายคนอื่นๆ

"งานทุกงานมีทั้งข้อดีและข้อด้อย ฉันรู้เพราะว่าฉันทำงานมาหลายอาชีพก่อนมาเป็นพนักงานบริการ พนักงานบริการเป็นงานที่ฉันสามารถหาเงินได้มากกว่างานอื่นที่ทำได้ ฉันไม่ต้องมีเงินทุน

²² เอเชียวัทช์, 2540 , 1993, ย้ายถิ่นด้วยความหวัง Human Rights Watch 2536 รูปแบบใหม่ของการค้าทาส

²³ CARAM ASIA 2553, เงินที่แรงงานส่งกลับบ้าน : ผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของแรงงาน

หรือคุณสมบัติทางการศึกษาและป็นงานที่น่าสนใจมากด้วย”

เล็ก, ผู้นำการวิจัย, พนักงานบริการ มูลนิธิเอ็มพาวเวอร์ เชียงใหม่

เราพบว่าข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตที่มีมากเหมือนเป็นห้องสมุด ได้สร้างความไม่พอใจให้กับเราเนื่องจากการให้นำนักการวิจัยเรื่องอุตสาหกรรมทางเพศในประเทศไทย มีการให้ข้อมูลที่พร่ามัวและขัดแย้งกันเองเรื่องของตัวเอง จำนวนเปอร์เซ็นต์ สถิติ กราฟและเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่สามารถให้การสนับสนุนทุกข้อโต้แย้งที่จินตนาการได้โดยไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนและถูกต้องสนับสนุน

แทนที่จะทำวิจัยซ้ำและเพิ่มรายการการวิจัยที่ไม่ถูกต้องที่มีอยู่นั้น เราเลือกทำวิจัยที่วิเคราะห์ถึงตัวเลขของเจ้าหน้าที่รัฐบาลไทย รัฐบาลไทยได้ใช้ฐานการคาดการณ์หลักจากตัวเลขของการจดทะเบียนสถานบันเทิงและตัวเลขของพนักงานบริการที่ไปใช้บริการที่คลินิกกามโรค โดยผ่านทางการบินที่กและการนำมาเปรียบเทียบ ใช้ในการวิเคราะห์เชิงวิชาการ เราพบว่าสถานบันเทิงที่เราทำงานมีการจดทะเบียนแค่หนึ่งในสามของจำนวนที่ประกอบการจริง เรายังค้นพบอีกว่าพวกเขาจำนวนมากไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการจดทะเบียนเพื่อเข้าถึงบริการด้านสุขภาพ เพราะเราเลือกที่จะใช้คลินิกเอกชน สถิติที่เป็นทางการบางสถิติดูเหมือนว่าจะต่ำกว่าความเป็นจริง แต่ตัวเลขที่รัฐประมาณการคือ 200,000-300,000 คน²⁴ ซึ่งเรารู้สึกว่าตัวเลขของรัฐนั้นใกล้เคียงกับความจริงมากกว่าตัวเลขกว้างๆที่บางกลุ่มนำเสนอ เช่น 800,000 -2.600, 000 ล้านคน!

"เรารู้ว่าหลายคนอยากระบุจำนวนพวกเขามากกว่ามีกี่คน แต่เราไม่รู้ทำไม? เขานับจำนวนผู้หญิงที่ทำงานอื่นไหม ? มีผู้หญิงกี่คนในประเทศไทยที่ขายก๊วยเดียว ? เขานับจำนวนเราเพื่อช่วยพวกเขาไปใกล้ฝั่งฝันหรือว่าทำให้ไกลออกไปมากขึ้น ? หลังที่รู้จำนวนแล้วชีวิตเราดีขึ้นหรือแย่ลง ?"

วิ, ผู้นำการวิจัย, พนักงานบริการ, ผู้ประสานงานเอ็มพาวเวอร์ อุตรดิตถ์

มาตรการที่ใช้วัดอุตสาหกรรมอีกรูปแบบในอุตสาหกรรมของเราคือรายได้ของเราที่มาจากการทำงาน ใน พ. ศ .2546 ธุรกิจบันเทิงของไทยถูกระบุว่าให้ผลรายได้ประจำปีเป็นจำนวนเงิน 4.3 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งดูเหมือนว่าจะเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆอย่างมีแนวโน้มที่สำคัญในรอบ 8 ปีที่ผ่านมาเพราะเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวได้พัฒนามากขึ้น²⁵

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวขึ้นอยู่กับการบริการบันเทิงซึ่งมีการประมาณว่าเป็น 7% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศซึ่งมากกว่าการส่งออกข้าว²⁶ ย้อนกลับไปใน พ.ศ . 2541 มีการประมาณว่ามีพนักงานบริการในเมืองต่างๆของประเทศไทยส่งเงินกลับไปบ้านที่ชนบทแต่ละปี เป็นจำนวนเงิน 300 ล้านเหรียญสหรัฐ จำนวนรวมซึ่งเกินกว่างบประมาณของรัฐที่จัดสรรให้โครงการการพัฒนาต่างๆของรัฐ²⁷จำนวนเงินคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอย่างมากในรอบทศวรรษที่ผ่านมา อีกทั้งพนักงานแรงงานข้ามชาติได้ส่งเงินจำนวนมากกลับไปที่บ้านชนพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติที่ร่วมทำวิจัยในโครงการนี้ได้ส่งเงินรายได้กลับบ้านประมาณ 15 - 26% ของรายได้ประจำเดือน

พนักงานบริการในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว ให้การสนับสนุนครอบครัว รวมถึงเด็กไม่ว่าจะในประเทศไทยหรือในประเทศต้นทางของเรา เราทำงานหนักเพื่อให้ครอบครัวของเรามีชีวิตที่ดีขึ้น จ่ายเงินเพื่อการศึกษา เพื่อที่อยู่อาศัย ที่ดิน เครื่องมือในการทำไร่ทำนา เพื่อรักษาสุขภาพและค่าใช้จ่ายพื้นฐานในชีวิตประจำวันซึ่งเฉลี่ยแล้วเลี้ยงคนห้าคนในหนึ่งครอบครัว²⁸ภาคการทำงานของเราประกอบไปด้วยผู้ชาย คนที่มีเพศไม่ตรงกับเพศที่เกิด และผู้หญิงที่มาจากประเทศไทย พม่า กัมพูชา ลาว จีน ยุโรปและแอฟริกา การบริการของเรามีให้แก่ผู้ชายทุกสัญชาติที่ได้รับการเคารพในสังคม ทุกระดับของสังคมและในทุกอาชีพ เช่น นักธุรกิจ ราชการ อาจารย์มหาวิทยาลัย หมอ นักการเมือง กรรมกร แรงงานข้ามชาติและคนอื่นๆถึงแม้ขนาดของภาคการทำงานของเรามีส่วนสำคัญ ความพลัดพลิดจากการให้บริการผู้ชายที่สังคมนับถือและบทบาทของเราในการสนับสนุนเศรษฐกิจของชาติ พนักงานบริการยังคงเป็นอาชีพที่ผิดกฎหมาย

²⁴ ยูเอ็นดีพี 2547 การตอบรับของประเทศไทยต่อเอชไอวี-เอดส์ องค์การอนามัยโลก 2544 พนักงานบริการในเอเชีย

²⁵ The Age 2546

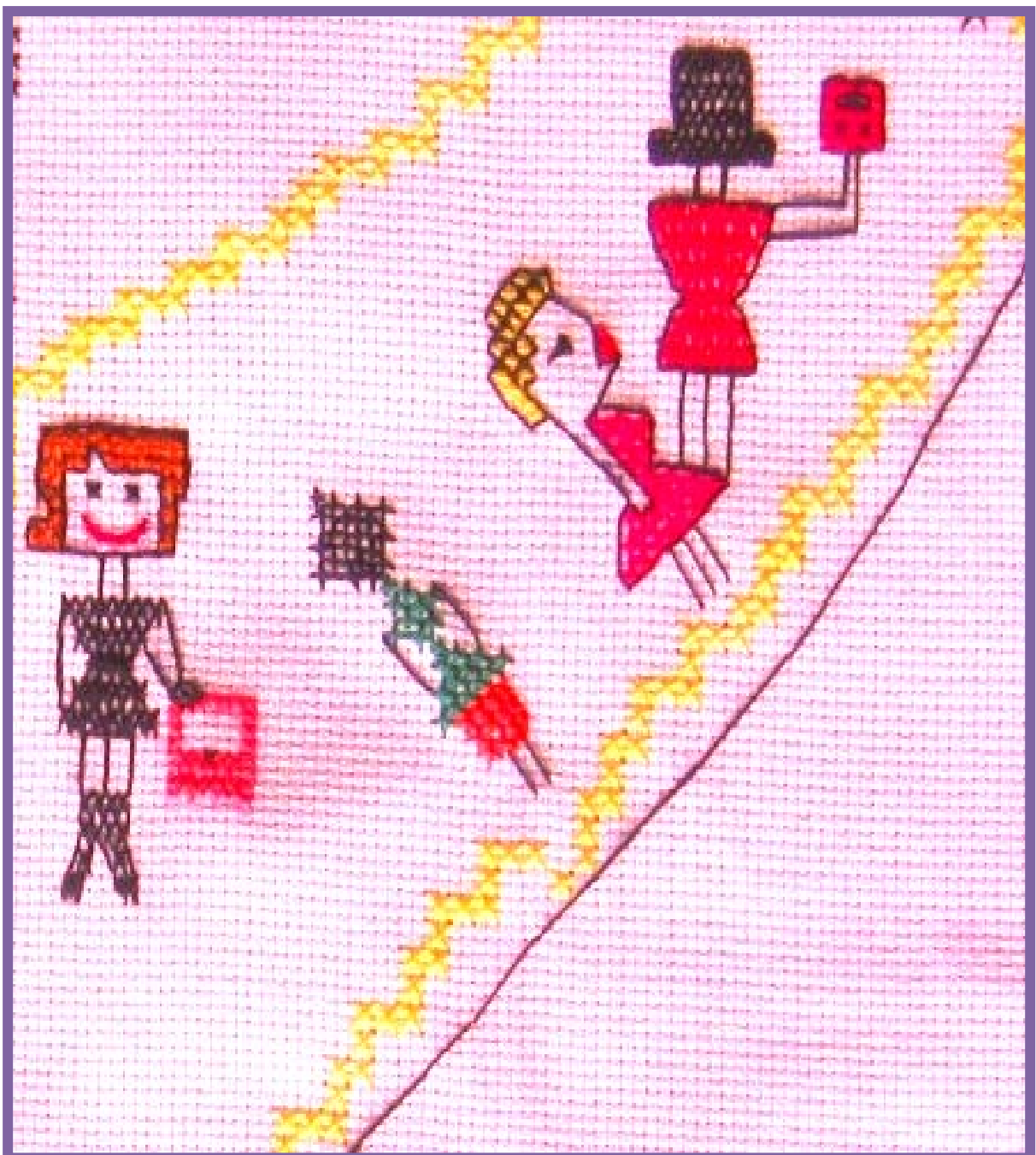
²⁶ CNN International 2553

²⁷ องค์การแรงงานระหว่างประเทศ 2541 พนักงานบริการทางเพศ: พื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของโสเภณีในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

²⁸ มูลนิธิเอ็มพาวเวอร์ ประเทศไทย

พ . ศ . 2554 ยังคงย้ายถิ่นด้วยความหวัง:

การลงความเห็นโดยทั่วไปหมายถึงการนำเอาลักษณะเฉพาะที่มีร่วมกันมากที่สุดและพูดถึงประสบการณ์เหล่านั้นให้เหมือนกับว่าเป็นประสบการณ์ร่วมของทุกคน อาจจะเป็นการดำเนินการที่เป็นอันตราย อย่างไรก็ตามเราจะพูดกว้างๆที่นี่เพื่อให้ได้การจับภาพของประสบการณ์ที่คล้ายกันและยังคงมีความเป็นจริงของแรงงานข้ามชาติหญิงที่มาทำงานเป็นพนักงานบริการในธุรกิจบันเทิงของไทยในปัจจุบัน เราจะไม้อ้างว่าเป็นเรื่องราวของทุกคนแต่เราสามารถอ้างได้ว่า หากคุณทราบว่ามีผู้หญิงบางคนที่ไม่มีประสบการณ์เหล่านี้ถ้าเป็นอย่างนั้นเรารู้ว่ามีผู้หญิงมากเป็นพันคนที่มีความประสบการณ์ดังกล่าว

เดินทางไปประเทศไทย – พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติจากภูมิภาคลุ่มน้ำโขง

มีความคล้ายคลึงกันอย่างมากของประสบการณ์ของการย้ายถิ่นจากประเทศเพื่อนบ้านจาก ลาว พม่า กัมพูชา กัมพูชาและจีน

ทศวรรษที่แล้วที่เด็กสาวจากประเทศเพื่อนบ้านเดินทางมาประเทศไทยและอยู่ในห้องไรท์ทองนาหรือในหมู่บ้านเล็กๆในพื้นที่ชนบท ในปัจจุบันนี้เด็กสาวเหล่านั้นย้ายไปเมืองที่ใหญ่กว่าหรือหัวเมือง และผู้หญิงจากเมืองเหล่านี้และผู้หญิงจากหัวเมืองที่ย้ายถิ่นไปประเทศไทย การพัฒนาที่บ้านเกิดหมายถึงผู้หญิงอาจจะได้มีโอกาสไปโรงเรียน บางคนจนกระทั่งอายุ 15 ปีหรือบางคนอาจจะใช้ระยะน้อยกว่านั้นมาก

บางสิ่งบางอย่างไม่เคยเปลี่ยน ตัวอย่างเช่นในประเทศต้นทาง ถึงแม้ว่าผู้หญิงจะได้เรียนหนังสือในโรงเรียน แต่เมื่ออายุ 10 ขวบเด็กผู้หญิงถูกคาดหวังว่าจะต้องทำงาน ไม่ว่าจะเป็นการช่วยปลูกผักหรือเลี้ยงสัตว์ งานเล็กๆน้อยๆสำหรับเพื่อนบ้านหรือทำงานในธุรกิจของครอบครัวเพื่อช่วยเหลือครอบครัว

การตัดสินใจที่จะย้ายถิ่น โดยทั่วไปเป็นการตัดสินใจโดยอิสระ แม้ว่าจะมีการพูดคุยเรื่องแผนกับสมาชิกในครอบครัว ถึงแม้ว่าบางคนอาจจะอายุมากกว่า แต่เด็กสาวบางคนอายุน้อยแค่ 14 ปีย้ายถิ่นเพียงลำพังจากพม่า ในทางตรงกันข้ามเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับผู้หญิงที่จะย้ายถิ่นเมื่ออายุ 18-20 ปีจากลาวและจีน

นอกจากนั้นผู้หญิงจากพม่าบอกว่านอกจากเหตุผลด้านเศรษฐกิจและการผจญภัย ผู้หญิงย้ายถิ่นเพื่อหนีจากคุกคามจากกองกำลังติดอาวุธในพม่าซึ่งโดยปกติจะเป็นผู้ที่ทำการละเมิด เรียกร้องการติดสินบนและยึดสิ่งของและปลุสสัตว์จากครอบครัวและชุมชนในพื้นที่ชนกลุมน้อยในประเทศ

นอกจากผู้หญิงจากลาวแล้ว ผู้หญิงหลายคนไม่มีแผนโดยเฉพาะเจาะจงว่าจะทำงานอะไร ตรงกันข้ามเป็นแผนโดยทั่วไปอย่างมากว่าจะมาทำงานที่เมืองไทย ไม่ว่าจะเป็นงานอะไร แม้ว่าบางคนหวังว่าจะมีโอกาสที่จะทำงานในบาร์คาราโอเกะตามที่เคยได้ยินมา หลายคนได้ใช้เวลาที่จะคิดว่าจะทำงานอะไรดีก่อนที่จะมาเดินทางมา

ระหว่างทาง...

ตอนที่เดินทางออกมาประเทศไทย ผู้หญิงและเด็กสาวชอบที่จะเดินทางมากับเพื่อนหรือสมาชิกในครอบครัวมากกว่า เพราะเหตุผลด้านความปลอดภัย อีกทั้งได้แบ่งปันค่าใช้จ่ายและมีเพื่อนร่วมทาง

แต่กระนั้นก็ติดตามกฎหมายต่อต้านการค้ามนุษย์ในพม่า เป็นการผิดกฎหมายสำหรับผู้หญิงที่อายุต่ำกว่า 25 ปีที่จะเดินทางโดยไม่มีผู้ปกครองติดตาม นอกจากนั้นผู้หญิงจากพม่าและจีน มักจะเดินทางโดยไม่มีเอกสาร เพราะว่าการได้มาซึ่งหนังสือเดินทางในประเทศของผู้หญิงเป็นเรื่องยากและแพง (ผู้หญิงต้องเดินทางไปเมืองหลวงเพื่อทำหนังสือเดินทาง) ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ผู้หญิงมักจะใช้นายหน้า บุคคลที่สามารถช่วยเรื่องการเดินทางและเพื่อหางานในประเทศไทย ผู้หญิงติดต่อกับนายหน้าโดยมีสื่อและเขาหรือผู้หญิงจะจัดการเรื่องการมารับ นายหน้าจะเดินทางกับผู้หญิงและจะเป็นผู้เจรจาเพื่อจัดการและค่าธรรมเนียมต่างๆ

ค่าบริการค่อนข้างมีมาตรฐานที่ปานกลางทั่วทั้งภูมิภาค ค่าใช้จ่ายในการบริการและค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปประเทศไทย อยู่ระหว่างไทย 3,500-10,000 บาท ขึ้นอยู่กับว่าผู้หญิงต้องเดินทางไกลขนาดไหน ผู้หญิงจ่ายค่าเดินทางโดยหลายวิธี บางครั้งจ่ายโดยทันทีจากเงินที่เก็บไว้ บางครั้งหยิบยืมจากสมาชิกในครอบครัวหรือครอบครัวไปกู้ยืมมา บางครั้งยืมเงินจากนายหน้า ในบางโอกาสหากครอบครัวต้องการเงินโดยทันทีผู้หญิงจะเพิ่มเงินที่ยืมมาล่วงหน้าเพื่อเอาเงินสดบางส่วนไว้ให้ครอบครัวเพื่อความอยู่รอดจนกว่าที่ผู้หญิงจะสามารถหาเงินได้จากการทำงานและส่งเงินกลับมาบ้านไม่ได้เป็นการบังคับว่าจะต้องกู้เงินจากนายหน้าหากสามารถจ่ายได้ด้วยวิธีอื่น หากมีการกู้เงิน มักจะมีดอกเบี้ยเพิ่มเข้าไปและค่าเดินทางไม่เพิ่มขึ้นเป็นเงื่อนไขของการกู้เงิน ผู้หญิงจากลาวอย่างไรก็ตามโดยทั่วไปไม่ใช้นายหน้าเพื่อมาทำงานในประเทศไทยเพราะสามารถใช้การย้ายถิ่นในระบบที่เป็นทางการได้ เช่น สามารถเข้าถึงและสะดวกที่จะทำหนังสือเดินทางในเมืองที่ตนอาศัยอยู่โดยไม่มีความยุ่งยาก

ผู้หญิงส่วนใหญ่จากลาวได้รับการศึกษาในระบบ เข้าถึงข้อมูลโดยทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องราวในโลก และโดยทั่วไปย้ายถิ่นโดยมีการวางแผน มีรายละเอียดไว้มากกว่าและใช้เวลาในการตัดสินใจ เพราะผู้หญิง

เคลื่อนย้ายจากความยากจนไม่ใช่สงครามอย่างในพม่า ตัวอย่างเช่นผู้หญิงมักจะมีสถานที่ทำงานโดยเฉพาะในใจอยู่แล้วและทราบเกี่ยวกับภาระที่ผูกพันกับงานต่างๆและสภาพการทำงาน ผู้หญิงส่วนใหญ่สามารถที่จะอ่านและเขียนภาษาลาวได้และหลายคนอ่านและพูดภาษาไทยได้ (เป็นภาษาที่คล้ายกัน) ผู้หญิงบางคนจากลาวจะกู้เงินจากนายหน้าประมาณ 5,000 บาทในลาว เพื่อสนับสนุนครอบครัวของผู้หญิงที่บ้านและตกลงว่าจะจ่ายเงินเมื่อได้รับค่าจ้างในประเทศไทย ในบางสถานการณ์ ผู้หญิงจากลาว และเงินจะเดินทางไปประเทศไทยโดยไม่มีเอกสาร ข้ามชายแดน ณ ด่านที่เปิดไม่เป็นทางการ ใช้ยานพาหนะในท้องถิ่นในที่ที่ตนทำงานเพื่อหาเงินมาจ่ายค่าหนังสือเดินทาง เมื่อมีเงินเพียงพอก็จะเดินทางกลับบ้านและซื้อเอกสารที่ถูกต้องแล้วกลับมาที่เมืองไทยอย่างถูกกฎหมาย

ข้ามชายแดน

เป็นกิจกรรมปกติในประเทศไทยที่บริเวณชายแดนสำหรับแรงงานข้ามชาติที่ไม่มีเอกสารที่จะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมเล็กน้อยเพื่อที่จะข้ามมาประเทศไทย บางครั้งต้องติดสินบนเจ้าหน้าที่หรือทหารหรือทั้งสองฝ่าย ชายแดน ผู้หญิงที่มีเอกสารเดินทางจะข้ามผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองและจ่ายค่าวีซ่าและค่าธรรมเนียมการเข้าประเทศตามปกติ

สำหรับคนที่ไม่มีเอกสารบางครั้งข้ามชายแดนที่เปิดอย่างเป็นทางการ แต่ว่าผู้หญิงต้องจ่ายค่าบริการมากกว่าปกติเป็นค่าสินบนต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจคนเข้าเมืองเพื่อที่จะได้ข้ามชายแดน ค่าสินบนนี้นายหน้าจะเป็นผู้เจรจา ในพม่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ต้องจ่ายเงินให้ทหารที่ด่านตรวจตลอดเส้นทาง ส่วนใหญ่ค่าสินบนจะมากกว่ารายได้ต่อหนึ่งวัน ประมาณ 40 บาทต่อหนึ่งคน จำนวนเงินรวมที่ต้องจ่ายค่าสินบนตามทางนั้นไม่สามารถที่คาดเดาว่าเท่าไร ดังนั้นจึงไม่รวมไปในค่านายหน้าสำหรับการเดินทางแต่เป็นสิ่งที่จำเป็นที่ผู้หญิงต้องจ่ายเอง อาจจะจ่ายเลยทันทีหรือว่าเพิ่มเข้าไปในเงินที่ติดค้างอยู่กับนายหน้า

การเดินทางในประเทศไทย

ความสะดวกสบายในการเดินทางภายในประเทศไทยขึ้นอยู่กับสถานะทางคนเข้าเมืองและสัญชาติที่ผู้หญิงมี ผู้หญิงไทยที่ทำงานก็เดินทางจากบ้านเกิดมาจังหวัดที่ตนทำงาน ผู้หญิงไทยส่วนใหญ่ ที่นอกเหนือจากผู้หญิงที่มาจากกลุ่มชาติพันธุ์ มีบัตรประจำตัวประชาชน ดังนั้นผู้หญิงจึงเคลื่อนย้ายได้อย่างอิสระไปทั่วประเทศไทยขนส่งสาธารณะในท้องถิ่น น่าสนใจที่ว่าบางคนก็ใช้นายหน้าในพื้นที่ เพื่อจะเจรจาเงินกู้เป็นค่าเดินทางและค่าจ้างงานในพื้นที่ต่างๆของประเทศไทย การบริการดังกล่าวไม่แพงและไม่ต้องติดสินบนให้กับตำรวจที่ด่านตรวจตลอดทาง

แรงงานหญิงข้ามชาติจากพื้นที่ชายแดนเดินทางไปยังเมืองที่ใหญ่กว่าในตอนกลางของประเทศไทย เช่น กรุงเทพฯ พัทยา และสมุทรสาคร หรือว่าไปชายแดนมาเลเซียเพื่อหาโอกาสที่ดีกว่า คนที่มีวีซ่านักท่องเที่ยวและหนังสือเดินทางสามารถเดินทางไปได้ทุกจังหวัดในประเทศไทยอย่างถูกกฎหมายและใช้ยานพาหนะในพื้นที่ ผู้หญิงที่มีบัตรแรงงานข้ามชาติสามารถเดินทางไปได้แค่จังหวัดที่ระบุในบัตรและต้องมีนายจ้างไปด้วย

แรงงานข้ามชาติและผู้หญิงไทยที่ไม่มีเอกสารประจำตัวมีทางเลือกในการเดินทางที่ยากและแพงที่สุดในการเดินทางในประเทศไทย ผู้หญิงมักจะต้องใช้นายหน้า และตามธรรมดาต้องจ่ายสินบนให้ตำรวจและเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเพื่อเคลื่อนย้ายจากตำบลหนึ่งไปยังอีกตำบลหนึ่งหรือจากจังหวัดหนึ่งไปอีกจังหวัดหนึ่ง

ส่วนมากผู้หญิงไม่มีเงินสดที่จะจ่ายให้นายหน้าเพื่อการเดินทางภายในประเทศไทยดังนั้นผู้หญิงต้องเจรจาเงินกู้กับนายหน้า เฉลี่ยแล้วเงินที่ต้องจ่ายโดยทันทีสำหรับนายหน้าจากการที่พาผู้หญิงจากภาคเหนือของประเทศไทย (แม่สาย) ตรงไปยังสถานที่ทำงานอื่นๆที่ชายแดนไทย- มาเลเซียประมาณ 45,000 บาท

อย่างไรก็ตามเงินจำนวนนี้ไม่รวมเงินที่ต้องจ่ายให้เจ้าหน้าที่ ณ ด่านตรวจ ผู้หญิงจ่าย 5,000 บาทเป็นค่าสินบนในแต่ละด่านของตำรวจหรือทหารที่ถูกเรียกให้หยุดตลอดการเดินทาง ยังมีด่านตรวจมากเท่าไร ผู้หญิงยังต้องจ่ายเงินแพงมากเท่านั้น หากผู้หญิงสามารถเดินทางได้ตามปกติ การเดินทางโดยใช้ขนส่งสาธารณะ หากรวมค่าอาหารและค่าเครื่องดื่มค่าใช้จ่ายประมาณแค่ 1500 บาทและหากเดินทางโดยเครื่องบินจะต้องจ่าย 6,000 บาท

บางครั้งผู้หญิงไม่ได้รู้ตัวว่าหากเพิ่มเงินค่าสินบนเข้าไปแล้วท้ายที่สุดจะมีหนี้ก้อนใหญ่กว่าที่คาดว่าจะต้องจ่ายเงิน การเดินทางจากภาคใต้ของไทยไปมาเลเซียพร้อมทั้งการจัดการให้ทีมงานให้ทำต้องใช้เงินประมาณ

150,000 บาท เป็นจำนวนเงินก้อนที่ใหญ่มากเท่ากับการที่ผู้ชายไทยต้องจ่ายให้บริษัทจัดหางานที่เป็นทางการส่งไปทำงานที่ได้วัน หนึ่ง อย่างไรก็ตามผู้หญิงไม่เห็นว่าเป็นการแสวงหาผลประโยชน์

"มันไม่ใช่การแสวงหาผลประโยชน์แต่มันแพง ถ้าไม่ยากไปก็ไม่ต้องจ่าย ไม่มีใครบังคับให้เราไป เหมือนกับการซื้อรถเบนซ์ มันแพงแต่ว่ามันก็คุ้มกับที่จ่ายแพง ปีแรกประมาณ 8 เดือนเราหาเงินคืน มาจ่ายได้แล้วและยิ่งกว่านั้นก็สามารถหาเงินได้อีก 150,000 บาท"
ภาคีผู้ร่วมทำวิจัย พนักงานบริการ แม่สาย

หางานทำ

ทางเลือกของสถานที่ทำงานในประเทศไทยโดยทั่วขึ้นอยู่กับสัญญาที่ผู้หญิงทำไว้ (นายหน้า, เพื่อน หรือ สมาชิกในครอบครัว) ผู้หญิงบางคนใช้นายหน้าเพื่อไปประเทศไทย เช่น เพื่อเจรจากับด้านตรวจคนเข้าเมือง แต่ว่าหางานทำเองโดยอิสระ คนอื่นใช้นายหน้าเพื่อหางานทำ บางครั้งนายหน้าคนเดียวก็ช่วยในการเดินทาง บางครั้งนายหน้าคนอื่นในพื้นที่นั้นที่ผู้หญิงหางานทำ

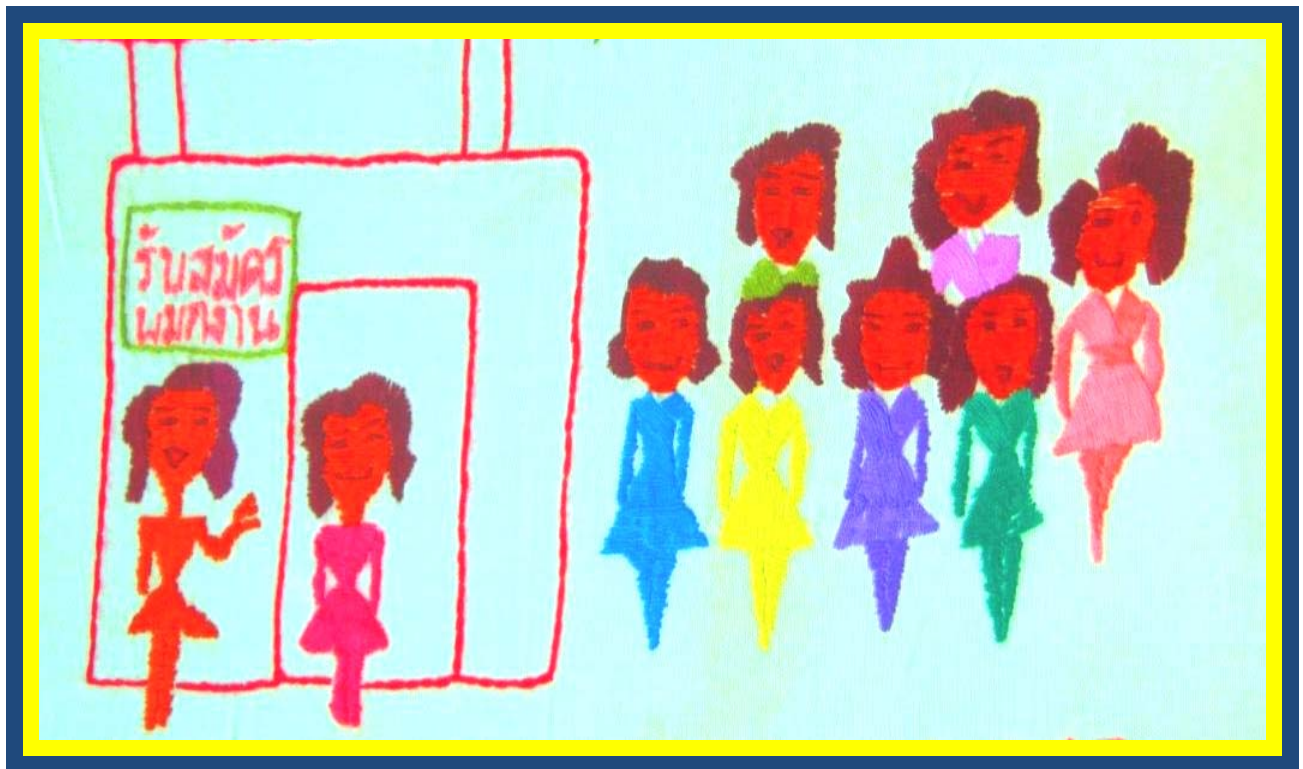
บางคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ตอนแรกจะทำงานในอาชีพอื่นก่อนเช่นทำงานในบ้านเป็นแม่บ้านหรือทำงานในร้านอาหารเพื่อที่จะได้เรียนภาษาและสร้างความมั่นใจ แต่กระนั้นก็ได้รายได้จากการทำงานเหล่านี้น้อยกว่ารายได้จากการทำงานบริการ (แม่บ้านเงินเดือน 2,000 บาทต่อเดือน ร้านอาหาร 2-3,000 บาทต่อเดือน) ในสถานบันเทิงผู้หญิงสามารถทำรายได้โดยต่ำ 3-4,000 บาทต่อเดือน เพิ่มเข้าไปด้วยทิปจากเครื่องดื่มที่ลูกค้าซื้อให้กับผู้หญิง และการพูดคุย/ร้องเพลงกับลูกค้า ถ้าเป็นผู้ใหญ่และให้การบริการทางเพศรายได้ก็จะเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ผู้หญิงส่วนใหญ่สามารถหารายได้ได้มากกว่าค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทย จากการให้บริการให้แก่ลูกค้าประจำเพียงคนเดียว

นอกจากจะมีสัญญาเตรียมล่วงหน้ากับนายหน้า หากผู้หญิงต้องการงานในสถานบันเทิง ผู้หญิงต้องสมัครและผ่านการสอบสัมภาษณ์จากนายจ้างหรือผู้จัดการก่อนที่จะได้งาน ผู้หญิงส่วนใหญ่จะเริ่มที่บาร์คาราโอเกะหรือร้านอาหารเป็นทางเลือกแรก ขณะที่คนอื่นหางานที่บ้านสาวและคนที่มีการประกาศนียบัตรการนวดสามารถทำงานในอาบ อบ นวดได้

สำหรับผู้หญิงที่อายุ 14-17 ปี เป็นเรื่องธรรมดาามากกว่าที่จะเริ่มการทำงานเป็นแรงงานทำงานในบ้าน ร้านก๋วยเตี๋ยว เป็นคนทำความสะอาดหรือพนักงานเสิร์ฟ และบางคนอาจจะครุ่นคิดถึงการหางานบริการเมื่ออายุมากขึ้น การจ้างหรือการหาผลประโยชน์จากหญิงสาวในธุรกิจบันเทิงไม่ใช่การดำเนินการที่ปกติ ในอดีตเมื่อผู้หญิงมาประเทศไทย ผู้หญิงไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับพนักงานบริการ แต่ว่าในปัจจุบันผู้หญิง โดยทั่วไปเข้าใจว่าการทำงานในคาราโอเกะ บาร์ นวดและร้านอาหารบางที่รวมถึงการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายเพื่อเงินด้วย

ผู้หญิงในปัจจุบันนี้มักจะพูดคุยกันเกี่ยวกับข้อดีและข้อด้อยเมื่อกำลังตัดสินใจจะทำงานบริการ บางคน (16-17 ปี) จะทำงานในร้านบาร์และคาราโอเกะเป็นพนักงานทำความสะอาดหรือพนักงานเสิร์ฟหรืออาจจะคบหาสมาคมกับลูกค้าแต่ยังไม่ขายบริการหรือออกไปกับลูกค้า ในที่ทำงานส่วนใหญ่ ผู้หญิงบอกว่าผู้หญิงสามารถที่จะตัดสินใจเองได้ว่าเมื่อไหร่ที่จะเริ่มขายบริการและผู้หญิงไม่รู้สึกว่าถูกกดดันหรือบังคับให้รับแขกไม่ว่าจากเพื่อนร่วมงานเองหรือจากเจ้าของสถานประกอบการ

การตัดสินใจส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขส่วนบุคคล ความต้องการด้านการเงิน ความมั่นใจของผู้หญิงและระดับความเป็นผู้ใหญ่ อายุไม่ได้เป็นประเด็นที่พูดถึงระหว่างที่สัมภาษณ์งานหรือไม่ได้พูดถึงมากในที่ทำงานเหมือนกับเชื่อว่าไม่สำคัญเท่าไร ผู้หญิงหลายคนที่ไม่ได้มีเอกสารที่เป็นทางการระบุอายุของผู้หญิง

สภาพการทำงาน

ผู้หญิงส่วนมากในธุรกิจบันเทิงในไทยทำงานอยู่ในสถานบริการ ตัวอย่างเช่น บาร์คาราโอเกะ ร้านอาหาร อาบอบ นวด บาร์เบียร์และบ้านสาว ค่าจ้างและสภาพการทำงานแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับสถานที่และเงื่อนไขที่เจ้าของกำหนด ผู้หญิงในทุกสถานประกอบการได้รับค่าจ้างเป็นเงินสด ในทางเศรษฐกิจเป็นทางเลือกในการทำงานที่ได้กำไรมากที่สุดสำหรับแรงงานหญิงข้ามชาติ ผู้ซึ่งมีรายได้ 15 เท่ามากกว่าแรงงานข้ามชาติที่ทำงานในอาชีพอื่นที่อนุญาตให้ทำได้ การบังคับใช้แรงงานไม่ใช่สถานการณ์ที่เกิดขึ้นปกติ ผู้หญิงมีเสรีภาพในการเคลื่อนย้ายและมีทางเลือกบ้างเกี่ยวกับสภาพการทำงาน แต่ว่าการขาดการคุ้มครองแรงงานและการยึดมั่นต่อมาตรฐานที่ต่ำสุด นั้นหมายถึงสถานประกอบการทุกที่รักษามาตรฐานการเอารัดเอาเปรียบพนักงานในระดับเดียวกัน

วิธีการที่เกิดขึ้นประจำคือนายจ้างเอาส่วนแบ่งเงินจากที่พนักงานบริการหามาได้ เงินอาจจะมาจากการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การบริการนวดหรืออาบน้ำ แยกจ่ายสำหรับเวลาของพนักงานและค่านั่งเป็นเพื่อนหรือการที่พนักงานต้องออกไปข้างนอก ดังนั้นจึงมีค่าปรับของบาร์หรือบางส่วนจากเงินที่พนักงานขายบริการระบบนี้โดยทั่วไปผู้หญิงรู้สึกว่าเป็นไม่ธรรม อย่างไรก็ตามผู้หญิงไม่ได้ให้คำนิยามการหักเงินแบบนี้ว่าการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ ตราบใดที่นายจ้างไม่ได้หักเงินมากกว่า 50 % ของเงินที่ผู้หญิงหามาได้

ในสถานที่ทำงานส่วนใหญ่มีการตั้งกฎไว้โดยนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ ผู้ซึ่งจะหักเงินค่าจ้างหรือรายได้หากผู้หญิงทำผิดกฎ ค่าจ้างสามารถหักจากหลายสิ่งเช่น การมาสาย น้ำหนักเพิ่ม ฝ่าฝืนระเบียบการแต่งกาย ได้เถียงกับลูกค้า ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ผิดกฎหมายแรงงาน ถึงแม้ว่าการตัดเงินจะมีการปฏิบัติเป็นปกติและมาตรฐานเดียวกันในทุกสถานประกอบการ พนักงานบริการเห็นว่าการตัดค่าจ้างดังกล่าวนั้นเป็นการแสวงหาผลประโยชน์ นอกจากนั้นพนักงานบริการส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้สิทธิทางสุขภาพหรือมีวันหยุดที่ได้รับค่าจ้างหรือลาป่วยโดยที่รับค่าจ้าง

"มันเป็นงานที่หนัก ไม่แฟร์ และนั่นแหละคือสิ่งที่เกิดขึ้น"
(นก , ภาคีทำวิจัย , พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติ, พม่า แม่สอด)

ในทุกพื้นที่ที่มีตำรวจที่ทุจริตผู้ซึ่งกรขโมยเงินจากผู้หญิงและเจ้าของบ้านสาว ส่วนใหญ่จะเป็นเจ้าของซึ่งต้องจ่ายเงินสินบนให้ตำรวจแต่ก็จะหักบางส่วนหรือทั้งหมดของค่าใช้จ่ายนั้นจากรายได้ของผู้หญิง ในบางที่ผู้หญิงจ่าย 10-17% ของรายได้เพื่อติดสินบนตำรวจ

ผู้หญิงส่วนมากในปัจจุบันไม่ได้อาศัยอยู่ในสถานที่ทำงาน แต่ละคนจัดการที่อยู่อาศัยเองหรืออยู่ร่วมกับเพื่อน ผู้หญิงจากที่ทำงานเดียวกัน บางคนอยู่ร่วมกับเพื่อนในบ้านเช่าที่นายจ้างให้เช่าในราคาที่ผู้หญิงจ่ายได้

ไม่ค่อยมีสถานที่ทำงานไหนที่ผู้หญิงต้องอยู่ในสถานการณ์ที่ว่างต้องทำงานเมื่อบ้านสาวเปิด (โดยปกติจาก 10.00 น - 02.00 น) ในทางปฏิบัติหมายถึงว่าผู้หญิงต้องพร้อมให้บริการเมื่อเรียกหา 24 ชั่วโมง ผู้หญิงจะมีอิสรภาพในการเคลื่อนย้ายที่จำกัด ต้องขออนุญาตเมื่อออกไปข้างนอกและมักจะมีพนักงานคนอื่นออกไปด้วย บางครั้งเป็นพนักงานเปิดประตู สถานการณ์แบบนี้คล้ายกับบ้านสาวในสมัยก่อน ผู้หญิงได้รับทราบเกี่ยวกับการช่วยเหลือภายใต้พระราชบัญญัติต่อต้านการค้ามนุษย์แต่ตัดสินใจเป็นเอกฉันท์ว่าผู้หญิงอยากที่จะจัดการกับสถานการณ์ด้วยตัวเองมากกว่าให้มีคนมาช่วยเหลือ ผู้หญิงจะจ่ายเงินที่เบิกมาล่วงหน้าด้วยเงินเดือนหรือจ่ายเงินหนี้อื่นๆและพยายามที่จะหางานที่มีโอกาสที่ดีกว่าในอนาคต

ในสถานที่ทำงานส่วนมากผู้หญิงเลือกลูกค้าเองและสามารถปฏิเสธลูกค้าที่ไม่ต้องการได้ อย่างไรก็ตาม นายจ้างบางคนกำหนดให้มีโควตาจำนวนลูกค้าที่ผู้หญิงต้องต้อนรับ ดูแล ไม่ค่อยมีที่นายจ้างจะสั่งให้พนักงานบริการรับลูกค้าทุกคน การกดดันรูปแบบต่างๆ การบังคับให้มีการกำหนดจำนวนโควตาของลูกค้า ผู้หญิงนิยามว่านี่คือการแสวงหาประโยชน์

กฎที่ว่าลูกค้าต้องการสวมถุงยางถูกบังคับใช้โดยพนักงานบริการ ผู้ซึ่งโดยทั่วไปไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการในการป้องกัน กระนั้นก็ดีผู้หญิงไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนจากนายจ้าง ในปัจจุบันสำหรับลูกค้าส่วนใหญ่การใช้ถุงยางเป็นเรื่องปกติวิสัย แต่ว่าบางคนอาจจะต้องเวลาในการเกลี้ยกล่อมให้ใช้และจำนวนน้อยที่ยังไม่ให้ความร่วมมือในการสวมถุงยางและโดยทั่วไปพนักงานบริการจะปฏิเสธไม่ให้บริการต่อลูกค้าที่ไม่ยอมใส่ถุงยาง

ผู้หญิงส่วนใหญ่เข้าถึงการบริการสุขภาพด้วยตัวเองเป็นอิสระจากสถานที่ทำงาน ไม่ว่าจะทางระบบสุขภาพของสาธารณสุขหรือมักจะจ่ายการรักษาที่คลินิกเอกชน แม้จะไม่ให้การสนับสนุนความปลอดภัยของแรงงาน แต่นายจ้างส่วนมากยินยอมให้แรงงานต้องตรวจสุขภาพและตรวจเช็ค เอชไอวี-เอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งผลการตรวจจะถูกระบุในบัตรสุขภาพและต้องแสดงให้นายจ้างดูเป็นเงื่อนไขก่อนที่จะรับเงินเดือน

ผู้หญิงไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายไทย รวมถึงพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี กฎหมายต่อต้านการค้ามนุษย์หรือกฎหมายแรงงาน บ่อยครั้งที่แรงงานข้ามชาติไม่ทราบว่าการทำงานบริการเป็นงานที่ผิดกฎหมายในประเทศไทย โดยดูจากความสามารถที่จะเห็นความเป็นไปและการยอมรับการมีอยู่ของธุรกิจบันเทิง ผู้หญิงมักจะสันนิษฐานว่าถูกกฎหมายและการที่ตำรวจจับและตัดสินบนนั้นเป็นเพียงเพราะสถานะทางกฎหมายคนเข้าเมืองของตนไม่ใช่งานทำงาน

ทำงานจ่ายหนี้และเงินกู้

หลากหลายวิธีที่ผู้หญิงใช้เจรจาเมื่อต้องการยืมหรือกู้เงิน ซึ่งรวมถึง:

- ยืมเงินจากนายหน้าเพื่อจ่ายค่าเดินทางและค่าใช้จ่ายในการหางานทำและตกลงว่าจะจ่ายเงินหนี้ดังกล่าวจากเงินค่าจ้างที่ได้รับในประเทศไทย โดยทั่วไปไม่มีการคิดดอกเบี้ยจากเงินที่ยืมนั้น
- นายหน้าอาจจะถ่ายโอนหนี้ที่ผู้หญิงมีให้นายจ้างในไทยและผู้หญิงจ่ายเงินคืนหนี้ที่ค้างจากค่าจ้างของตนให้นายจ้าง อาจจะมีหรือไม่มีดอกเบี้ย
- ผู้หญิงเบิกเงินล่วงหน้าจากนายจ้างเพื่อจ่ายเงินที่ต้องจ่ายในช่วงแรก ส่วนใหญ่ผู้หญิงมักจะยืมเงินประมาณ 10,000 -30,000 บาทเพื่อใช้ในการซื้อเครื่องสำอาง เสื้อผ้า โทรศัพท์และค่าเดินทางรวมถึงเงินที่จะส่งให้ครอบครัวเพื่อให้อยู่
- ที่ผู้หญิงเพิ่งเริ่มทำงาน ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่เดินทางมาจากพม่าต้องส่งเงินกลับบ้านให้ครอบครัวของผู้หญิงอย่างน้อยทุก 2-3 เดือน
- ผู้หญิงบางคนจะจ่ายหนี้ตั้งแต่แรกและกู้เงินอีกส่วนหนึ่งจากนายจ้างเพื่อการลงทุนในที่อยู่อาศัยเพื่อการศึกษาของครอบครัวและซื้อรถยนต์หรือเป็นค่ารักษาพยาบาลหรือเพื่อกลับไปเยี่ยมบ้าน ฯลฯ

เงินที่กู้ไม่มีข้อตกลงทางเอกสารและผู้หญิงส่วนมากติดตามค่าใช้จ่ายและรายละเอียดของเงินที่ผู้หญิงจ่ายเงินคืนด้วยตนเอง ผู้หญิงในทุกสถานประกอบการได้รับค่าจ้างเป็นเงินสด โดยค่าจ้างนั้นหลังจากหักจากค่าสินบนที่จ่ายให้ตำรวจและการจ่ายเงินหนี้ที่ค้างอยู่

โดยทั่วไปรายได้จะถูกแบ่งเป็น 3 ทาง จ่ายให้นายจ้าง 50% จ่ายเงินกู้ 25% และแรงงานได้รับ 25% นั้น หมายถึงว่าผู้หญิงยังสามารถหารายได้ในขณะเดียวกับที่สามารถจ่ายหนี้คืน การที่ต้องจ่ายหนี้คืนในอัตราดอกเบี้ยที่สูงกว่าปกติ 10 เท่าของอัตราดอกเบี้ยธนาคาร ผู้หญิงถือว่าเป็นการเรื่องธรรมดา อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าถึงการกู้ยืมเงินในรูปแบบอื่น โดยเฉพาะแรงงานหญิงข้ามชาติที่ไม่มีปัญหาคาราคาซัง ผู้หญิงบอกว่าผู้หญิงถือว่าการกู้ยืมเงินนั้นไม่ใช่การถูกแสวงหาผลประโยชน์ ตราบเท่าที่อัตราดอกเบี้ยเท่ากับหรือน้อยกว่าร้อยละ 5 บาท

สำหรับเงินกู้ก้อนใหญ่ (เช่น 100,000 บาท) พนักงานบริการถือว่าการดำเนินการที่ธรรมดาสำหรับการที่นายจ้างกำหนดให้ผู้หญิงอยู่ในสถานะที่ว่าจะถูกจำกัดอิสรภาพในระหว่างเดือนที่ยังคงติดค้างหนี้ แม้ว่าผู้หญิงจะไม่ถือว่าเป็นการแสวงหาประโยชน์หรือหนี้ที่มีหนี้ที่ต้องใช้แรงงานชัดเจนเพราะว่าเป็นผู้ใหญ่อายุเกิน 18 ปี ไม่ได้อยู่ในข้อบังคับและผู้หญิงรู้ดีว่าเป็นหนี้ที่มีเงื่อนไข ผู้หญิงรู้สึกที่นายจ้างต้องกำหนดเงื่อนไขเหล่านี้เพราะเป็นหลักประกันว่าหนี้จะถูกจ่ายคืนแน่นอนเพราะนายจ้างไม่สามารถไปเรียกร้องคืนที่ศาลได้ หากผู้กู้ไม่จ่ายหนี้หรือหายไป เป็นที่ทราบโดยทั่วกันในสถานบันเทิงทุกที่ที่ผู้หญิงต้องจ่ายเงินกู้คืนทั้งหมดก่อนที่จะสามารถออกจากสถานประกอบการนั้นและไปทำงานที่อื่น

บางครั้งการจำกัดอิสรภาพถือได้ว่าโหดเกินไปและผู้หญิงอาจจะหนีได้ อย่างน้อยผู้หญิงหนึ่งคนที่ร่วมการทบทวนนี้บอกว่าผู้หญิงสามารถที่จะเปลี่ยนที่ทำงานได้เพราะได้เจรจากับนายจ้างคนเดิมเพื่อหาอัตราการจ่ายหนี้แบบใหม่ ภาควิชาที่ร่วมทบทวนกับเราส่วนใหญ่ในโครงการนี้ไม่มีหนี้ คนที่ปัจจุบันมีหนี้ มีหนี้ประมาณ 3,000-30,000 บาท ถึงแม้ว่าบางคนก่อนหน้านี้มีหนี้มากกว่า 100,000 บาท โดยทั่วไปผู้หญิงบอกว่าผู้หญิงสามารถจ่ายหนี้คืนได้ทั้งหมดภายใน 2-3 เดือน หนี้เฉลี่ย 50,000 -80,000 บาท ใช้เวลา 4-5 เดือนหรือหนี้ที่สูงกว่านั้นที่ผู้หญิงอาจสูงถึง 150,000 บาทผู้หญิงสามารถใช้คืนได้อาจจะใช้เวลามากกว่า 8 เดือน

แค่ผ่านมาและผ่านไป

ผู้หญิงบางคนเดินทางผ่านทั่วทั้งประเทศไทยเพื่อหางานทำที่อื่น อาจจะภายในประเทศหรือในภูมิภาคเอเชียหรือไกลออกไปกว่านั้น นอกจากผู้หญิงจากจีนและพม่าเดินทางไปมาเลเซีย ผู้หญิงเดินทางไปทำงานบริการที่สิงคโปร์ที่มีการประกันว่ารายได้ดีและมีโอกาสได้เดินทาง

พนักงานบริการไทยยังได้เดินทางไปต่างประเทศเพื่อทำงานในประเทศอื่น บางคนเดินทางเป็นวงจรไปสิงคโปร์ ได้วัน สองกองและมาเก่าเพื่อทำงาน กลุ่มเล็กๆไปทำงานในจุดหมายในภูมิภาคอื่นเช่นออสเตรเลียและดูไบ ผู้หญิงมักจะมียานพาหนะเดินทางกระนั้นก็ยังใช้นายหน้าเพื่อช่วยในการหาที่ทำงานในต่างประเทศและช่วยในการจัดการเรื่องการเดินทางไม่ว่าจะเป็น ตัวเครื่องบินและวีซ่า

ผู้หญิงมักจะเป็นหนี้เพราะค่าใช้จ่ายเหล่านี้ ซึ่งผู้หญิงจ่ายคืนตอนที่เริ่มทำงานในต่างประเทศ ค่าใช้จ่ายสำหรับผู้หญิงไทยเดินทางไปออสเตรเลียอาจสูงถึง 200,000 บาท ไม่แค่เพียงแพงมากเท่านั้นแต่ถือว่าเป็นการหาผลประโยชน์เพราะว่านายหน้าคิดในอัตราที่เกินกว่าที่ควรจะเป็นมากทั้งๆที่ผู้หญิงมีหนังสือเดินทางและสามารถเข้าถึงการขอวีซ่าได้ อย่างไรก็ตามไม่มีการออกกฎหมายใช้บังคับกับนายหน้าในอุตสาหกรรมของเรา ในขณะที่ค่าใช้จ่ายในการไปทำงานสูงมากแต่เราทราบกันดีว่าความสามารถในการได้ค่าตอบแทนในการทำงานก็สูงมากเช่นกัน

ตัวอย่างของเงินที่พนักงานบริการไทยส่งกลับมาที่บ้านได้อยู่ในงานวิจัย ในเมืองหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย มีหมู่บ้านที่มีการพัฒนา สมัยใหม่และเป็นสังคมผู้มีระดับ ที่ถูกเรียกว่า "หมู่บ้านสิงคโปร์" บ้านในหมู่บ้านนี้ถูกสร้างจากเงินของพนักงานบริการที่ทำงานในสิงคโปร์ที่ส่งกลับมาบ้านเพื่อเลี้ยงดูครอบครัว พนักงานบริการในพื้นที่นั้นถือว่เป็นตัวอย่างของการประสบความสำเร็จและงานหนักที่ผู้หญิงตรากตรำทำเพื่อสนับสนุนครอบครัวและมีความภาคภูมิใจในคุณูปการที่ผู้หญิงมีให้กับชุมชนในประเทศไทยจากการทำงานต่างประเทศ

พนักงานบริการต่างชาติในประเทศไทย

ผู้หญิงที่มาจากต่างประเทศเพื่อทำงานในพื้นที่ที่มีนักท่องเที่ยวที่รู้จักดีถึงความเจริญรุ่งเรืองของอุตสาหกรรมบันเทิงมีความหลากหลายหลายสไตล์ของการย้ายถิ่น นอกจากผู้หญิงไทยนับพันมีผู้หญิงมาจากรัสเซีย อุซเบกิสถาน ในจีเรีย ญี่ปุ่น เกาหลีและอเมริกาใต้เพื่อทำงานในสถานบันเทิงในกรุงเทพฯ พัทยา พังงา และภูเก็ต ในขณะที่ทีมวิจัยมีข้อจำกัดในการเข้าถึงพนักงานบริการชาวยุโรปและแอฟริกันในประเทศไทย ทีมงานได้ข้อมูลเรื่องการย้ายถิ่นและสภาพการทำงานของผู้หญิงจากภาคีผู้ร่วมทำวิจัยและเจ้าของ

สถานประกอบการที่เปิดในพื้นที่เดียวกัน ผู้หญิงจากยุโรปทำงานในพื้ตาดูเหมือนจะอายุประมาณ 20 ปีต้นๆ หลายคนมาจาก อุซเบกิสถาน

ผู้หญิงเซ็นสัญญาทำงานเป็นนักเดิน มักจะเป็นสัญญาประมาณ 3-6 เดือนเพื่อหารายได้ จ่ายหนี้สำหรับค่าเครื่องบินและค่าเดินทางและกลับบ้าน ทุกๆ 2-3 เดือนจะมีผู้หญิงกลุ่มใหม่มาทำงานในบาร์ที่พื้ตาดู นายจ้างปลูกสายสัมพันธ์ที่ดีกับตำรวจและทำให้มั่นใจว่าไม่มีผู้เยาว์ (อายุต่ำกว่า 18 ปี) ทำงานและดูเหมือนว่าพนักงานบริการสามารถออกไปไหนมาไหนได้โดยอิสระนอกเวลาทำงานของผู้หญิง

ในภูเก็ต สถานบริการ(บาร์อะโกโก้) ได้ตั้งขึ้นโดยเฉพาะเพื่อพนักงานบริการจากรัสเซีย สภาพการทำงานได้ถูกเปิดเผยออนไลน์รวมถึงสัญญาการจ้างงานในภาษารัสเซียสำหรับผู้หญิงที่ทำงานเป็น "คิลปิน" ในประเทศไทย เขียนเป็นภาษารัสเซีย สัญญาการจ้างงานรวมถึงกฎของบาร์ มากกว่า 30 ข้อ ซึ่งเป็นกฎที่ค่อนข้างเป็นการลงโทษและก่อให้เกิดสภาพการทำงานที่ไม่ยุติธรรม ซึ่งประกอบด้วย จะต้องจ่ายค่าปรับสูงหากส่งเสียงดัง ออกจากห้อง คุยกับคนอื่นที่ไม่ใช่แขก ฯลฯ เงินเดือนเริ่มต้น 9,000 บาทต่อเดือนซึ่งมากกว่าถึงหนึ่งเท่าตัวของค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทย และผู้หญิงมีโอกาสที่จะได้รายได้มากขึ้นจากแขกและทิป ประสบการณ์ของผู้หญิงจากระหว่างประเทศทำงานในอาชีพนี้ในประเทศไทยไม่สามารถประเมินได้ในรายงานฉบับนี้ อาจจะมีประโยชน์สำหรับผู้หญิงหากเราเชิญผู้หญิงมาร่วมในโครงการในอนาคต เพื่อที่ผู้หญิงจะได้ทราบเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนที่ผู้หญิงเข้าถึงได้

วิธีการเคลื่อนย้ายสมัยใหม่

งานวิจัยของเราแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงจากประเทศเพื่อนบ้านย้ายถิ่นมาทำงานในประเทศไทยโดยอิสระ โดยทั่วไปนายหน้าถูกมองว่ามีประโยชน์และไม่ได้คิดค่านายหน้าแพงเกินไปจากการให้บริการ ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่อายุมากกว่า 18 ปี เมื่อผู้หญิงสมัครทำงานในสถานบริการบันเทิงและตัดสินใจอย่างอิสระต่อไปว่าจะให้บริการเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานของผู้หญิงหรือไม่ การย้ายถิ่นเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของพนักงานบริการ ซึ่งผู้หญิงย้ายถิ่นไปทำงานที่เมืองอื่น จังหวัดอื่น ประเทศอื่นหรือทวีปอื่น

เราค้นพบแนวทางกว้างๆของสภาพการทำงานเป็นพนักงานบริการในประเทศไทย ซึ่งส่วนใหญ่ ที่ดีที่สุดยังมีสภาพที่ไม่ยุติธรรมและมีองค์ประกอบของการแสวงหาประโยชน์อยู่ โดยทั่วไปงานบริการได้ช่วยผดุงและหล่อเลี้ยงโอกาสทางเศรษฐกิจให้คงที่แก่ทั้งผู้หญิงไทยและแรงงานข้ามชาติ งานวิจัยของเราแสดงให้เห็นว่าทั้งแรงงานข้ามชาติและผู้หญิงไทยทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและกลุ่ม มีการผนึกกำลังร่วมกัน อีกทั้งมีโอกาสที่จะตัดสินใจ จัดการในบางขอบเขตของการควบคุมสภาพการทำงานในธุรกิจบันเทิงในประเทศไทย อย่างไรก็ตามงานวิจัยของเราแสดงชัดเจนว่ามีความต้องการอย่างเร่งด่วนที่ต้องสร้างสภาวะที่เอื้ออำนวยเพื่อการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิของพนักงานบริการและต้องทำให้มีการยุติการเลือกปฏิบัติและดำเนินการทางอาญาต่อเจ้าหน้าที่และตำรวจที่ทุจริต

**หากการค้ำนุษย์จะไปเป็นพนักงานบริการก็เหมือนมอเตอร์ไซด์จะไปเป็นดอกมะลิ
"อย่างน้อยเขาเราว่า มนุษย์"**

วิ ผู้นำการทำวิจัย พนักงานบริการ อุดรราชธานี

นำเจ้าหน้าที่งานวิจัยของเรายังพบอีกว่า บ่อยครั้งที่คนพูดถึงการค้ำนุษย์ในธุรกิจ เขาเรียกมันว่า "การค้ำเพศสัมพันธ์" และคำวามนุษย์หายไป พวกเขาไม่ได้ใช้คำคล้ายกันในงานอื่น เช่น การค้ำการเย็บผ้า หรือการค้ำประมง ท้ายที่สุดเราพบว่าจุดรวมความสนใจไม่ได้อยู่ที่สิทธิมนุษยชน แต่มีปัญหากับการที่เรามีเพศสัมพันธ์

**"หนึ่งในทีมของเราได้ถามคำถามต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจอาวุโสที่ทำงานในหน่วยงานปราบปรามการค้ำนุษย์ ผู้ซึ่งบอกกับเราว่าได้ผ่านการฝึกอบรมพิเศษเกี่ยวกับกฎหมายการค้ำนุษย์หลายครั้ง
ถ้าผู้หญิงตกลงที่จะไปทำงานในบ้านสาวแต่กลายเป็นว่าถูกส่งไปที่โรงงานและถูกบังคับให้เย็บผ้า ท่านจะเข้าไปช่วยเหลือไหมคะ ?**

ตำรวจ : ไม่ เพราะว่าไม่ใช่การค้ำนุษย์ แต่เป็นโอกาสที่ดีมากกว่า

เราจะไม่เข้าไปช่วยเหลือ หากเธออยากออกมาจริงๆก็ต้องช่วยเหลือตัวเองกลับมาที่ชายแดนและเริ่มต้นใหม่ "

มุมมองการให้ความหมายในระหว่างประเทศ

ในความเป็นจริงข้อคิดเห็นสมัยใหม่ของการค้ามนุษย์ครอบคลุมขอบเขตที่กว้างในกิจกรรมที่ผิดกฎหมายต่างๆ เช่น การมีทาสรับใช้ การบังคับใช้แรงงาน การแสวงหาผลประโยชน์ การบังคับให้ขอทานและการค้าอวัยวะ อย่างไรก็ตามการเลือกเฉพาะ “การแสวงหาประโยชน์นั้นหมายถึง หาผลประโยชน์จากการค้าประเวณี” แต่องค์ประกอบกลับไม่มีการให้คำนิยาม ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นนี้เป็นคำตอบของการที่บ่อยครั้งมีการเข้าใจผิดที่ว่าพนักงานบริการและการค้ามนุษย์หมายถึงสิ่งเดียวกัน ทั้งในประเทศไทยและทั่วโลก

งานวิจัยของเราพบว่าการสร้างเรื่องอุปมานเรื่องการค้ามนุษย์ผู้หญิงเพื่อการค้าประเวณีไม่ได้เป็นปรากฏการณ์ใหม่ มันมีรากเหง้าอยู่ในขบวนการเคลื่อนไหวทางประวัติศาสตร์ที่จะปกป้องมิให้ผู้หญิงชาวอเมริกันผิวขาวจากการค้าประเวณีถูกขายเข้าสู่ยุโรปในช่วงต้นทศวรรษที่ 19 ข้อตกลงครั้งแรกที่จะต่อสู้กับการค้าผู้หญิงปรากฏขึ้นในปี 1904 ข้อตกลงระหว่างประเทศองค์การสันนิบาตชาติว่าด้วยการปราบปรามการค้าทาสผิวขาว กฎหมายนี้เน้นชัดเจนไปที่การคุ้มครองผู้หญิงที่ถูกเคลื่อนย้ายเพื่อ “วัตถุประสงค์ที่ผิดศีลธรรม” ก่อให้เกิดการกระตุ้นความพยายามทั่วโลกในการต่อต้านการค้าประเวณี ข้อตกลงปี 1904 นี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงมาแล้ว 5 ครั้งในศตวรรษนี้ และรูปแบบปัจจุบันคือ พิธีสารสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ (2543) ซึ่งในขณะนี้ได้รวมการคุ้มครองผู้ชาย ผู้หญิงและเด็กและมีคำนิยามที่กว้างขึ้นของการค้ามนุษย์²⁹

กระนั้นก็ตามประวัติศาสตร์ของการเน้นการจัดการค้าทาสยังคงตามวนเวียนหลอกหลอนพิธีสารที่ใช้อยู่ในขณะนี้และถูกทำให้มีชีวิตชีวาขึ้นมาได้ภายในขบวนการต่อต้านการค้ามนุษย์สมัยใหม่

ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา การผลักดันให้มีการขจัดอุตสาหกรรมบันเทิงในระดับโลกได้รับการส่งเสริมอย่างหนักภายใต้การต่อต้านการค้ามนุษย์โดยกลุ่มที่เรียกร้องให้จัดการค้าประเวณีและผู้นำ คือรัฐบาลสหรัฐอเมริกา หนึ่งในกลุ่มนั้นคือ ภาควิชาต่อต้านการค้าผู้หญิงและเด็ก (CATW) ได้รวมตัวกันขึ้นเพื่อท้าทายความต้องการของการค้าประเวณีและเพื่อควบคุมการยอมรับทางกฎหมายและความอดกลั้นต่ออุตสาหกรรมบันเทิงระดับโลก ภายใต้ชื่อของการต่อต้านการค้ามนุษย์³⁰ CATW ประกอบด้วยผู้คนกลุ่มใหญ่ที่มาจากสายวิชาการ ผู้ซึ่งมีข้อคิดว่าพนักงานบริการทุกคนถูกแสวงหาผลประโยชน์และเห็นว่าเป็นความรุนแรงที่มีมาแต่กำเนิด เป็นการละเมิด อีกทั้งสร้างความเสื่อมถอยต่อผู้หญิงทุกคนโดยตั้งอยู่บนฐานของการขายผู้หญิงเหมือนการขายสินค้าในตลาด³¹ ความคิดเห็นของพนักงานบริการเองเกี่ยวกับงานที่ผู้หญิงทำและชีวิตของผู้หญิง กลุ่มนี้มีการลงความเห็นที่ไม่เกี่ยวข้องหรือเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ทั้งหมด

ระหว่างที่รัฐบาลของบรูซ บริหารประเทศในอเมริกา (พ . ศ . 2548-2552) กลุ่มที่ล็อบบี้เพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ได้ขยายต่อด้วยการสร้างความร่วมมือกับกลุ่มเคร่งครัดศาสนา กลุ่มซึ่งได้ส่งเสริมอย่างหนักในการใช้แนวคิดยกเลิกความเป็นทาสในการตอบรับต่อการค้ามนุษย์ ทั้งสองกลุ่มได้รับการรับรองจากรัฐบาลสหรัฐกลายเป็นกลุ่มล็อบบี้ที่มีอิทธิพลต่อกลุ่มระหว่างประเทศที่อยู่ในขบวนการต่อต้านการค้ามนุษย์

พนักงานบริการและผู้สนับสนุนสิทธิพลเมืองได้เห็นพ้องต้องกันในการโต้แย้งเพื่อให้มีการแยกที่ชัดเจนของประเด็นการค้ามนุษย์จากพนักงานบริการ พนักงานบริการส่งเสริมให้มีการยุติการทำให้อุตสาหกรรมบันเทิงเป็นความผิดทางอาญาและตระหนักถึงสิทธิแรงงานของพนักงานบริการ เรารณรงค์ให้สิ่งนี้เป็นวิธีการแรกเริ่มเพื่อยุติการแสวงหาผลประโยชน์จากพนักงานบริการ ทั้งรวมถึงแต่ไม่จำกัดแค่การค้ามนุษย์

พิธีสารสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ได้มีการลงนามและ มีผลบังคับใช้ใน พ . ศ . 2543 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (UNTOC) ในการพัฒนาพิธีสารว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์มีการโต้แย้งกันอย่างมากถึงการที่กฎหมายควรจะกล่าวถึงประเด็นของพนักงานบริการและอุตสาหกรรมบันเทิงอย่างไร

²⁹ พิธีสารสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ (2543)

³⁰ เว็บไซต์ CATW 2554

³¹ Raymond, J: การทำให้การค้าประเวณีถูกกฎหมาย องค์กรแรงงานระหว่างประเทศเรียกร้องให้ตระหนักถึงอุตสาหกรรมบันเทิง

พนักงานบริการและนักกิจกรรมคนอื่นๆได้เรียกร้องให้มีการแยกที่ชัดเจนระหว่าง พนักงานบริการ (การแลกเปลี่ยนการบริการทางเพศเพื่อค่าตอบแทน ไม่ว่าจะเป็นเงินสดหรือสิ่งตอบแทนอย่างอื่น)³² และการค้ามนุษย์ (การบังคับขู่เข็ญให้ผู้หญิงและเด็กเพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรมทางเพศโดยมิชอบ) และคัดค้านอย่างจริงจังกับการใช้คำว่า "การค้าประเวณี" ภายในคำนิยามของพิธีสาร

ผู้ที่อยากให้การค้าประเวณียุติได้แย่งจากมุมมองของผู้ที่เคร่งการปฏิบัติตามหลักศาสนา ตัวอย่างเช่น "การค้าประเวณี" เป็นการถูกแสวงหาประโยชน์ที่ติดตัวมาและทำให้ผู้หญิงเสื่อมเสียชื่อเสียงและพนักงานบริการทุกคนเป็นเหยื่อของการแสวงหาประโยชน์ทางเพศไม่ว่าจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม³³

ท้ายที่สุด ร่างฉบับสุดท้ายของพิธีสารสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ ใช้คำว่า "การค้าประเวณี" ในคำนิยาม อย่างไรก็ตาม พิธีสารเจตนาที่หลีกเลี่ยงคำนิยาม คำว่า "การค้าประเวณี" และ "การแสวงหาประโยชน์ของการค้าประเวณีของผู้อื่น หรือ "การแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ" เพื่อที่จะให้รัฐสมาชิกนิยามค่าเหล่านี้ตามกฎหมายภายในประเทศของตน

อย่างไรก็ตามงานวิจัยแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลส่วนใหญ่รวมถึงรัฐบาลไทยเพียงคัดลอกคำบรรยายของสหประชาชาติที่กำหนดการค้ามนุษย์ ออกจากการค้าประเวณี ราวกับว่าในตัวของมันเองเป็นรูปแบบที่ชัดเจนของการค้ามนุษย์ การขาดเสียซึ่งนิยามความหมายชัดเจนจะทำให้มีการตัดสินใจในเชิงอัตวิสัยสูง และทำให้เกิดความแตกต่างของการปฏิบัติงานของหน่วยงานต่างๆซึ่งขึ้นอยู่กับวาระที่ซ่อนเร้นของพวกเขา

นั่นรวมถึงการให้พื้นที่ให้ผู้ที่ต้องการการค้าประเวณียุติ และยังคงทำให้เส้นคันบางๆร้าวระหว่างสิทธิการเลิกทาสและการต่อต้านการค้ามนุษย์ นอกจากนี้การให้ลักษณะเฉพาะของบางรูปแบบของการค้าประเวณีเป็นรูปแบบของการค้ามนุษย์โดยอัตโนมัติเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมบันเทิง อาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ภายใต้อนุสัญญา UNTOC เป็นการกระตุ้นและปลุกความไม่ชอบธรรมของการที่รัฐบาลต่อต้านพนักงานบริการจนเกินขอบเขต

ในรอบ 10 ปีที่ผ่านมา วาระของการต่อต้านการค้าประเวณีได้รับการส่งเสริมอย่างมากระหว่างประเทศโดยรัฐบาลสหรัฐโดยผ่านทางนโยบายการต่อต้านการค้ามนุษย์ ใน พ.ศ. 2545 หนึ่งเดือนหลังจากเหตุการณ์ที่ผู้ก่อการร้ายโจมตีสหรัฐใน 9/11 ประธานาธิบดี บุช เริ่มบีบบังคับภาคการค้าทั่วโลก โดยการขู่ว่าจะกำหนดสภาพบังคับ ควบคุมชายแดนให้แน่นหนาและจำกัดการลักลอบขนคนข้ามประเทศภายใต้ชื่อของการป้องกันการค้าเพศสัมพันธ์และผู้ก่อการร้ายโลก³⁴

ฝ่ายบริหารของรัฐบาลบุช ประกาศอย่างเปิดเผยว่าการทำงานของพนักงานบริการทุกคนเป็นการค้ามนุษย์ และในปี พ.ศ. 2547 ดำเนินการใช้นโยบาย (ซึ่งยังคงใช้ในปัจจุบัน) ที่ว่าองค์กรไหนทั่วโลกที่ได้รับทุนจากสหรัฐด้านการป้องกันเอชไอวีเอดส์ ต้องเซ็นคำมั่นสัญญาและต้องทำตามข้อกำหนดที่ว่าจะร่วมแข่งขันในการต่อต้านการที่ยอมรับหรือทำให้พนักงานบริการถูกกฎหมาย³⁵

วาระของสหรัฐในการต่อต้านการค้ามนุษย์มีการติดตามและบังคับใช้ผ่านทางรายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ประจำปี (TIP) ซึ่งจัดลำดับประเทศมากกว่า 184 ประเทศในประเด็นที่ว่าประเทศเหล่านั้นประสบความสำเร็จหรือไม่ในการใช้มาตรฐานของสหรัฐหรือระหว่างประเทศในพันธกิจต่อต้านการค้ามนุษย์³⁶

รายงาน TIP จัดลำดับของแต่ละประเทศโดยผ่านทางระดับ 1-3 โดยประเทศที่ลงความเห็นว่าเป็นไม่ประสบความสำเร็จจะถูกจัดลำดับในระดับที่ถูกจับตามอง อยู่ในต่ำสุดคือระดับ 3 ระดับของลำดับจะเป็นตัวชี้ความล้มเหลวในการจัดการปัญหา ลำดับที่แต่ละประเทศได้รับจะเกี่ยวข้องกับการที่ประเทศนั้นมีคุณสมบัติเข้าเกณฑ์ที่จะได้รับการช่วยเหลือทางการเงินจากสหรัฐหรือไม่ หากอยู่ในระดับ 3 จะทำให้สิ้นโอกาสที่จะได้รับทุนจากแหล่งทุนของสหรัฐ

³² คำประกาศสิทธิของพนักงานบริการ , ร่าง 2554

³³ Burge, N 2545 บทความ

³⁴ ประธานาธิบดี บุช ในวันที่แถลงต่อสหประชาชาติ 23 กันยายน 2546

³⁵ ฉบับแก้ไขในส่วนของการห้ามของการรับทุนแก่องค์กรที่สนับสนุนการค้าประเวณีในสหรัฐ 2547

³⁶ รายงาน TIP จัดลำดับจากมาตรฐานภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองบุคคลผู้ถูกค้ามนุษย์ (TVPA) 2000และ หลักการสามประการ คือ การป้องกัน การคุ้มครองและการลงโทษในพิธีสารสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์

รายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ประจำปี(TIP) ในความเป็นจริงเป็นเครื่องมือที่เอื้อสำหรับการกล่าวหาถึงการปฏิบัติที่จะต่อต้านการค้ามนุษย์ ซึ่งเชื่อมโยงโดยตรงกับทางเศรษฐกิจของสหรัฐฯและผลประโยชน์ทางยุทธศาสตร์ทางการเมืองและทั่วโลก กระบวนการจัดทำรายงาน TIP ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ไปทั่วโลกว่ามีวาระทางการเมืองที่ชัดเจน รวมทั้งความล้มเหลวที่มากจากการวางนโยบาย การไม่มีมาตรฐานของข้อมูลหลักฐาน รวมถึงการโต้แย้งหาเหตุผลที่ไม่เพียงพอเรื่องรากเหง้าอันเป็นสาเหตุของการค้ามนุษย์ และมีความมุ่งหมายเอนเอียงไปที่การตำหนิรัฐบาลในประเทศที่กำลังพัฒนาต่อประเด็นการค้ามนุษย์ระดับโลก³⁷

รายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ประจำปี(TIP) ส่งเสริมวาระการจัดการค้าประเวณีของสหรัฐฯโดยตรงโดยผ่านทางระบบการจัดลำดับ ตั้งอยู่บนฐานของมาตรฐานที่ต่ำสุดภายในกฎหมายต่อต้านการค้ามนุษย์ของสหรัฐฯ (TVPA) มาตรฐานดังกล่าวนี้กำหนดให้รัฐบาลทั่วโลกต้องดำเนินการ " อย่างจริงจังในความพยายามที่จะลดความต้องการสำหรับ(ก) พฤติกรรมการค้าประเวณี และ (ข) ส่วนร่วมในการท่องเที่ยวทางเพศระหว่างประเทศโดยประชาชนของประเทศ"³⁸

ยิ่งไปกว่านั้น TVPA มีความชัดเจนในการมุ่งเป้าไปที่ "การค้าเพศสัมพันธ์ " โดยเป็นรูปแบบจำเพาะแยกจากการค้ามนุษย์และเป็นรูปแบบที่แยกออกจากรูปแบบอื่นๆของการค้ามนุษย์ การให้ความสำคัญในคู่มือของ TIP ในความต้องการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐคัดกรองและช่วยเหลือเหยื่อของการค้าเพศสัมพันธ์ รวมถึงผู้หญิงที่ไม่ถูกจำแนกว่าถูกค้ามนุษย์และไม่ต้องการการแทรกแซงหรือการช่วยเหลือ³⁹

เพราะว่าสหรัฐมีนัยสำคัญทางเศรษฐกิจและการเมืองในระบบเศรษฐกิจของโลกทุกวันนี้ เจื่อนไขต่างๆที่ถูกวางขึ้นนี้หมายถึงการที่ขบวนการต่อต้านการค้ามนุษย์ระหว่างประเทศจะต้องเชื่อมโยงกับขบวนการเคลื่อนไหวที่จะยกเลิกอุตสาหกรรมบันเทิงทั่วโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

รายละเอียดของสถานการณ์การผสมรวมประเด็นพนักงานบริการและการค้ามนุษย์ ดูที่ NSWP, โครงการเครือข่ายพนักงานบริการระดับโลก: เอกสารฉบับย่อ 3 # "พนักงานบริการมิใช่การค้ามนุษย์ " ธันวาคม 2554 ที่ www.nswp.org

งานวิจัยของเราพบว่าถึงแม้จะมีการต่อต้านพนักงานบริการอย่างท่วมท้น แต่ความพ่ายแพ้ยังอยู่ห่างไกลจากเรา การทำงานบริการและการอุตสาหกรรมบันเทิงยังคงมีอย่างต่อเนื่อง มีการพัฒนาและการขยายออกไป

การค้ามนุษย์ในประเทศไทย

80 กว่าปีที่ผ่านมา ความจริงที่ว่าประเทศไทยได้ประกาศใช้กฎหมายต่อต้านการค้ามนุษย์ 3 ฉบับ ฉบับแรกผ่านร่างการพิจารณาเมื่อ พ. ศ . 2471 เป็นการตอบรับกับความหวังใญ่กรณีของผู้หญิงจากประเทศจีน ที่ทำงานในบ้านสาวที่ตรอกสาเฟิงในกรุงเทพฯ ล่าสุดใน 20 – 30 ปีที่ผ่านมา มีการเรียกร้องมากในระดับภายในขององค์กรผู้หญิงและกลุ่มที่ทำงานด้านสวัสดิการบางกลุ่ม ซึ่งสมาชิกหลายกลุ่มเป็นผู้สนับสนุนให้มีการยุติการค้าประเวณี ประกอบกับแรงกดดันที่จะต้องเข้าถึงมาตรฐานของวาระการต่อต้านการค้ามนุษย์นำไปสู่นโยบายและการปฏิบัติในหลายระดับที่ใช้ในประเทศไทย

ประเทศไทยยังมิได้ลงนามในพิธีสารสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ ถึงแม้จะมีการเลือกที่จะใช้คำนิยามของการค้ามนุษย์ที่กว้างตามพิธีสารดังกล่าว ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 การค้ามนุษย์รวมถึง "แสวง หาประโยชน์โดยมิชอบ" หมายความว่า การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี "มีเพียงสิ่งบ่งชี้ถึง"การแสวงหาผลประโยชน์"ในความหมายนี้ อาจจะเกี่ยวข้องกับการนิยามความหมายกว้างของ "การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น ซึ่งไม่มีการอธิบายเพิ่มเติมว่านำมาซึ่งความหมายว่าคืออะไร "⁴⁰อย่างที่ได้กล่าวไปแล้วว่าการขาดเสียซึ่งนิยามความหมายที่ชัดเจนจะทำให้มีการวิจฉัยในเชิงอัตวิสัยสูง และทำให้มีความแตกต่างด้านการปฏิบัติงานของหน่วยงานต่างๆซึ่งขึ้นอยู่กับวาระที่ซ่อนเร้นของพวกเขา

³⁷ Jordon A 2554 รายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ประจำปีของสหรัฐอเมริกา : ความต้องการหลักฐานที่มากขึ้นและความรับผิดชอบของรัฐบาลสหรัฐฯ

³⁸ พระราชบัญญัติการคุ้มครองผู้ถูกค้ามนุษย์ 2543 มาตรฐานขั้นต่ำเพื่อจัดการค้ามนุษย์

³⁹ คำนิยาม: เทคนิคของการควบคุมใช้โดยแมงดาที่เป็นผู้ค้ามนุษย์ รายงาน TIP 2554

⁴⁰ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4-6

ประเทศไทยเป็นพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์สำคัญของสหรัฐฯ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และต้องอาศัยสหรัฐฯ ในการลงทุน ในด้านสาธารณสุข ธุรกิจการค้าและการพัฒนา แต่การผสมปนเปกันระหว่างการทำงานบริการ และการค้ามนุษย์เป็นความยุ่งยากในด้านความสัมพันธ์ทางยุทธศาสตร์ของทั้งสองประเทศ

ในขณะที่บนพื้นผิวของรายงาน TIP นี้ต้องการที่จะเป็นมาตรการวัดการที่ประเทศต่างๆตอบสนองต่อการค้ามนุษย์ แต่วาระซ่อนเร้นที่ไม่ได้ซ่อนดีเท่าไรคือวาระที่จะให้มีการยกเลิกการทำงานบริการ รายงาน TIP วิเคราะห์ประเทศไทยในความละเอียดต่อบุคคลที่ทำงานในอุตสาหกรรมอื่นๆ นอกเหนือไปจากงานบริการ ทั้งๆ ที่ชัดเจนว่าที่ผ่านมาประเทศไทยนั้นได้แค่ทำตามแนวทางของสหรัฐฯ ในการยุติการทำงานบริการเท่านั้น

แม้ว่าในความเป็นจริงประเทศไทยได้ทำให้มีความคืบหน้าในการแก้ไขสถานการณ์ของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ แต่ยังคงถูกประณามถึงความล้มเหลวในการควบคุมอุตสาหกรรมบันเทิง แม้ว่านี่เป็นประเด็นที่แยกจากกัน อย่างสิ้นเชิง

ในปลายปี 2554 รายงาน TIP ระบุว่า "การท่องเที่ยวทางเพศยังคงเป็นปัญหาในประเทศไทยและมีแนวโน้มที่จะกระตุ้นให้มีความต้องการการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเพื่อประโยชน์ทางการค้า"

⁴¹ การค้ามนุษย์ผู้ขายและเด็กผู้ขายเข้าไปในอุตสาหกรรมการประมงเป็นความจริงที่น่าห่วงใยในประเทศไทย รัฐบาลสหรัฐฯ ยังคงเน้นประเด็นนี้ในรายงาน TIP แต่จนถึงทุกวันนี้รัฐบาลสหรัฐฯ ไม่ได้เรียกร้องให้ประเทศไทยควบคุมการบริโภคปลา ทั้งๆ ที่จะมีแนวโน้มที่จะทำให้มีความต้องการที่จะกระตุ้นให้มีการแสวงหาผลประโยชน์ด้านแรงงานประมงมากขึ้น "

เพื่อเพิ่มความสับสนเข้าไปอีก ในขณะที่ประเทศไทยประสบกับความยากลำบากของการถูกจัดลำดับให้อยู่ในลำดับ 2 ที่ต้องมีการจับตาดู และประสบความยุ่งยากจากการไม่ดำเนินการเพียงพอในการบริหารจัดการบริการประเทศนิวซีแลนด์ซึ่งเพิ่งออกกฎหมายที่ทำให้การขายบริการทางเพศไม่เป็นอาชญากรรมในไม่กี่ปีที่ผ่านมา ถูกจัดลำดับให้อยู่ในระดับ 1 และรายงานของสหรัฐฯ ระบุว่ารัฐบาลนิวซีแลนด์ได้ทำตามมาตรฐานขั้นต่ำของการจัดการค้ามนุษย์อย่างเต็มที่

เราพบว่าหน่วยงานและบางองค์กรที่ต่อต้านการค้ามนุษย์ เกิดความสับสนที่เข้าใจได้ต่อสิ่งไม่สอดคล้องกันเหล่านี้

นอกเหนือไปจากการรณรงค์ป้องกันให้กับเยาวชนและชุมชนในชนบทที่ยากจนแค่หยิบมือเดียว กลยุทธ์หลักของพวกเขาในการลดการค้ามนุษย์ในประเทศไทยยังได้เน้นเพียงที่อุตสาหกรรมบันเทิงอย่างเดียว ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาพวกเขาได้ทำการริเริ่มให้ตำรวจเข้าบุกจับ การจับกุมและการคุมขัง, และการส่งกลับแรงงานพม่าที่ทำงานบริการ การถูกคุมขังและกิจกรรมการฟื้นฟูของแรงงานไทยและแรงงานข้ามชาติที่ทำงานบริการในสถานสงเคราะห์ แม้ในแผนระดับชาติมีการระบุวัตถุประสงค์"ที่ให้ความช่วยเหลือเหยื่อของการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ"ก็ยังไม่พอ

การเกิดความสับสนและความพยายามอย่างรุนแรงที่จะปฏิบัติตามข้อกำหนดของสหรัฐฯ ได้นำไปสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่เป็นการลงโทษ ที่ตอบสนองทั้งต่อผู้หญิงผู้ขายและชุมชนที่ใช้ชีวิตและทำงานอยู่ในอุตสาหกรรมบันเทิงในประเทศไทย ในขณะที่วิธีการนี้ได้ถูกนำไปสู่การช่วยเหลือผู้หญิงและเด็กผู้หญิงซึ่งได้รับการตัดสินว่าถูกค้ามนุษย์เพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรมบันเทิง อีกทั้งยังนำไปสู่การละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ยอมรับไม่ได้ ซึ่งเกิดกับพนักงานบริการหญิงจำนวนมาก และกระทบต่อครอบครัวและชุมชนของผู้หญิงเองด้วย

ข้อห่วงใยหลักของเราคือการแทรกแซงการต่อต้านการค้ามนุษย์ในปัจจุบัน ขาดซึ่งการได้มาของหลักฐานทางนิติเวช ความโปร่งใสและความเป็นอิสระในการตรวจสอบการปฏิบัติการ เกือบ 10 ปีหลังจากที่สหรัฐฯ มีการผลักดันในการต่อต้านการค้ามนุษย์ จากข้อมูลของรัฐบาลสหรัฐฯ 11 จาก 12 เหตุการณ์การค้ามนุษย์ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพนักงานบริการเลย ⁴² อย่างไรก็ตามในประเทศไทยและประเทศต่างๆ ทั่วโลก การปฏิบัติการทางจิตวิทยาและโฆษณาชวนเชื่อ อุปมาที่ถูกรสร้างขึ้นและการพิจารณาที่ไม่ดีพอต่อกฎหมายและนโยบายในการต่อต้านการค้ามนุษย์ที่มุ่งเป้าหมายไปที่ผู้หญิงทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิง

⁴¹ รายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ประจำปี 2554 ของสหรัฐฯ ในส่วนของประเทศไทย

⁴² รายงาน TIP, 2552

เป็นไปได้ที่จะวัดจำนวนของผู้คนที่ได้รับผลกระทบจากการค้ามนุษย์ ช่องว่างนี้มักจะถูกดักดวง ผลประโยชน์เป็นข้ออ้างในการทำให้ผู้คนประมาทและส่งผลให้มีการสร้างการรับรู้ที่เป็นเท็จ ว่ามีเด็กและ ผู้หญิงจำนวนหลายล้านคนที่ถูกค้ามนุษย์เข้าสู่อุตสาหกรรมบันเทิงของไทยในแต่ละปี กลุ่มที่ต่อต้านการค้า มนุษย์ สื่อมวลชนและนักวิจัยมักอ้างบนพื้นฐานการประมาณการที่หลอกลวง หรืออ้างอิงกับแหล่งที่มาเมื่อ 15 - 20 ปีที่แล้วแต่ได้ถูกนำเสนอในฐานะข้อมูลที่ดูเหมือนว่ายังเกี่ยวข้องกับปัจจุบันนี้

การปฏิบัติการทางจิตวิทยา และโฆษณาชวนเชื่อ การสร้างเรื่องที่กระทบกับอารมณ์และตัวเลขที่ขัดแย้ง แตกต่างกันมากส่งผลให้สาธารณชนประกอบข้อมูลที่ได้และสร้างการรับรู้ว่าอุตสาหกรรมบันเทิงของไทยนั้น มีการละเมิด มีความรุนแรง การบังคับและแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ และละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่าง รุนแรง ภาพที่ถูกสร้างขึ้นมานี้กลายเป็นว่าไม่ตรงกันอย่างสมบูรณ์กับการค้นพบจากงานวิจัยในรายงานฉบับนี้ ซึ่งให้ภาพด้านรวมของอุตสาหกรรมบันเทิงสมัยใหม่ จากประสบการณ์การดำรงชีวิตของพนักงานบริการ แรงงานข้ามชาติทำงานในประเทศไทยในปี พ . ศ . 2554

ในช่วง 15-20 ปี ที่ผ่านมาประเทศไทยได้เห็นถึงเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่กว้างขึ้น เช่นระดับ ของการศึกษาที่สูงขึ้น การกระจายความมั่งคั่งมากขึ้น, และการเข้าถึงความรู้และเทคโนโลยีการ สื่อสาร นอกจากนี้ได้มีการทำงานด้านสิทธิมนุษยชนและสิทธิทางเพศสภาพที่เข้มแข็งขึ้น แต่ อย่างไรก็ตามประเทศไทยมีระบบกฎหมายที่พยายามที่จะควบคุมการค้าประเวณี ระบบนี้ได้ตั้งขึ้น เมื่อทศวรรษก่อนหน้านี้ ในช่วงสถานการณ์ของอุตสาหกรรมที่มีการละเมิดเจกเช่นการค้ามนุษย์ , แรงงานขูดหนี้ การบังคับใช้แรงงานและบ้านสาวซึ่งถูกล็อคเป็นเรื่องธรรมดา แต่งานบริการใน ประเทศไทยปัจจุบันมีบริบทแตกต่างจากแต่ก่อนโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิตและทำงาน

ในปัจจุบันนี้การทำงานบริการในประเทศไทยละม้ายคล้ายคลึงกับหลายกลุ่มอาชีพอื่นๆไม่ว่าจะเป็น การสมัครงานและสภาพการทำงาน อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำงานหรือความสามารถในการหารายได้ บ้านสาวแบบเก่าได้ถูกแทนที่โดยสถานบันเทิงต่างๆที่ทันสมัยใหม่ และบรรดาแมงดาถูกแทนที่โดย ผู้จัดการ ดังนั้นกฎหมายเป็นกฎหมายที่ล้าสมัยและไม่สอดคล้องกับวิถีของพนักงานบริการในทุก รันนี้

การวิจัยของเราได้รับการสนับสนุนด้วยประสบการณ์การทำงานมาหลายทศวรรษ พบว่าการค้ามนุษย์และ การละเมิดทางเพศเด็ก เป็นสิ่งที่ไม่ธรรมดาในอุตสาหกรรมบันเทิงของไทย ผู้หญิงส่วนใหญ่มีเสรีภาพใน การเคลื่อนย้าย และเราทำงานในที่ที่สามารถมองเห็นได้และสถานที่ทำงานในที่สาธารณะ หนึ่งในปัญหา ใหญ่ของผลลัพธ์ที่มาจากการตื่นตระหนกทางศีลธรรม และอุปมานที่มาจากการโฆษณาชวนเชื่อและสงคราม จิตวิทยาต่อประเด็นการต่อต้านการค้ามนุษย์ คือหลักฐานที่ไม่เพียงพอที่จะใช้ได้ภายใต้กฎหมาย ถูก นำมาใช้ครั้งแรกแล้วครั้งเล่าในเวลามากกว่าหนึ่งทศวรรษของการต่อต้านการค้ามนุษย์ โดยกลุ่มนักการเมือง, นักวิจัย สื่อมวลชน และผู้กำหนดนโยบายโดยไม่คำนึงถึงประสบการณ์และการแสดงความคิดเห็นของผู้หญิง ที่จริงๆแล้วใช้ชีวิตและทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิง

ปัญหานี้ยังมีประสิทธิภาพในการกีดกันไม่รับฟังความสันติการณ์ของพนักงานบริการเอง, การโต้แย้งอย่างมี หลักเกณฑ์ และการประเมินกลยุทธ์ไม่ว่าจะเพื่อให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ที่เผชิญกับการถูก บังคับเพื่อแสวงหาประโยชน์ หรือพนักงานบริการที่ต้องการปรับปรุงสภาพการทำงานที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ

ผลกระทบล่าสุดของขบวนการการต่อต้านการค้ามนุษย์ในประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงไปและทำให้ ภาวการณ์มีประสิทธิภาพภายในประชาสังคมไทยสลายตัว กว่า30 ปีในประเทศไทยที่นักกิจกรรมด้านเอชไอวี-เอดส์ องค์กรผู้หญิง พนักงานบริการ องค์กรแรงงานข้ามชาติ รัฐบาลและองค์กรชุมชนสามารถจัดการเพื่อ ทำงานร่วมกันในประเด็นการให้การศึกษาเรื่องเอชไอวี การเรียกร้องและการดูแลรักษา แม้ว่าจะมีความคิดที่ แตกต่างกันต่อพนักงานบริการ

แต่อย่างไรก็ตามนโยบายการเลือกปฏิบัติของสหรัฐฯ "คำปฏิญาณว่าจะยึดมั่น" มีประสิทธิภาพในการ แบ่งแยกบุคคลและองค์กรในประเทศไทยออกเป็นฝ่าย และถูกบังคับให้เลือกข้างดำรงอยู่"เพื่อหรือ" ต่อต้าน"พนักงานบริการ ไม่มีตัวเลือกกึ่งกลางใดๆอีกต่อไปอีกแล้วและเครือข่ายหลายเครือข่ายที่ทำงาน อย่างมีประสิทธิภาพทั่วประเทศได้แยกออกจากกันและอ่อนแอลง

ในเวลาเดียวกับองค์กรหลายองค์กรใหม่ๆได้ผุดขึ้นหรือเปลี่ยนชื่อของพวกเขาและเน้นไปที่ผลประโยชน์ใน การที่มีอยู่ของทุนหลายร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐภายในอุตสาหกรรมการต่อต้านการค้ามนุษย์ อันนี้รวมถึงทั้ง องค์กรเอกชนในประเทศและต่างประเทศ องค์กรทางศาสนา องค์กรเอกชนที่ให้ช่วยเหลือ(ที่เคยเป็น

ทหาร) และองค์กรท้องถิ่นที่สนับสนุนการพัฒนาชุมชน ผู้หญิง เด็กและแรงงานข้ามชาติ หน่วยงานของสหประชาชาติ ภายใต้โครงการความร่วมมือสหประชาชาติเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ในอนุภูมิภาค ลุ่มแม่น้ำโขง (UN Inter-Agency Project on Human Trafficking in the Greater Mekong Sub-Region : UNIAP) ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2543 เพื่อประสานงานหน่วยงานสหประชาชาติ 13 หน่วยงานระหว่างประเทศ 8 องค์กรที่ดำเนินโครงการหรือมีนโยบายเรื่องการค้ามนุษย์ในลุ่มน้ำโขง ใน พ.ศ. 2553 เฉพาะในประเทศไทยมี 61 องค์กรที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเพื่อดำเนินโครงการ 103 โครงการที่เน้นไปที่การต่อต้านการค้ามนุษย์ การดำเนินการใน "อุตสาหกรรมการช่วยเหลือ"⁴³ มีความผันแปรอย่างกว้างขวาง

อย่างไรก็ตามมีหลายองค์กรที่ทำงานโดยไม่มีการติดตามผลหรือความโปร่งใส ขบวนการเคลื่อนไหวในการต่อต้านการค้ามนุษย์รวมถึงหลายองค์กรที่มีมากมายเหลือล้นที่อยู่ในอุตสาหกรรมการช่วยเหลือ บางคนซึ่งมีจุดมุ่งหมายหลักในการหาเงินเพื่อสิ่งที่พวกเขากำหนดเองว่าเป็นการช่วยเหลือและฟื้นฟูและเพื่อการเปลี่ยนเป็นนับถือศาสนาคริสต์ของผู้หญิงและเด็ก องค์กรเก่าแก่ที่ก่อตั้งมาอย่างตืออย่างเช่นโครงการการศึกษาของลูกสาวและศูนย์เพื่อชีวิตใหม่ ผู้ซึ่งทำงานมาหลายทศวรรษเพื่อเสริมสร้างพลังเด็กสาว ให้การช่วยเหลือและลดการแสวงหาประโยชน์ถูกบังคับให้แข่งขันเพื่อทุนการทำงานกับการขยายตัวขององค์กรใหม่ๆภายใต้แผนผ้าว่าด้วยการต่อต้านการค้ามนุษย์

องค์กรเก่าแก่เหล่านี้ต้องหาทางชนะเพื่อให้ได้มาซึ่งการสนับสนุนจากแหล่งทุนและความสนใจของสาธารณชนในการส่งเสริมพลังของเด็กสาวที่ต้องประสบกับปัญหาในชีวิต เมื่อมีการแข่งขันพวกเขาจึงเป็นเต็มใจที่จะบิดเบือนความจริงและเป็นนำเสนอข้อมูลที่ผิด ตัวอย่างเช่น

"อุตสาหกรรมบันเทิงเริ่มมองเห็นเป็นทิศทางในหมู่บ้านบนภูเขาทางเหนือ เพื่อซื้อ สร้างเล่ห์เหลี่ยมหรือลักพาตัวลูกสาวของตนเอง ผู้ซึ่งปกติจะเด็กมาก (อายุน้อยกว่า 7 ขวบ พวกเขาค้าผู้หญิงไปทั่วโลก เพื่อปรุงแต่งรสชาติของเด็ก พวกเขาขังเดี่ยวเด็กในห้องที่ปิด และไม่มีหน้าต่างสองปี ต้องรับแขก 10-20 คนต่อวัน ผู้ชายไม่ใส่ถุงยางเพราะมีการแข่งขันสูงของช่องหลายช่อง)"
(จากเว็บไซต์ของมูลนิธิ Abba House, เชียงใหม่, ประเทศไทย 2554)

แม้กระทั่งมีกลุ่มที่โฆษณาว่าประเทศไทยเป็นจุดหมายหลักของการค้ามนุษย์และเสนอบริการจัด "การทัวร์ความจริง" "ของจุดที่กล่าวอ้างมีการค้ามนุษย์สูงกว่าที่อื่น เรียกเก็บเงิน 1,000 เหรียญสหรัฐและเพื่อประสบการณ์ที่มากกว่าที่จะได้พบกับเหยื่อของการค้ามนุษย์และได้เยี่ยมชุมชนที่เสี่ยง เพื่อ "เรียนรู้ยุทธศาสตร์ที่ได้ผลสำหรับวงจรทาส และประสบการณ์ครั้งแรกที่รู้ว่าทาสปลดปล่อยชีวิตของตนเองขึ้นมาจากความเป็นทาสได้อย่างไร"⁴⁴

จากความพยายามที่จะให้คนบาปมานับถือศาสนาคริสต์มีเป้าในอุตสาหกรรมการช่วยผู้หญิงและเด็กเพื่อการฟื้นฟู พนักงานบริการต้องถูกขังเป็นปีในสถานสงเคราะห์ของรัฐ จนกว่าผู้หญิงจะเชื่อว่าต้องกลับน้อยกลับตัวและหากมีการลงความเห็นแล้วว่าครอบครัวดีพอและผู้หญิงไม่ต้องเสี่ยงที่จะเป็น "โสเภณี" อีกหากได้รับการปล่อยตัว

ความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิงต่างๆเหล่านี้เกิดขึ้นเป็นประจำ มักจะเกิดขึ้นแบบอำพรางใจ การกระทำผิดกฎหมายโดยรัฐบาลและหน่วยงานเอกชนและปล่อยให้ผู้หญิงไม่มีช่องทางในการร้องทุกข์เพื่อขอความช่วยเหลือ ไม่มีการเยียวยาหรือแม้กระทั่งการเข้าถึงความยุติธรรม

เมื่อ พ.ศ. 2546 อุตสาหกรรมการช่วยเหลือในประเทศไทยได้ดำเนินการขั้นตอนเพื่อหลีกเลี่ยงกลุ่มบางกลุ่มที่ทำงานอย่างไร้สาระและทำให้มั่นใจว่าแนวทางการปฏิบัติงานของพวกเขาเข้าใกล้รูปแบบที่เป็นทางการ ซึ่งผลที่ตามมาคือการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในการจัดทำบันทึกข้อตกลง ควบคุมแนวทางเกี่ยวกับการต่อต้านการค้ามนุษย์ในระดับจังหวัด จัดทำเอกสารและการฝึกอบรมในคู่มือแนวปฏิบัติตามมาตรฐาน ขณะนี้มีกลุ่มหลักที่เป็นความร่วมมือกันขององค์กรซึ่งทำงานใกล้ชิดกัน แต่พวกเขายังคงไม่เปลี่ยนจากงานเดิมคือการบุกจับและตอบรับแบบช่วยเหลือ

กลุ่มนี้ประกอบด้วยองค์กรเอกชนทั้งในท้องถิ่นและระหว่างประเทศ เจ้าหน้าที่ตำรวจไทยและเจ้าหน้าที่พัฒนาสังคมและสวัสดิการผู้ซึ่งประสานงานการบุกจับ การบุกจับจริงจะดำเนินการโดยตำรวจจากหน่วย

⁴³ Laura Agustin เช็กซ์ที่ขายขอบ : การย้ายถิ่น : ตลาดแรงงานและอุตสาหกรรมการช่วยเหลือ

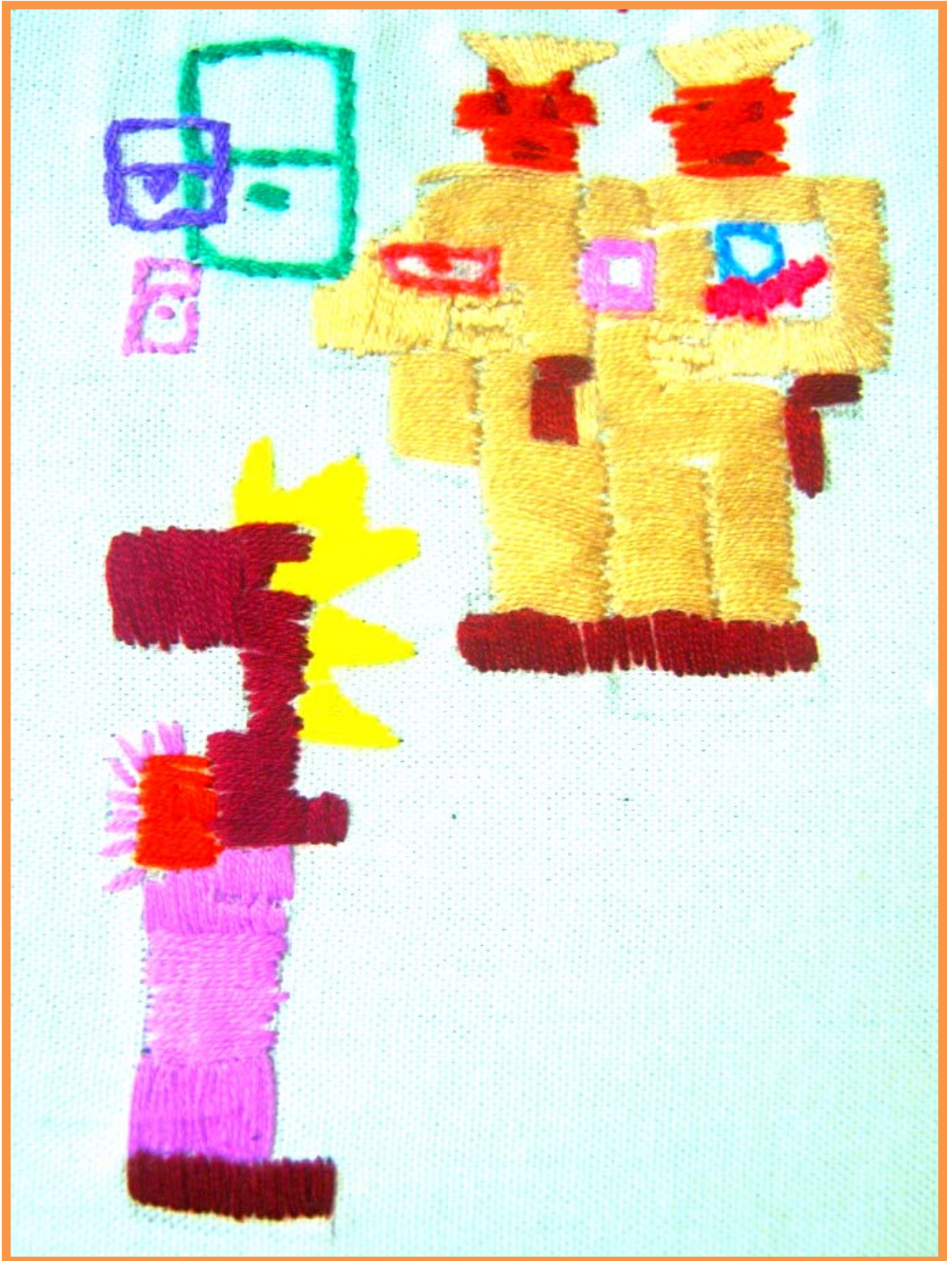
⁴⁴ การรณรงค์ไม่ใช่เพื่อการค้า และการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ 2554

ต่อต้านการค้ามนุษย์ (AHTD) ซึ่งเป็นหน่วยที่แยกจากตำรวจในพื้นที่และกลุ่มที่เคยเป็นทหารและคนอื่นๆที่จะคัดกรอง ช่วยเหลือและดำเนินตามแนวทางกระบวนการตามมาตรฐานและหน้าที่ตามกฎหมาย มีการปฏิรูปในชั้นศาลและกระบวนการการส่งกลับและมีข้อตกลงหลายฉบับและพิธีสารที่สนับสนุนการส่งกลับบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์พัฒนาทั่วทั้งภูมิภาค

ในปีที่ผ่านมาล่าสุด อย่างน้อยในรายงานระบุว่ามีความห่วงใยเพิ่มมากขึ้นต่อสิทธิมนุษยชนของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ มีการคุ้มครองและสนับสนุนที่มากขึ้นและมีเน้นในรูปแบบที่แตกต่างกันของการค้ามนุษย์ อาทิเช่นการบังคับใช้แรงงาน ⁴⁵ แต่อย่างไรก็ตามการวิจัยของเราแสดงให้เห็นว่ายังคงมีแรงจูงใจอย่างมากภายในขบวนการต่อต้านการค้ามนุษย์เพื่อพุ่งเป้าหมายมาที่อุตสาหกรรมบันเทิงของไทยโดยใช้วิธีการบุกจับและการช่วยเหลือ ที่ส่งผลให้มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนและการละเมิดทางกฎหมายและการปฏิบัติที่ไร้ความสามารถ ทั้งหมดนี้ยังคงเป็นลักษณะที่เด่นชัดใน ขบวนการต่อต้านการค้ามนุษย์ในประเทศไทยในปี พ . ศ . 2554

⁴⁵ มุลนิธิศุภนิมิต 2553 10 ประการที่คุณต้องรู้เกี่ยวกับการค้าแรงงานมนุษย์ในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง UNIAP ประมาณการการค้าแรงงานมนุษย์ : การศึกษาของแรงงานพม่าในสมุทรสาคร ประเทศไทย

บทที่ 2: จุดสูงสุดของภูเขากุหลาบ

กฎหมายและนโยบายในประเทศไทย

พนักงานบริการในประเทศไทยอยู่อาศัยและทำงานอยู่บนกองกฎหมายที่ซับซ้อน กฎหมายหลายตัวที่มุ่งไปที่การจัดการและควบคุมการทำงานของเร

การขายบริการผิดกฎหมายในประเทศไทย รายละเอียดกฎหมายเฉพาะที่กระทบกับสิทธิของเรจะมีรายละเอียดในตอนต่อไปของรายงานนี้ อย่างไรก็ตามขั้นแรกสำคัญที่จะต้องเข้าใจถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องและข้อบ่งชี้จากการที่รัฐทำให้งานของเรมีความผิดทางอาญา ซึ่งเราพบว่าประเด็นนี้เต็มไปด้วยผลกระทบสำคัญที่เกิดขึ้นด้านนโยบายและการปฏิบัติที่เกี่ยวกับกฎหมายการค้ามนุษย์

กระบวนการที่กำหนดให้การกระทำมีความผิดทางอาญาเริ่มจากการที่สังคมใช้การตัดสินทางศีลธรรมที่ว่าเรามีเพศสัมพันธ์นั้นมิได้ก็ต่อเมื่อแต่งงานเท่านั้น เรามีเพศสัมพันธ์กับผู้คนมากมาย กับคนที่ไม่เหมาะสมด้วยหลายเหตุผลที่ไม่ถูกต้อง สังคมก็เลยออกกฎหมายที่พิทักษ์มาตรฐานทางศีลธรรม ไม่ว่าจะเป็นจริงหรือที่จินตนาการเอาเอง

พระราชบัญญัติที่ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีเป็นหนึ่งในกฎหมายเช่นนั้น หากจะพิจารณากฎหมายให้ชัดเจน เราจะเห็นว่าในตัวบทของกฎหมายฉบับนี้ส่วนใหญ่ไม่ได้ให้เรายืดการทำงานแต่มุ่งไปที่การสงวนไว้ซึ่งสิ่งที่เรากะทำอย่างซ่อนเร้น เราไม่สามารถชักชวนหรือเชื่อเชิญลูกค้า ไม่สามารถทำการโฆษณาได้ ไม่สามารถอยู่กันเป็นกลุ่มได้ เราต้องถูกจำกัดให้อยู่แค่บางพื้นที่ ฯลฯ

ภายใต้กฎหมายนี้ งานของเรถูกทำให้ไม่ใช่การทำงาน กลับกลายเป็นการกระทำทางอาชญากรรม และเรถูกจัดให้เป็นอาชญากร และนายจ้างของเรถูกทำให้เป็นนายจ้างของผู้ทำความผิดไปโดยอัตโนมัติ แทนที่จะเป็นแค่นักธุรกิจหรือนายจ้างแรงงาน

ที่ที่เราทำงานไม่ใช่สถานที่ทำงานแต่การเป็นสถานที่ของการทำความผิดทางอาญา กฎหมายคุ้มครองแรงงาน พระราชบัญญัติประกันสังคมและอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงานไม่ได้ถูกบังคับใช้ในธุรกิจที่เกี่ยวกับอาชญากรรม ดังนั้นนายจ้างของเรจึงไม่อยู่ภายใต้กฎหมายนี้ นายจ้างจึงสร้างกฎขึ้นมาเองโดยที่เราต้องทำงานภายใต้กฎนั้น

สังคมต้องสร้างกฎหมายพิเศษขึ้นมาเพื่อจัดการกับอาชญากรรม ในประเด็นนี้พระราชบัญญัติสถานบริการ นโยบายการจัดระเบียบสังคม กฎหมายจัดโซนนิ่ง การบริหารเพื่อจัดพื้นที่พิเศษ ในบรรดากฎหมายเหล่านี้ไม่มีกฎหมายใดที่เสนอทางเลือกที่มีประโยชน์หรือคุ้มครองเรา ปัญหาในที่ทำงานสามารถไปจบที่ศาลอาญาได้แทนที่จะเป็นศาลแรงงาน

คนที่บังคับใช้กฎหมายในสถานที่ที่เกิดอาชญากรรมคือตำรวจไม่ใช่ผู้ตรวจแรงงานหรือเจ้าหน้าที่ที่ตรวจเรื่องสุขภาพและความปลอดภัย เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างดี ตำรวจต้องจับเราเป็นประจำ เพื่อจับเราหนึ่งคนหรือสองคน ตำรวจใช้วิธีการที่มักจะใช้เสมอคือการล่อจับ หากเป็นการจับคนมากขึ้นตำรวจจะใช้วิธีบุกจับสถานที่ทำงานของเราซึ่งเกิดขึ้นประจำเหมือนงานประเพณีที่มีอยู่ทั่วไป และทุกปีจะมีการกวาดล้างโดยการเข้าบุกจับสถานบันเทิงหลายที่ บางครั้งบุกจับทั่วทั้งประเทศ

ระหว่างหรือหลังจากการบุกจับและกวาดล้าง เราสามารถนำรูปของเราไปออกทีวี ในหนังสือพิมพ์หรือสื่อออนไลน์เพื่อที่สังคมจะได้รู้สึกไว้วางใจเจ้าหน้าที่ และเขาสามารถแสดงว่าปฏิบัติหน้าที่ได้ดีโดยการสอบสวนว่าเราทำงานที่ไหนเพื่อก่ออาชญากรรมอื่นเช่น ใช้ยา ฟอกเงิน คนเข้าเมือง การละเมิดลิขสิทธิ์และอื่นๆหรือไม่ เราไม่ได้รับการคุ้มครองโดยอัตโนมัติและตามปกติจากตำรวจ แต่กลับต้องจ่ายสินบนให้ตำรวจเพื่อให้ได้รับการคุ้มครอง

ปัจจุบันนี้หากเราก่อทำผิดตามพระราชบัญญัติที่ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี เราต้องจ่ายค่าปรับสูงสุด 1,000 บาทสำหรับการค้าประเวณี ปกติตำรวจจะปรับพนักงานบริการไทย 200-500 บาทหลังจากนั้นเรถูกปล่อยจากที่คุมขังและกลับมาทำงาน จากข้อมูลของตำรวจแสดงให้เห็นว่าในแต่ละปีในประเทศไทยมีพนักงานบริการถูกจับ 30-40,000 คน ในข้อหาการค้าประเวณี ซึ่งแค่ 65 รายที่เป็นผู้เยาว์⁴⁶

⁴⁶ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ 2551 , ศูนย์สถิติเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ในการเข้ามุกจับสถานบันเทิง พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติอาจถูกตั้งข้อหาค้าประเวณีได้ หรืออยู่นอกเหนือจากสถานที่ทำงานที่ได้รับอนุญาต ทำงานผิดกฎหมายและเข้าเมืองไทยผิดกฎหมาย เพราะฉะนั้นเรากลายเป็นตัวชี้วัดของบันทึกการจับกุมที่น่าประทับใจและหรือเป็นเป้าหมายของการกรรโชกทรัพย์ที่ให้ผลตอบแทนมากกว่า

หากการมุกจับนั้นกระทำโดยเจ้าหน้าที่ที่ทุจริตเพื่อการกรรโชกทรัพย์เจ้าของหรือแรงงานเองซึ่งมักจะจ่ายเงินค่าสินบนที่โรงพัก จากนั้นผู้หญิงจะได้รับการปล่อยตัว

หากเป็นการมุกจับที่แท้จริง พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติจะถูกปรับข้อหาค้าประเวณี ถูกส่งไปที่ตำรวจตรวจคนเข้าเมืองและถูกปรับจากการกระทำผิดกฎหมายคนเข้าเมือง เราจะถูกขังในห้องกักจนกว่าจะมีรถที่จะส่งเรากลับ ปกติจะไม่เกิน 2 อาทิตย์ ยังโชคดีที่มีความกลัวที่ฝังมานานสำหรับความปลอดภัยของผู้หญิงจากพม่า ดังนั้นผู้หญิงที่มาจากพมามักจะถูกปล่อยไว้ที่ชายแดนฝั่งไทยและบอกให้ข้ามกลับบ้านที่ฝั่งพม่าเองแทนที่จะมีการส่งตัวให้ทหารพม่าโดยตรง

การมุกจับแบบที่ 3 เรียกว่า " การช่วยเหลือ " เวลาที่คนส่วนใหญ่คิดถึงเรื่องค่านมนุษย์ คำนึงถึงการก่อกวนอาชญากรรมของคนเป็นกลุ่ม ผู้หญิงและการค้าประเวณี ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่อีกแล้วที่สถานที่ทำงานของเรากลายเป็นเป้าหมายของการมุกจับการค่านมนุษย์ การมุกจับแต่ละครั้งมีความน่าสะพรึงกลัวและรุนแรงพอๆกับการมุกจับแบบอื่น ผู้หญิงถูกจับและถูกพาไปที่สถานีตำรวจเหมือนกับการเข้ามุกจับลักษณะอื่น มีการนำรูปหลายแบบให้นักข่าวเหมือนกับการมุกจับแบบอื่น การวิจัยของเราพบว่าผู้หญิงไม่ทราบเลยว่าการมุกจับนั้นเพื่ออะไร ทำไมเราถึงถูกจับหรือว่าเรามีสิทธิอะไรบ้าง ทำยที่สุดเราถูกส่งกลับประเทศต้นทางแต่ไม่เหมือนกับการส่งกลับแบบอื่นๆ เพราะบางครั้งเราต้องรอเป็นระยะเวลาแรมปีหรือมากกว่านั้น ผลของการมุกจับถูกระบุในรายงานการช่วยเหลือที่เป็นทางการ ดังนั้นเราจึงถูกส่งตัวให้รัฐบาลในประเทศต้นทางโดยตรง

เคราะห์ดีที่เราเป็นมนุษย์ เราจึงมีสิทธิมนุษยชนซึ่งได้มีค่านิยมและยอมรับในระดับประเทศ ภูมิภาคและระหว่างประเทศ สิทธิของเราต้องได้รับการคุ้มครองและส่งเสริมโดยรัฐบาลไทยเฉกเช่นเดียวกับประชาชนคนอื่น ตามที่กฎหมายระบุไว้

กฎหมายที่เป็นการลงโทษ

ในบทต่อไปนี้จะเราจะให้ภาพรวมของกฎหมายที่ปัจจุบันมีผลกระทบในชีวิตประจำวันทุกวันของพนักงานบริการในประเทศไทย

1. กฎในบาร์ที่นายจ้างวางไว้

กฎต่างๆเหล่านี้มีผลกระทบมากที่สุดในชีวิตประจำวันของเรา กฎของนายจ้างถูกใช้แทนที่กฎหมายแรงงานและมาตรฐานอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงาน กฎถูกสร้างขึ้นโดยนายจ้างตามแบบฉบับมาตรฐานที่ยึดธรรมของนายจ้าง กฎรวมหมายถึงว่าเค้าจะจ่ายเงินเดือนหรือค่าคอมมิสชั่นเท่าไรให้เรา เราทำงานเวลาไหนและนานเท่าไรในแต่ละวัน เราต้องทำอะไรและไม่ควรทำอะไรในที่ทำงานและต้องถูกปรับเท่าไรหากทำผิดกฎที่วางไว้

2. กฎหมายของรัฐ

1.1. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ . ศ . 2539

กฎหมายไทยฉบับแรกที่ทำให้การค้าประเวณีเป็นความผิดทางอาญาประกาศใช้เมื่อ พ. ศ . 2503 ระหว่างที่มีการรณรงค์ให้มีการทำความสะอาดทางศีลธรรม กฎหมายมีการเปลี่ยนแปลงใน พ. ศ. 2539 ซึ่งกลายเป็นพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีแทนที่ในปัจจุบัน ภายใต้กฎหมายนี้มีการนิยาม "การค้า ประเวณี" หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น เพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด "มาตรา 4 ระบุ "อันเป็นการสาธอน "หมายถึง กับชายมากกว่าหนึ่งคน เพิ่มเข้าไปในนิยาม ดังนั้นกฎหมายจึงอนุญาตให้ผู้ชายมีเมียลับหรือเมียน้อยได้โดยที่ไม่อยู่ภายใต้กฎหมาย

การค้าประเวณีถูกลงความเห็นว่าเป็นความผิดที่เมื่อไรก็ตามมีหลักฐานว่ามีการติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคล เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการ

ค่าประเมินเพื่อประโยชน์ของตน (มาตรา 5, 6,7,9) ระวังโทษปรับสูงสุดคือ 1,000 บาท หรือจำคุก 1 เดือน กฎหมายมีการระบุถึงการบังคับให้ต้องมีการฟื้นฟูสำหรับผู้ใหญ่ซึ่งในปัจจุบันไม่ค่อยมีแนวปฏิบัติ

ดังกล่าว กฎหมายในตัวของมันเองค่อนข้างผ่อนผันแต่การผลของการถูกตัดสินว่าเป็นอาชญากรรมเป็นสิ่งที่น่ากลัวตามที่ได้อธิบายไปข้างต้น

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ .2509 / แก้ไขเพิ่มเติม พ . ศ .2547

พระราชบัญญัติเริ่มประกาศใช้เมื่อครั้งยังมีสงครามเวียดนาม ประเทศไทยได้เป็นที่พักผอน R & R สำหรับทหารสหรัฐ จำนวนหลายหมื่นคนต่อปีเข้ามาอาศัยและพักผอน พ.ร.บ. สถานบริการ พ.ศ. 2509 เป็นกฎหมายสถานบริการฉบับแรก ที่ใช้เป็นใบอนุญาต แก่ผู้ประกอบการและเจ้าของธุรกิจบันเทิงไม่ว่าจะเป็นการประกอบการเต้นรำ หรือการบริการการนวดต่างๆ (ตัวอย่าง เช่น อาบ อบนวด บาร์ ในดัลลัส บาร์อะโกโก้ ฯลฯ) เพื่อจ้าง "ลูกจ้างงานบริการ " (ตัวอย่างเช่น พนักงานเสิร์ฟหญิง พนักงานนวดผู้ชาย นักเต้นรำ ฯลฯ)

ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ ฉบับนี้เจ้าของสถานบริการต้องจดทะเบียนสถานประกอบการและลูกจ้างกับตำรวจ ซึ่งรวมถึงการที่ลูกจ้างต้องให้รายละเอียดต่อตำรวจในส่วนของครอบครัว ลายพิมพ์นิ้วมือและรูปถ่าย คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้แสดงถึงจุดยืนที่ชัดเจนนับตั้งแต่ พ . ศ . 2546 ว่าการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจทำบันทึกประวัติอาชญากรรมของบุคคลที่ต้องสงสัยว่ากระทำความผิดทางอาญาของพนักงานที่ทำงานบริการเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนในธุรกิจบันเทิง อีกทั้งในพระราชบัญญัตินี้ไม่มีมาตราที่ระบุถึงสภาพการทำงาน สิทธิแรงงานหรือมาตรฐานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในที่ทำงานของพนักงาน

พระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542

พระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินได้ระบุการทำงานของพนักงานบริการเป็นความผิดมูลฐาน มาตรา 3.2 (ในความหมายที่รวมถึงเฉพาะที่เกี่ยวกับการเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี หรือความผิดเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี)

กฎหมายให้อำนาจรัฐในการสอบสวนการทำธุรกรรมทรัพย์สินที่เกี่ยวกับกิจกรรมที่เป็นการกระทำความผิด ทำให้เป็นความผิดตามกฎหมายหากมีการทำธุรกรรมการเงินจากทรัพย์สินหรือประโยชน์ที่ได้มาจากการทำธุรกรรมการค้าประเวณีและการค้าหญิง กฎหมายมีระวางความผิดไว้ที่จำคุก 1-10 ปีและปรับสูงสุดถึง 200,000 บาท และกฎหมายให้อำนาจรัฐในการตรวจสอบธุรกรรมหรือทรัพย์สิน หรือสั่งยับยั้งการทำธุรกรรม ยึดหรืออายัดเงินจากพนักงานบริการหรือเงินที่ใช้ในการฟอกเงิน กฎหมายมุ่งเป้าไปที่การลงโทษความผิดทางอาญาในการฟอกเงินระดับสูงและองค์การอาชญากรรมและมีการใช้มุ่งไปที่การค้ายาเสพติดข้ามชาติมากกว่าการลงโทษพนักงานบริการแต่ละบุคคล

การถูกลงโทษที่เพิ่มมากขึ้นของพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติ

พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติถูกจำกัดด้วยกฎหมายที่เพิ่มพิเศษขึ้นมาเพื่อควบคุมสถานภาพคนเข้าเมืองของเรา พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ได้จำกัดมิให้ผู้ย้ายถิ่นที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมายและแรงงานไร้ทักษะเข้ามาในราชอาณาจักรไทยเพื่อทำงาน และในมาตรา 12 ห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้เข้ามาในราชอาณาจักร (8) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าสนใจเชื่อว่าเข้ามาเพื่อการค้าประเวณี การค้าหญิงหรือเด็ก

โดยทางเทคนิคแล้วมีบทบัญญัติให้ผู้หญิงที่ไม่มีสัญชาติไทยสามารถที่จะขออนุญาตทำงานได้ในสถานบันเทิงในตำแหน่งนักแสดงหรือเล่นตลก ภายใต้กฎหมายคนเข้าเมือง เจ้าของสถานบันเทิงสามารถที่จะขออนุญาตบัตรทำงานให้แรงงานข้ามชาติหญิงเพื่อทำงานชั่วคราวเป็นนักแสดงหรือเล่นตลกได้ถึง 3 เดือน⁴⁷

⁴⁷ มาตรา 35 ของพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ. ศ . 2522 และมาตรา 11(4) พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ ศ 2547

อย่างไรก็ตามนายจ้างต้องแสดงว่ากิจการมีเงินทุนไม่น้อยกว่า 20 ล้านบาท ต้องให้เงินเดือนอย่างต่ำ 25,000-50,000 บาทต่อเดือนต่อผู้หญิงแต่ละคน ค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทยประมาณ 4,000 บาทต่อเดือน และสถานที่ทำงานต้องปฏิบัติตามที่กฎหมายอนุญาตและกฎหมายแรงงานกำหนด ในความเป็นจริงมันเป็นระบบที่ผูกขาดและเป็นไปไม่ได้ที่สถาบันเชิงส่วนใหญ่จะเข้าการถึงดำเนินการได้ ระบบยังคงกันมิให้ผู้หญิงที่ไม่มีหนังสือเดินทางเข้าถึงได้

ภายใต้พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 แรงงานข้ามชาติที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมายหากถูกตรวจพบว่าทำงานโดยผิดกฎหมายก็จะถูกจับ ชั่ง ปรับและส่งกลับ ภายใต้กฎหมายค่าใช้จ่ายในการกักขังสามารถเรียกเก็บจากนายจ้างได้และค่าใช้จ่ายในการส่งกลับเรียกเก็บจากแรงงานข้ามชาติเอง โทษสูงสุดคือจำคุก 2 ปีและปรับไม่เกิน 20,000 บาท นอกจากนั้น "หากผู้ใดนำหรือพาคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักร "มีโทษจำคุกสูงสุด 10 ปี และปรับสูงสุดไม่เกิน 200,000 บาท

พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551

พระราชบัญญัติฯได้ควบคุมพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติ โดยการห้ามมิให้แรงงานข้ามชาติที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมายทำงานในประเทศไทยหากไม่ได้จดทะเบียน สนับสนุนโดยมติคณะรัฐมนตรีที่จำกัดประเภทอาชีพที่อนุญาตให้สามารถจดทะเบียนทำงานได้ ในอาชีพแรงงานที่ทำงานในบ้าน แรงงานในโรงงาน แรงงานก่อสร้าง แรงงานเกษตร แรงงานในอุตสาหกรรมประมงและกรรมกรทั่วไป ทำงานในบาร์คาราโอเกะหรืองานนวดไม่ได้เป็นงานที่เป็นอาชญากรรมในตัวของมันเอง และแรงงานข้ามชาติเป็นแรงงานส่วนใหญ่ที่ทำงานในภาคแรงงานในส่วนของอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตามพนักงานบริการข้ามชาติไม่สามารถที่จะเข้าร่วมในกระบวนการจดทะเบียนได้ ดังนั้นต้องทำงานโดยไม่จดทะเบียนหรือจดทะเบียนทำงานผิดประเภทในอาชีพอื่น

พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าวอนุญาตให้ตำรวจเข้าจับและปรับแรงงานที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมายหรือแรงงานที่ทำงานผิดประเภท บทลงโทษปรับตั้งแต่ 2,000-100,000 บาทและจำคุก 5 ปี ผู้หญิงอาจจะถูกส่งไปที่ตรวจคนเข้าเมืองเพื่อส่งกลับสู่ประเทศต้นทาง การที่ไม่สามารถเข้าถึงเอกสารทางกฎหมาย พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติจากประเทศเพื่อนบ้านในไทยจำเป็นต้องละเมิดพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองและพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว เพราะฉะนั้นผู้หญิงมีความเปราะบางที่จะถูกจับและส่งกลับ อาจถูกกรรโชกทรัพย์และคุกคามได้ง่าย ส่วนหลังนี้ผู้หญิงถือว่าแย่น้อยกว่าการถูกจับและส่งกลับจากเจ้าหน้าที่

พระราชบัญญัติอื่นๆที่ระบุอย่างชัดเจนถึงการค้าประเวณีหรือลงโทษหรือปราบปรามพนักงานบริการรวมถึง

- ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. 2540
- ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2529
- กฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2547

กฎข้อบังคับ ระเบียบ

นอกจากนั้นกฎหมายของรัฐ ระเบียบข้อบังคับจังหวัดและในท้องถิ่นมีผลกระทบโดยตรงต่อพนักงานบริการกฎระเบียบเหล่านี้รวมถึงระเบียบของสาธารณสุข อาทิเช่น นโยบายการใช้ถุงยางอนามัย 100 % มาตรการในแหล่งนักท่องเที่ยวที่ถูกประกาศเป็น "เขตบริหารพิเศษ" อาทิเช่นออกกฎระเบียบและโทษในกรณีที่"มีการรบกวนนักท่องเที่ยว หรือการ จัดระเบียบสังคม ออกมาใช้ควบคุมสถานบริการ (หรือที่เรียกว่า โซนนิ่ง) ซึ่งมีอิทธิพลต่อชั่วโมงการทำงาน ฯลฯ ท้ายที่สุดระเบียบของสภาการปกครองท้องถิ่นที่สามารถควบคุมสภาพการทำงานของพนักงานบริการ อาทิเช่น ระเบียบการแต่งกายแต่ละครั้งกำหนดให้พนักงานแค่สองคนสามารถยืนหรือนั่งข้างนอกทางเข้าสถานประกอบการได้

บุคคลย่อมเสมอภาคกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน : การตระหนักและการคุ้มครอง

ถึงแม้ว่าการทำงานของพนักงานบริการในขณะนั้นจะเป็นการละเมิดพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีหรือพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง แต่เรายังคงมีสิทธิได้รับการยอมรับว่าเป็นบุคคลภายใต้กฎหมายต่างๆและต้องเข้าถึงการคุ้มครองด้านสิทธิมนุษยชนของเราอย่างสมบูรณ์ แจกเช่นเดียวกับแรงงานคนอื่นๆ พนักงานบริการมีสิทธิได้รับการคุ้มครองด้านกฎหมายภายในประมวลกฎหมายอาญา ระบบยุติธรรมอาญา และพื้นฐานสิทธิมนุษยชนอื่นๆภายใต้กรอบของรัฐธรรมนูญไทยและตามอนุสัญญาระหว่าง

ประเทศต่างๆที่ประเทศไทยให้สัตยาบันและลงนาม

หากเราได้รับผลกระทบจากอาชญากรรมเรามีสิทธิเข้าถึงการคุ้มครองทางกฎหมายและการเยียวยาเหมือนกับบุคคลคนอื่นๆภายใต้กฎหมายไทย ตัวอย่างเช่นประมวลกฎหมายอาญาให้การคุ้มครองผู้หญิงทุกคนจากความรุนแรง เช่นจากการข่มขืนและการละเมิดทางเพศ (ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277) อย่างไรก็ตาม เพราะด้วยสภาพด้านการทำงานทางกฎหมายของเรา เป็นไปได้น้อยที่พนักงานบริการจะแสวงหาการคุ้มครองด้านกฎหมายหรือการเยียวยาสำหรับอาชญากรรมหรือการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นกับเรา โดยเฉพาะเมื่อการละเมิดที่เกิดขึ้นมากมายเหล่านั้นกระทำโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทุจริต สำหรับพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมายการเข้าถึงความยุติธรรมยิ่งยากเข้าไปใหญ่ เพราะมีแนวโน้มว่าผู้ที่กระทำการละเมิดสิทธิของแรงงานข้ามชาติจะอยู่เหนือการถูกลงโทษและมักจะไม่ต้องถูกดำเนินคดีหรือลงโทษภายใต้กฎหมายไทย⁴⁸

กฎหมายไทยรวมการคุ้มครองสำหรับพนักงานบริการผู้ซึ่งอาจจะเป็นพยานในคดีอาญา ผ่านทางพระราชบัญญัติคุ้มครองพยาน พ.ศ. 2546 กฎหมายนี้ให้การการันตีการคุ้มครองในกรณีของความผิดทางเพศและอาชญากรรมอื่นๆภายใต้ประมวลกฎหมายอาญา สามารถให้การคุ้มครองแก่พยานได้ตามความจำเป็น ทั้งนี้ต้องได้รับความยินยอมของพยานด้วย การควบคุมเพื่อความปลอดภัยรวมถึงการสนับสนุนด้านการเงินสำหรับค่าเลี้ยงชีพประจำวัน การศึกษา การเข้ารับอบรม ที่อยู่อาศัย ความปลอดภัยและในบางกรณีสิทธิที่จะเข้าถึงคำตอบแทนทางการเงิน⁴⁹ อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติ ในขณะที่พนักงานบริการตามปกติจะถูกกักตัวไว้เป็นพยานในคดีการค้ามนุษย์ ไม่ได้มีการตระหนักหรืออนุญาตให้เข้าถึงสิทธิทางกฎหมายภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองพยาน

กลไกการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนระดับประเทศซึ่งได้ให้หลักประกันในการคุ้มครองด้านกฎหมายสำหรับพนักงานบริการ รัฐธรรมนูญไทย พ.ศ. 2550 ได้ให้หลักประกันด้านเสรีภาพและสิทธิมนุษยชน สำหรับพนักงานบริการไทยรวมถึงสิทธิในการทำงาน การเดินทาง การเข้าถึงการบริการด้านการศึกษาและสุขภาพจากรัฐ สิทธิในการอาศัยและทำงานในสถานะที่ปราศจากการเลือกปฏิบัติ และมีสิทธิเข้าถึงการคุ้มครองสิทธิเหล่านั้นทางกฎหมาย⁵⁰

นอกจากนั้นรัฐธรรมนูญมีข้อบัญญัติทางกฎหมายที่ต่อต้านการเลือกปฏิบัติและประกาศว่าบุคคลทุกคนย่อมเสมอภาคกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ไม่ควรถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทาง เศรษฐกิจหรือสังคม⁵¹

ในขณะที่การคุ้มครองเพื่อไม่ให้ถูกเลือกปฏิบัติเป็นหลักประกันในรัฐธรรมนูญไทย กระนั้นก็ตามสิทธิดังกล่าวไม่ได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมายเฉพาะที่ต่อต้านการเลือกปฏิบัติในระดับประเทศ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ให้หลักประกันว่าทั้งผู้หญิงไทยและแรงงานหญิงต่างชาติควรได้รับการช่วยเหลือจากสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรณีที่คณะกรรมการฯมีการสอบสวนและเยียวยาหากมีการละเมิดสิทธิมนุษยชน และหากกระบวนการขึ้นศาลและการเยียวยาอื่นๆของรัฐล้มเหลว สิทธิเหล่านี้รวมถึงสิทธิมนุษยชนทั้งหมดที่ได้รับการประกันในรัฐธรรมนูญ ภายใต้กฎหมายไทยหรือสนธิสัญญาที่รัฐบาลไทยให้สัตยาบัน อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงสถาบันสิทธิมนุษยชนของไทยไม่ได้ทำให้ผู้หญิงปัจเจกบุคคลเข้าถึงความยุติธรรมได้ หลังจากที่มีการทำรัฐประหาร พ.ศ. 2549 ภายใต้รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติกลายเป็นองค์กรที่กึ่งอิสระซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐและยังไม่ได้มีเจตจำนงในการดำเนินการกรณีที่รัฐเป็นผู้ละเมิดสิทธิมนุษยชน

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ไม่ได้ระบุเจาะจงลงไปว่าไม่คุ้มครองพนักงานในสถานบันเทิงหรือพนักงานบริการ ถึงแม้ว่าจะไม่บังคับใช้ในอุตสาหกรรมบันเทิง ในทางทฤษฎีพนักงานบริการสามารถที่จะร้องทุกข์เพื่อการคุ้มครองแรงงานหรือเยียวยาหากได้รับการละเมิดตามพระราชบัญญัตินี้ได้

⁴⁸ เอกสารข้อสรุป : การทำให้ประเด็นแรงงานหญิงข้ามชาติอยู่ในอาเซียน , แผนการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายมูลนิธิเพื่อสุขภาพและการเรียนรู้ของแรงงานกลุ่มชาติพันธุ์

⁴⁹ พระราชบัญญัติคุ้มครองพยาน พ.ศ. 2546 มาตรา 7, 8, 9, 10, 15, 16

⁵⁰ รัฐธรรมนูญไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 34, 40, 49, 51

⁵¹ รัฐธรรมนูญไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 4, 30

การคุ้มครองระดับภูมิภาค

ในระดับภูมิภาคประเทศไทยได้ลงนามเป็นสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) ซึ่งรวมถึงการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของแรงงานหญิงข้ามชาติในประเทศไทย ประกอบด้วย:

- ปฏิญญาอาเซียนเพื่อส่งเสริมบทบาทและความก้าวหน้าของสตรีในภูมิภาค ปี 1988,
- ปฏิญญาการจัดความรุนแรงต่อสตรีในภูมิภาคอาเซียน ปี 2004
- ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิของแรงงานข้ามชาติ ปี 2007

กลไกของอาเซียนเหล่านี้มีภาระผูกพันชัดเจนที่รัฐบาลไทยจะต้องคุ้มครองเพื่อธำรงไว้ซึ่งสิทธิของพนักงานบริการในประเทศไทย ซึ่งรวมถึงการยอมรับโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของแรงงานข้ามชาติผู้หญิงมีสิทธิที่จะสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม การศึกษาและการฝึกอบรม⁵² และภาระผูกพันของรัฐเพื่อจัดการเลือกปฏิบัติและความรุนแรงต่อผู้หญิงทุกคนในภูมิภาคอาเซียน เสริมสร้างความเป็นอิสระทางด้านเศรษฐกิจของผู้หญิงและเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และเสรีภาพขั้นพื้นฐาน อีกทั้งประเทศไทยเป็นสมาชิกที่ทำงานอย่างแข็งขันในทั้งสองสถาบันสิทธิมนุษยชนที่ให้การคุ้มครองสิทธิดังกล่าวของผู้หญิง

คณะกรรมการการระหว่างรัฐบาลว่าด้วยเรื่องสิทธิมนุษยชนอาเซียน (AICHR) ประสงค์ให้ประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศสมาชิกส่งเสริมสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของประชาชนทุกคนในภูมิภาค⁵³ คณะกรรมการอาเซียนว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิสตรีและสิทธิเด็ก ประสงค์ให้ประเทศไทยส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของสตรีและเด็กในอาเซียน และเพื่อส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของสตรีและเด็ก โดยให้ได้รับการพัฒนาได้รับการส่งเสริมศักยภาพ และได้มีส่วนร่วมในกระบวนการสร้างประชาคมอาเซียน⁵⁴

ในขณะที่กลไกเหล่านี้ได้มีบทบาทอยู่ที่ระบุชัดเจนถึงการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนหลักที่สำคัญสำหรับพนักงานบริการในประเทศไทย แต่จนถึงปัจจุบันนี้กลไกเหล่านี้ค่อนข้างจะไม่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากข้อจำกัดในอำนาจหน้าที่ในสถาบันของอาเซียน และการให้ความสำคัญกับนโยบายและกฎหมายในประเทศสมาชิกเหนือกว่าสิทธิมนุษยชนในภูมิภาค นอกจากนั้นความท้าทายที่ยังคงมีอยู่ในการเรียกร้องสิทธิมนุษยชนของพนักงานบริการผ่านทางกลไกในระดับภูมิภาคอาเซียน เนื่องจากแนวความคิดที่แตกต่างกันต่อประเด็นพนักงานบริการของสถาบันของรัฐและแน่นอนว่ามีความท้าทายอย่างแท้จริงต่อแนวคิดที่ต่างกันของนักเรียกร้องต่อสู้เพื่อสิทธิผู้หญิงในภูมิภาค

กฎหมายระหว่างประเทศ

ในระดับระหว่างประเทศ รัฐบาลไทยได้ลงนามในสนธิสัญญาซึ่งได้วางภาระผูกพันของรัฐเพื่อคุ้มครองพนักงานบริการในประเทศไทย ประเทศไทยได้ลงนามในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (UDHR) ใน พ . ศ . 2491 และตั้งแต่นั้นมาประเทศไทยได้ให้สัตยาบันตราสารหลักด้านสิทธิมนุษยชน รวมถึง:

- กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (หรือ ICESCR) เข้าร่วมเป็นภาคีเมื่อเมื่อ 5 ธันวาคม 1999
- กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (หรือ ICCPR) เข้าร่วมเป็นภาคีเมื่อเมื่อ 29 มกราคม 1997
- อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (ICERD) เข้าร่วมเป็นภาคีเมื่อเมื่อ 27 กุมภาพันธ์ 2003
- อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (CEDAW) เข้าร่วมเป็นภาคีเมื่อ 8 กันยายน 1985

อนุสัญญาเหล่านี้ก่อให้เกิดผลทางกฎหมายที่สำคัญต่อการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของพนักงานบริการ

⁵² ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิของแรงงานข้ามชาติ 2007 ข้อ5,7 &9 ปฏิญญาการจัดความรุนแรงต่อสตรีในภูมิภาคอาเซียน ปี 2004 ข้อ 5

⁵³ ขอบเขตอำนาจหน้าที่ ของคณะกรรมการการระหว่างรัฐบาลอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ 1.4, 2.2, 2.3

⁵⁴ ขอบเขตอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการอาเซียนว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิสตรีและสิทธิเด็ก ข้อ2.1, 2.1, 3.2, 3.3, 3.5

รวมถึง สิทธิในการทำงาน สิทธิในการเข้าถึงความเท่าเทียมภายใต้กฎหมาย⁵⁵ สิทธิที่จะเข้าถึงอิสราภาพ⁵⁶ อิสราภาพจากการกักขังที่ไม่มีกฎหมาย⁵⁷

สิทธิในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ความเป็นส่วนตัว ชีวิต ครอบครัว ชื่อเสียงเกียรติยศ⁵⁸

อย่างไรก็ตามในอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ ข้อที่ 6 ถูกใช้เป็นข้ออ้างให้รัฐละเมิดสิทธิมนุษยชนของพนักงานบริการ โดยมาตรา 6 ระบุว่า รัฐภาคีจะใช้มาตรการที่เหมาะสมทุกอย่าง รวมทั้งการออกกฎหมาย เพื่อปราบปรามการค้าสตรีและการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของสตรีทุกรูปแบบ การกำหนดดังกล่าวส่งผลอย่างมีประสิทธิภาพให้รัฐมีอิสระที่จะใช้แนวทางในการปราบปรามที่มุ่งเป้าหมายไปที่ผู้หญิงในอุตสาหกรรมบันเทิง ความจำเป็นอย่างยิ่งในการแก้ไขปรับปรุงข้อบัญญัตินี้

ล่าสุดเมื่อ พ.ศ. 2551 คณะกรรมการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีได้จัดทำข้อเสนอแนะทั่วไป ข้อที่ 26 ซึ่งมีรายละเอียดเฉพาะว่าด้วยเรื่องภาระผูกพันของรัฐ (ที่มีประชากรแรงงานข้ามชาติจำนวนมาก เช่นประเทศไทย) ที่มีต่อแรงงานข้ามชาติ เพื่อคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิขั้นพื้นฐานของแรงงานข้ามชาติโดยเน้นไปที่การคุ้มครองแรงงานที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมาย⁵⁹ ซึ่งรวมถึงพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติในประเทศไทยด้วย

รัฐบาลไทยอย่างไรก็ตามมิได้ดำเนินการให้มีการอนุวัติการตามพันธกรณีของอนุสัญญา พิธีสารหรือปฏิญญาต่างๆ ที่เข้าเป็นภาคี และ/หรือให้สัตยาบันเหล่านั้นอย่างสมบูรณ์และยังมีได้ให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของแรงงานข้ามชาติและครอบครัว ปี 1990

องค์กรแรงงานระหว่างประเทศ ((ไอแอลโอ))ได้ให้คำนิยามของคำว่างานว่า "กิจกรรมทางเศรษฐกิจใดๆ ที่คนทำหรือสามารถถูกบังคับให้ทำได้" ซึ่งรวมถึงพนักงานบริการ นั้นหมายความว่าภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ สามารถพิจารณาได้ว่างานบริการได้รับการตระหนักเป็นรูปแบบหนึ่งของการทำงาน เพราะฉะนั้นมีสิทธิที่จะเข้าถึงสิทธิแรงงานขั้นพื้นฐานที่ควรได้รับการคุ้มครองภายใต้อนุสัญญาขององค์กรแรงงานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน ใน พ.ศ. 2541 องค์กรแรงงานระหว่างประเทศได้จัดทำข้อเสนอแนะว่าควรมีการตระหนักด้านเศรษฐกิจและการขยายสิทธิแรงงานให้แก่พนักงานบริการ⁶⁰

คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญขององค์กรแรงงานระหว่างประเทศมักจะพิจารณาการบังคับให้ค่าประเวณีเป็นรูปแบบหนึ่งของการบังคับใช้แรงงาน⁶¹ ใน พ.ศ. 2553 ข้อเสนอด้วยเอชไอวี/เอดส์ และโลกแห่งการทำงาน ไม่ได้แยกพนักงานบริการออกจากแรงงานคนอื่น ๆ กรอบหลักการของไอแอลโอกับรัฐบาลไทยได้รับการรับรองผ่านทางทำให้สัตยาบันในอนุสัญญาหลายฉบับ ได้เปิดให้มีโอกาสเพื่อการคุ้มครองที่ดีกว่าเพื่อสิทธิพนักงานบริการและประเทศไทยต้องมีเจตจำนงทางการเมืองเพื่อรับรองทางเลือกนี้ในอนาคต

สิ่งแวดล้อมทางกฎหมายในปัจจุบัน ส่งผลให้พนักงานงานบริการอยู่ในภาวะที่มีความเปราะบางและถูกแสวงหาประโยชน์โดยไม่มีการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่ปฏิบัติได้ อีกทั้งยังเป็นอุปสรรคในการปรับปรุงความปลอดภัยและมาตรฐานการทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิงทั้งหมด มันยังได้เป็นการเลือกปฏิบัติ

⁵⁵ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (UDHR) ข้อ 2, 6, 7 & 8 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) ข้อ 2(1), 14, 16 & 26 อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (CEDAW) ข้อ 1 & 2 อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (ICERD) ข้อ 1 & 5

⁵⁶ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (UDHR) ข้อ 3 & 9 อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (ICERD) 5 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อ 6, 37

⁵⁷ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (UDHR) ข้อ 3&9 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) ข้อ 9.1

⁵⁸ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (UDHR) ข้อ 12 & 16 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) ข้อ 17 & 23 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม หรือ ICESCR ข้อ 10; 9, อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อ 10 & 20

⁵⁹ ข้อเสนอแนะทั่วไป ข้อที่ 26 ของ คณะกรรมการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรี เรื่องแรงงานหญิงย้ายถิ่นข้ามชาติ 5 ธันวาคม 2551

⁶⁰ Lin Leam Lim ,งานขายบริการ : ฐานด้านเศรษฐกิจและสังคมของการค้าประเวณีในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ไอแอลโอ พ.ศ. 2541)

⁶¹ มุ่งหมายเพื่อสิทธิมนุษยชน : เอกสารประกอบข้อเท็จจริง ฉบับที่ 13 สิทธิในการทำงานในการเลือกงานโดยอิสระในเงื่อนไขอันยุติธรรม

อย่างชัดเจนต่อผู้คนนับแสนทั้งแรงงานไทยและแรงงานข้ามชาติซึ่งเป็นผู้ทำงานให้การสนับสนุนเศรษฐกิจของชาติและครอบครัวของเรารวมถึงชุมชน

เป็นที่ชัดเจนว่ารัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญกับข้อผูกพันที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนที่ครอบคลุมในระดับชาติ ระดับภูมิภาคและระดับสากล อย่างไรก็ตาม รายงานของเราพบว่ารัฐบาลไทยได้ล้มเหลวต่อข้อผูกพันภายใต้ข้อตกลงระดับภูมิภาคและกฎหมายระหว่างประเทศในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนพื้นฐานของพนักงานบริการในประเทศไทย อีกทั้งยังได้ละเมิดสิทธิทางกฎหมายที่ได้บัญญัติในกฎหมายไทยและเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ละเมิดกฎหมายตัวเองในนามของนโยบายและการดำเนินการต่อต้านการค้ามนุษย์

แล้วเด็กล่ะ ? กรอบทางกฎหมายสำหรับการคุ้มครองเด็ก/ผู้เยาว์

สังคมให้คุณค่าสูงต่อเด็กและมีการออกกฎหมายซึ่งให้การคุ้มครองมาเป็นศตวรรษ 80% ของพนักงานบริการในประเทศไทยเป็นแม่ซึ่งเป็นคนกลุ่มข้างมากซึ่งมีความผูกพันทางใจที่แข็งแกร่งต่อการปรารถนาให้เด็กและผู้เยาว์มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี เด็กในประเทศไทยได้รับการคุ้มครองจากข้อกำหนดในอนุสัญญาของสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็ก ปี 1990 ซึ่งประเทศไทยได้ให้สัตยาบัน อนุสัญญาฯ ฉบับนี้ได้สนับสนุนสิทธิของเด็กที่มีความครอบคลุม และปกป้องจากการแสวงหาประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ จากงานที่ก่อให้เกิดอันตราย การแสวงหาประโยชน์ทางเพศและการละเมิด การลักพาตัว การขาย และการค้ามนุษย์

กฎหมายอื่นที่มีมาตราในการลงโทษการละเมิดทางเพศผู้เยาว์มีอยู่ใน พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 และมาตรา 278 ฉบับแก้ไข (บทบัญญัติที่ซึ่งความผิดที่เกิดจากการที่ขายกระทำชำเราด้วยเด็กหญิง)

พระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2540 ในมาตรา 283 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งบัญญัติขยายอำนาจให้ศาลไทยมีอำนาจลงโทษการกระทำความผิดดังกล่าว แม้จะกระทำในต่างประเทศ โดยแยกไว้เป็นเอกเทศให้เห็นเด่นชัดในมาตรา ๗ ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจของศาลไทยในการลงโทษการกระทำความผิดอันมีลักษณะเป็นความผิดอาญาระหว่างประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ และการบัญญัติบทลงโทษที่สูงขึ้นในการพาไป จำหน่ายและเป็นธุระจัดหา เพื่อการทำอนาจาร ละเมิดทางเพศของเด็ก อีกทั้งมีการแก้ไขกำหนดบทกำหนดความผิดใหม่ให้ครอบคลุมการกระทำความผิดละเมิดทางเพศเด็กไม่จำกัดเฉพาะการกระทำต่อหญิงหรือเด็กหญิงเท่านั้น แต่ได้ขยายไปยังเด็กชาย และมีแนวโน้มเป็นการกระทำต่อบุคคลโดยไม่จำกัดเพศ ถ้าการกระทำความผิดเป็นการกระทำแก่บุคคลอายุ 13-15 ปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 7-20 ปี และปรับตั้งแต่ 14-40,000 บาทหรือจำคุกตลอดชีวิตและถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กอายุ 13-15 ปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 4-20 ปี และปรับตั้งแต่ 8-40,000 บาท

ไปด้วยกันกับอุดมคติทางศีลธรรมที่ว่าเพียงคู่สมรสที่แต่งงานเท่านั้นสามารถที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้ ดังนั้นกฎหมายไม่ได้กำหนดอายุของบุคคลที่จะสามารถให้ความยินยอมได้ ในกฎหมายการสมรสได้กำหนดอายุไว้ที่ 18 ปีที่สามารถแต่งงานได้ตามกฎหมาย (มาตรา 1435) อย่างไรก็ตามในสภาวะที่ผู้เยาว์อายุน้อยกว่า 18 ปี สามารถแต่งงานได้ตามกฎหมายหากได้รับการยินยอมจากผู้ปกครอง ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือศาลในประเทศไทยอนุญาต

ทั้งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีและพระราชบัญญัติสถานบันเทิงได้กำหนดบทลงโทษเกี่ยวกับอายุ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ . ศ .2539 มีต้นกำเนิดมาจากกฎหมายใน พ . ศ . 2503 ที่เป็นการลงโทษพนักงานบริการ อย่างไรก็ตามไม่ได้ระบุอายุไว้หรือกล่าวเฉพาะการแสวงหาประโยชน์ทางการค้าจากการละเมิดทางเพศเด็ก

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ . ศ .2539 กำหนดให้ลงโทษหากกระทำกับผู้เยาว์อายุต่ำกว่า 18 ปี เป็นความผิดฐานการค้าประเวณี และกำหนดบทลงโทษที่รุนแรงหากเป็นการกระทำกับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี กฎหมายกำหนดการลงโทษไว้กับเจ้าของกิจการจำคุกตั้งแต่ 10-20 ปี และปรับตั้งแต่ 100,000-400,000 บาท อีกทั้งมีการลงโทษพ่อแม่หรือผู้ปกครองจำคุก 4-20 ปีและปรับตั้งแต่ 80,000-400,000 บาท โทษสำหรับลูกค้าจำคุก 1-6ปีและปรับตั้งแต่ 40,000-100,000 บาทหากเข้าไปเกี่ยวข้องหรือสนับสนุนการค้าประเวณีของผู้เยาว์

กล่าวโดยสรุปบทลงโทษของการค้าประเวณีผู้เยาว์บทลงโทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปี จนถึงตลอดชีวิตและรวมถึง

โทษประหารชีวิตในกรณีที่มีการใช้ความรุนแรงถึงความตายและแสวงหาประโยชน์อย่างร้ายแรงทำให้ได้รับอันตรายสาหัส พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีได้กำหนดให้เด็กและผู้เยาว์ต้องถูกส่งตัวไปที่ "สถานแรกรับ" หรือสถานสงเคราะห์ ที่ที่เราจะได้รับการอบรมฟื้นฟูจิตใจ การบำบัดรักษาโรค การ

ฝึกอบรมและพัฒนาอาชีพ การศึกษาตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยมีเงื่อนไขว่าเด็กหรือผู้เยาว์กลับไปสู่ครอบครัวหรือผู้ปกครองโดยเร็วที่สุดและสถานแรกรับหรือสถานสงเคราะห์นั้นควรจะเป็นทางเลือกสุดท้าย

พระราชบัญญัติสถานประกอบการได้กำหนดอายุของลูกจ้างที่มาใช้บริการไว้ที่ 20 ปี และอายุ 18 ปีสำหรับผู้หญิงที่จะทำงานในสถานประกอบการนั้นทั้ง บทองโทษสำหรับการจ้างงานพนักงานอายุน้อยกว่ากำหนดคือปรับไม่เกิน 2,000 บาท ในทางปฏิบัติหากผู้เยาว์อายุน้อยกว่า 18 ปีและพบว่าทำงานในสถานบันเทิงในประเทศไทยก็อาจจะถูกส่งกลับไปที่ครอบครัวหรือส่งไปสถานแรกรับภายใต้การปกครองของรัฐ จนกว่าอายุจะครบ 18 ปี (บางกรณีที่มีสถานะพิเศษอาจจะต้องรอถึงอายุครบ 20 ปี)

หากประกอบกฎหมายเข้าใช้ด้วยกันจะสร้างกรอบทางกฎหมายที่มีพลังมากขึ้นในการคุ้มครองเด็กและลงโทษปัจเจกบุคคลหรือองค์กรที่แสวงหาประโยชน์ทางเพศจากผู้เยาว์ อีกทั้งกฎหมายได้นิยามอย่างชัดเจนถึงการทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิงว่าเป็นการทำงานของแรงงานที่เป็นผู้ใหญ่

มีช่องว่างอย่างมากในทรัพยากรและในความเป็นจริงของการจ้างงานต่อเด็กวัยรุ่นที่มีความเป็นผู้ใหญ่แล้ว ผู้ซึ่งต้องรับผิดชอบภาระของครอบครัวและมีความต้องการที่ต้องหารายได้จำนวนมากพอสมควร การกักและขังผู้เยาว์ที่อยู่ในสภาวะดังกล่าวมาข้างต้นจึงไม่ใช่ยุทธศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพ เราต้องการทางเลือกที่ปลอดภัย ได้รับการเคารพและการสนับสนุนที่ต่อเนื่อง

นอกจากความเป็นไปได้ที่จะได้ค่าชดเชย พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์มีประโยชน์น้อยในส่วนของการคุ้มครองกฎหมายโดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก น่าสนใจที่จะกล่าวถึงว่าพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีได้กำหนดโทษที่สูงกว่าสำหรับความผิดที่กระทำต่อผู้เยาว์และเด็ก ตัวอย่างเช่นโทษการจำคุกสำหรับการกระทำผิดต่อผู้เยาว์มีโทษถึง 5 ปี และปรับมากกว่าเป็นสองเท่าจากค่าปรับที่กำหนดในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์

กระนั้นดูเหมือนว่าหน่วยงานที่ต่อต้านการค้ามนุษย์ขอที่จะใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์แม้กระทั่งในกรณีที่การใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีควรจะมีความเหมาะสมกว่า ระหว่างที่เราทำการวิจัย เราได้มีพูดคุยกับผู้ชายที่ตกเป็นผู้ต้องหาในคดีการค้ามนุษย์ เขาเป็นคนสวนในสวนสาธารณะเมือง เขาสังเกตว่ามีวัยรุ่นหญิงไร้บ้าน 4-5 คนอาศัยอยู่ในสวนสาธารณะและขายบริการ ทุกคนเป็นคนที่ไม่ออกจากบ้านและมาจากในท้องถิ่น เธอบอกกับเราว่าเธอรู้ว่าการช่วยเหลือด้านสวัสดิการจากรัฐแต่ไม่ออกไปขอความช่วยเหลือ พอคนสวนได้รู้ว่าผู้หญิง อายุ 16-17 ปี หลังจากนั้นเขาได้ลาออกจากการเป็นคนสวน มาเข้าบ้าน เธอย้ายเข้าไปอยู่และเขาเริ่มที่จะหาลูกค้ามาซื้อบริการและเก็บเงินแทบทั้งหมดจากการขายบริการ ชายผู้นี้เอาเปรียบจากสถานการณ์ของเธอทุกคนที่ไร้บ้าน เธอบอกว่าเธอมีความสุขกับการจัดการเช่นนี้เพราะว่ามีบ้านและไปไหนมาไหนได้โดยอิสระ มีคนแฉ่ความกับตำรวจ แต่ว่าแทนที่ตำรวจจะตั้งข้อหาค้าประเวณีและแสวงหาประโยชน์จากผู้เยาว์หรือฐานความผิดอื่น แต่กลายเป็นว่าถูกตั้งข้อหาการค้ามนุษย์

คดีของผู้ชายคนนี้เสร็จสิ้นในช่วงที่เราทำวิจัยและผู้ชายถูกลงโทษโดยการจำกัดเสรีภาพให้อยู่ในสถานที่ควบคุมตามกฎหมาย 3 ปี เธอทุกคนกลับไปใช้ชีวิต อาศัยและทำงานในสวนสาธารณะเหมือนเดิม เราคิดว่าคดีของผู้ชายคนนี้และการช่วยเหลือ คงได้รับการบันทึกและรายงานในข้อมูลและสถิติการค้ามนุษย์และในรายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ประจำปี (TIP) ของรัฐบาลสหรัฐ และจะยังเป็นการเพิ่มภาพลวงของการค้ามนุษย์ในประเทศไทยเข้าไปอีก!

บทที่ 3 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ายาเสพติด พ.ศ. 2551

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ฉบับปัจจุบัน ซึ่งต่อไปนี้จะใช้เรียกว่า พ.ร.บ. ได้มีการปรับปรุงแก้ไขจาก พ.ศ. 2540 เพราะกฎหมายเดิมมิได้รวมถึงการตระหนักถึงการค้ามนุษย์ของผู้ชายหรือเด็กชาย การแก้ไขใน พ.ศ. 2551 ได้ปรับเปลี่ยนให้มีการครอบคลุมและเพื่อบำบัดการคุ้มครองสำหรับบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ทุกคน

ในขณะที่ พ.ร.บ. ได้กำหนดถึงการคุ้มครองต่างๆที่สำคัญแต่แล้วยังมีปัญหาหลักที่ยังคงมีอยู่ในคำนิยามและการบังคับใช้กฎหมาย

ปัญหาของการนิยาม

ภายใต้ พ.ร.บ. นี้การกระทำความผิดฐาน "การค้ามนุษย์" ได้นิยามโดยให้องค์ประกอบ 3 องค์ประกอบคือ

1. การเคลื่อนย้ายหรือการค้ามนุษย์ "เป็นธุระจัดหา ชื่อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หรือรับไว้ซึ่งบุคคลใด "

2. การใช้กำลังหรือการหลอกลวง

"โดยข่มขู่ ใช้กำลังบังคับ ลักพาตัว ฉ้อฉล หลอกลวง ใช้อำนาจโดยมิชอบ หรือโดยให้เงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นแก่ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลบุคคลนั้น เพื่อให้ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลให้ความยินยอมแก่ผู้กระทำความผิดในการแสวงหา ประโยชน์จากบุคคลที่ตนดูแล "

3. เพื่อวัตถุประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ

"แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ" หมายความว่า การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีการผลิตหรือเผยแพร่วัตถุหรือสื่อลามก การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การเอาคนมาเป็นทาส การนำคนมาขูดเหงื่อ การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ การบังคับด้วยวิธีอื่นเพื่อการค้าหรือการอื่นใดที่คล้ายคลึงกันอันเป็นการขูดรีดบุคคล ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม"

หากเหยื่อของการค้ามนุษย์เป็นเด็ก("เด็ก" หมายความว่า บุคคลผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี)ไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่ามีการยินยอมหรือไม่หรือมีการหลอกลวงหรือไม่ ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ชื่อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขังจัดให้อยู่อาศัย หรือรับไว้ซึ่งเด็กผู้นั้นกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์

(มาตรา 4 และ 6)

ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นแล้วถึงการเน้นคำว่า การค้าประเวณีในนิยามว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการค้ามนุษย์แสดงนัยยะว่าการค้าประเวณีในตัวของมันเองเป็นปมของปัญหาแทนที่จะเน้นน้ำหนักไปที่ผู้หญิงที่ถูกบังคับหรือถูกแสวงหาผลประโยชน์ภายใต้การค้าประเวณี ความสับสนระหว่างพนักงานบริการและการค้ามนุษย์นำไปสู่

การละเมิดสิทธิมนุษยชนมากมายที่เราค้นพบในรายงานฉบับนี้

คำนิยามที่กว้างของ "การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ " ใน พ.ร.บ. นี้รวมถึงการกระทำที่รวมทุกคนที่ "มีการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี..... ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม" การระบวยินยอมหรืออมกก็ตามเป็นปัญหาโดยอัตโนมัติ " การแสวงหาประโยชน์ " ทำให้สามารถตีความกว้างๆได้ และมุ่งไปถึงความเกี่ยวพันของบุคคลทั้งในและนอกอุตสาหกรรมบันเทิง ที่นอกจากผู้ค้ามนุษย์แล้ว นายจ้างที่หาผลประโยชน์ และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทุจริต ตัวอย่างเช่น เจ้าของสถานบันเทิงและพนักงานคนอื่นๆ เช่น พนักงานทำความสะอาด ทำอาหารหรือจัดรถรับส่ง และสามารถรวมถึงลูกค้าและครอบครัวของพนักงานบริการผู้ซึ่ง ได้รับ "ผลประโยชน์ "ในรูปแบบเงินสดหรือรูปแบบอื่นๆ องค์กรพัฒนาเอกชนหลายที่หน่วยงานของสหประชาชาติและรัฐบาลซึ่งได้ประโยชน์อย่างชัดเจนจากการค้าประเวณีผ่านทางโอกาสในการทำงาน เงินทุนและการได้มาซึ่งคุณค่าทางเศรษฐกิจ

คำนิยามจำพวกนี้ของการค้ามนุษย์ภายใต้ พ.ร.บ. ไม่ได้พิจารณาว่าเราพนักงานบริการได้นิยามการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากแรงงานของเราอย่างไร แต่กลายเป็นว่าปล่อยให้มีการพิจารณาตามอัตตพิสัย (subjective) อย่างสมบูรณ์จากคนอื่นที่มีได้ทำงานในอุตสาหกรรมนี้

พ.ร.บ. นี้มิได้อนุญาตให้ความเป็นจริงของผู้หญิงที่ย้ายถิ่นหรือหางานทำเป็นประจำในประเทศไทยเป็นภาพประกอบ อีกทั้งมีการเข้าใจผิดเกี่ยวกับบทบาทของคนที่ถูกกลืนคนข้ามชาติในขบวนการเคลื่อนไหวต่อต้านการค้ามนุษย์ การลักลอบขนคนข้ามชาติ มักจะมีการจ่ายให้คนพาเคลื่อนย้าย อาจจะแพงและเป็นการฉวยโอกาสของคนที่ถูกกลืนคน แต่ไม่ได้มีผลให้มีการแสวงหาประโยชน์ต่อเนื่อง เป็นธรรมดาที่แรงงานย้ายถิ่นนับล้านจากประเทศเพื่อนบ้านจะจ่ายเงินให้นายหน้าผู้ซึ่งสามารถช่วยพวกเขาและเธอในการเดินทางและหางานทำ จริงๆแล้วนี้สถานการณ์อาจเกี่ยวข้องกับการลักลอบขนคนข้ามชาติ แต่มักจะถูกกล่าวถึงในลักษณะที่แทนกันได้ด้วยการค้ามนุษย์โดยเจ้าหน้าที่และสื่อมวลชน แค่นี้เพียงเพราะว่าการช่วยในการเคลื่อนย้ายนั้นมีการแลกเปลี่ยนด้วยเงิน ความสับสนนี้เพิ่มเข้าไปในการผสมปนเปของความเห็นที่ผิดเรื่องการลักลอบขนคนข้ามชาติและการค้ามนุษย์ ทำให้เกิดสถานการณ์ที่ว่าพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติเกือบทั้งหมดถูกตัดสินลงให้เป็นบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์แม้ว่าค่าจ้างการของเธอจะตรงกันข้ามก็ตาม

ยิ่งเกิดความสับสนเพิ่มไปอีกเกี่ยวกับประเด็นการเบิกเงินเดือนล่วงหน้าหรือการกู้เงินของแรงงานข้ามชาติที่เดินทางมาประเทศไทย เงินกู้ในสายตาพนักงานบริการข้ามชาติเป็นเรื่องธรรมดาและสมเหตุสมผล มีประโยชน์และโดยส่วนใหญ่ผู้หญิงสามารถหาเงินมาคืนได้ภายใน 2-3 เดือนในการทำงาน อย่างไรก็ตาม พ.ร.บ. นี้ การแลกเปลี่ยนด้วยเงินนี้สามารถตีความได้ว่าเป็นค่าตอบแทนแก่ครอบครัวเพื่อให้ผู้หญิงยินยอม

ประเด็นของการใช้กำลังบังคับเป็นกุญแจไขหลักของอาชญากรรมการค้ามนุษย์ ในขณะที่ พ.ร.บ. นี้ มิได้นิยามการใช้แรงงานบังคับ ไม่เหมือนกับการทำให้มีการพิจารณาตามอัตตพิสัย (subjective) ของการตีความคำว่า "การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณี" ซึ่งได้บัญญัติใน พ.ร.บ. นี้

"คำนิยามระหว่างประเทศที่มีประโยชน์มีหลายคำนิยามด้วยกัน อาทิเช่น การใช้แรงงานบังคับ "หมายถึง การว่าจ้าง การกำหนดเงื่อนไขการว่าจ้าง หรือ การมอบหมายให้บุคคลทำงาน โดยบุคคลนั้น ไม่สมัครใจ ทั้งนี้จะด้วยอาศัยวิธีการ หรือ อำนาจเพื่อการลงโทษ การหักหนี้ การข่มขู่ การเก็บยึดบัตรประจำตัว หรือ หลักฐาน ประจำตัว หรือวิธีอื่นใดก็ตาม"⁶²

แรงงานขัดหนี้ได้ถูกนิยามว่าเป็นแรงงานบังคับลักษณะหนึ่งและเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน แรงงานขัดหนี้ หรือการบังคับใช้แรงงานแทนการชำระหนี้ เกิดขึ้นเมื่อบุคคลหนึ่งต้องใช้แรงงานขัดหนี้ เหยื่อของแรงงานขัดหนี้ มักถูกหลอกให้ทำงานโดยแทบไม่ได้รับ หรือไม่ได้รับค่าแรงเลย ทำให้แทบจะไม่มีโอกาสใช้หนี้ได้ เหยื่อของแรงงานขัดหนี้บางรายตกอยู่ในวังวนของความเป็นหนี้.⁶³

ถ้าคำนิยามความหมายนี้มีใช้คล้ายกันหรือมีการนิยามความหมายที่สามารถมีมาตรวัดได้และมีความเฉพาะเจาะจงสำหรับพนักงานบริการ ดังนั้นความยุ่งเหยิงและการละเมิดสิทธิมนุษยชนของพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติก็จะลดลง

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันการลงโทษฐานการค้ามนุษย์จากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีภายใต้ พ.ร.บ. นี้จำเป็นต้องมีหลักฐานว่ามีการละเมิดกฎหมายในสามประเด็นคือ การพิสูจน์ว่ามีการเคลื่อนย้ายโดยการถูกหลอกหลวงหรือบังคับ พิสูจน์ว่ามีการขู่ข่มขู่ ใช้กำลัง (ปราศจากความยินยอม) และการพิสูจน์ว่ามีผู้อื่นแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณี เว้นเสียแต่ผู้เสียหายเป็นเด็กหรือผู้เยาว์ ไม่จำเป็นต้องมีการพิสูจน์ ว่ามีการหลอกหลวง บังคับขู่ข่มขู่ อย่างไรก็ตามผู้หญิงและผู้เยาว์จำนวนมากที่ถูก

⁶² จากคู่มือเรื่องการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์จากแรงงานบังคับ องค์การแรงงานระหว่างประเทศ แรงงานบังคับยังได้มีการนิยามใน ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (UDHR) ข้อ 4 ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (UDHR) ข้อ 3&9 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) ข้อ 8 อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (CEDAW) ข้อ 6 อนุสัญญาของสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของแรงงานข้ามชาติและครอบครัว 1990 ข้อ 11 อนุสัญญาผู้ลี้ภัย ข้อ 4 อนุสัญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ฉบับที่ 29,105

⁶³ ข้อเสนอด้านสิทธิ และคำนิยามในมาตรา 1(ก) อนุสัญญาเสริมของสหประชาชาติว่าด้วยการเลิกการใช้ทาส การค้าทาส และสถาบัน และแนวปฏิบัติที่คล้ายกับการใช้ทาส พ.ศ. 2499

จับจากสถานบันเทิง ปฏิเสธว่าเธอไม่ได้ถูกค้ำมนุษย์และไม่ปรารถนาที่จะดำเนินการใดทางกฎหมาย
หน่วยงานที่ต่อต้านการค้ำมนุษย์ทั้งรัฐและเอกชนประสบกับปัญหาอย่างมาก เพื่อตอบรับต่อปัญหาดังกล่าว
หน่วยงานได้พัฒนาแนวการปฏิบัติสำหรับการรวบรวมพยานหลักฐาน แต่มิใช่แนวการปฏิบัติทั้งหมดที่มี
จรรยาบรรณหรือแม้กระทั่งถูกกฎหมาย อาทิเช่น การล่อจับที่ได้มีการระบุในรายงานข้างต้น อย่างไรก็ตาม
บทบัญญัติใน พ.ร.บ.เองได้ให้อำนาจที่กว้างแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐในการเก็บหลักฐาน ตำรวจได้รับการขยาย
อำนาจให้เข้าไปและสอบสวนสถานที่ใดๆที่เชื่อว่าเกี่ยวข้องกับการค้ำมนุษย์โดยที่ไม่ต้องมีหมายค้นจากศาล
(มาตรา 27.4) พ.ร.บ. ให้อำนาจตำรวจในการกักขังบุคคลโดยปราศจากความยินยอม (ภายในเวลา 24
ชั่วโมง- 7 วัน ในสถานสงเคราะห์หรือสถานที่ที่ปลอดภัยอื่น) เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถประเมินได้ว่าบุคคล
นั้นเป็นบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์หรือไม่ (มาตรา 29)

เมื่อผู้หญิงถูกสงสัยว่าเป็นผู้เยาว์บอกว่าอายุของเธอมากกว่า 18 ปี มีการดำเนินการโดยปกติประจำที่
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องยื่นหลักฐานให้ศาลในการหักล้างการพิสูจน์อายุของคำให้การของพยาน สิ่งนี้
นำไปสู่การบังคับตรวจพิสูจน์อายุโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยปราศจากความยินยอมของผู้หญิง (การตรวจ
พิสูจน์อายุในตัวของเธอเองไม่มีความน่าเชื่อถือทางวิทยาศาสตร์ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในรายงานข้างต้น)
หน่วยงานที่ต่อต้านการค้ำมนุษย์ได้พาตัวเองไปในสถานการณ์ที่ประหลาดและมีการกระทำที่
รุนแรงต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่พวกเขาช่วยเหลือเนื่องจาก
พยายามที่จะพิสูจน์อาชญากรรมที่เกิดขึ้น โดยไม่คำนึงถึงคำปฏิเสธและขาดความร่วมมือจากผู้
ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้เหยื่อ

การคุ้มครองภายใต้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ พ . ศ .2551

พ.ร.บ.ให้การแนวทางการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์ รวมถึง:

- ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวอยู่ในสถานที่ที่รัฐรับรองอันสมควร เรื่องอาหาร ที่พักการ
รักษาพยาบาล การบำบัดฟื้นฟูทางร่างกายและจิตใจ การให้การศึกษ การฝึกอบรม บทบัญญัติของสิทธิ
มนุษยชนในการที่ผู้หญิงเข้าถึงนี้รวมถึงต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายก่อนด้วย (มาตรา 29, 33)

- การให้ความช่วยเหลือเป็นตัวแทนทางกฎหมายที่ทันทั่วทั้งที่ในศาลและไม่มีค่าใช้จ่ายเพื่อ
ลงโทษผู้ค้ำมนุษย์ (มาตรา 31, 34)

- การดำเนินคดีเพื่อเรียกร้อง ค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดฐานค้ำ
มนุษย์ และสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมาย (มาตรา 33,34,35,37)

- ให้มีการผ่อนผันให้ผู้เสียหายนั้นอยู่ในราชอาณาจักรได้เป็นการชั่วคราว และได้รับอนุญาต
ให้ทำงานเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายได้ ทั้งนี้ โดยให้คำนึงถึงเหตุผลทางด้านมนุษยธรรมเป็นหลัก
(มาตรา 37)

- ความเป็นส่วนตัว: ห้ามโฆษณาหรือเผยแพร่ข้อความ ภาพหรือเสียง ไม่ว่าโดยสื่อ
สารสนเทศประเภทใด เปิดเผยประวัติ สถานที่อยู่ สถานที่ทำงาน หรือสถานศึกษาของบุคคลซึ่งเป็น
ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ (มาตรา 52)

- การเดินทางกลับไปยังภูมิลำเนา ไปสู่ครอบครัวและชุมชน ทั้งในประเทศไทยและประเทศต้นทาง
อย่างปลอดภัยและทันทั่วทั้งที่ (มาตรา 33, 36, 38, 39, 44)

บทลงโทษภายใต้พระราชบัญญัติ ส่วนที่ 6 และส่วน 52-56

บทลงโทษมุ่งไปที่บุคคลใดที่ช่วยเหลือในกระบวนการค้ำมนุษย์และได้รับผลประโยชน์จากการแสวงหา
ประโยชน์โดยมิชอบจากบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์

- ได้กระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่แปดปีถึงสิบห้าปี และ
ปรับตั้งแต่หนึ่งแสนหกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท

- ได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ไม่ถึงสิบแปดปีต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกปีถึงสิบ
สองปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสองหมื่นบาทถึงสองแสนสี่หมื่นบาท

- ผู้ใดกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ บุคคลที่เป็นผู้ใหญ่ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงสิบ
ปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ความรุนแรงของการลงโทษยังขึ้นอยู่กับสถานภาพของผู้ค้ำมนุษย์ หากเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือ

เกี่ยวพันในกลุ่มองค์กรอาชญากรรมจะได้รับโทษที่สูงกว่าบุคคลหรือกลุ่มใน 3 ประเภทนี้ได้ผลประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีถูกนิยามเป็น "กลุ่มองค์กรอาชญากรรม" อาทิเช่น ผู้จัดการ พนักงานเก็บเงินและมอเตอร์ไซด์รับจ้าง สามารถถูกติดป้ายให้เป็นแก๊งค์อาชญากรรมได้ หากดูจากทางเอกสารแล้วเป็นผลงานของผู้บังคับใช้กฎหมายที่น่าประทับใจ ที่ได้จับกุมวงจรกลุ่มองค์กรอาชญากรรม แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขามีได้เป็นแก๊งค์ ที่มีเครือข่ายเชื่อมโยงหรือแม้กระทั่งเป็นองค์กรอาชญากรรมแม้แต่เล็กน้อยเลย

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ได้กำหนดการลงโทษที่หนักขึ้นไปอีกสำหรับการบังคับการค้าประเวณีซึ่งนิยามให้รวมถึงการกักขัง ทำร้ายร่างกาย การข่มขู่ การใช้ความรุนแรงหรือการกักขังต่อเสรีภาพ เหตุการณ์ที่ร้ายแรงเช่นอาชญากรรมต่อผู้หญิงและเด็กมักจะมีผลถึงการถูกจำคุกตลอดชีวิตและโทษประหารชีวิต (มาตรา 12)

การคุ้มครองภายใต้เจตจำนงทางการเมืองในการต่อต้านการค้ามนุษย์ระหว่างประเทศ

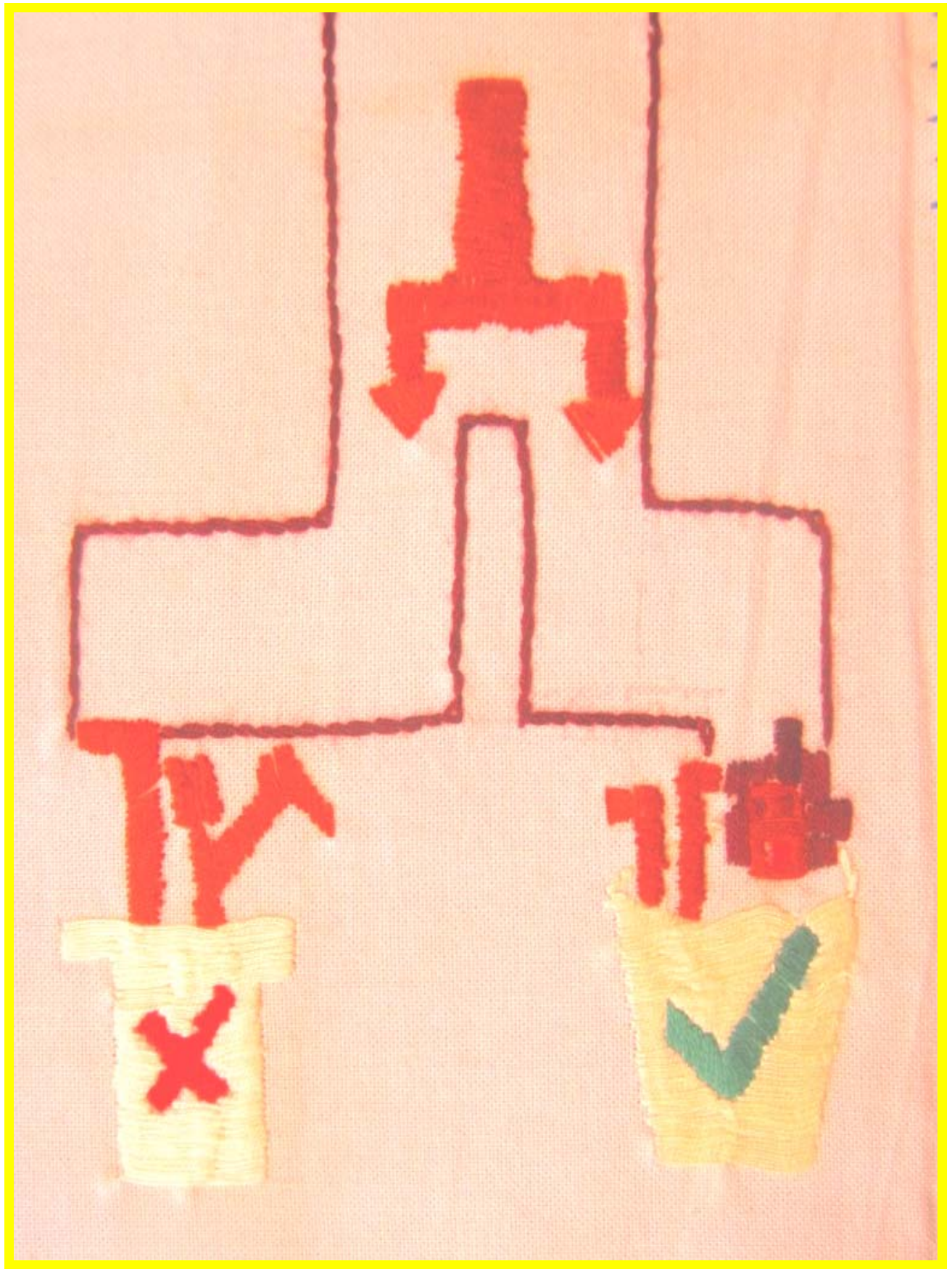
นอกจากนั้นการคุ้มครองด้านกฎหมายในประเทศ รัฐบาลไทยมีภาระผูกพันต่อพิธีสารสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะต่อผู้หญิงและเด็ก และอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร⁶⁴ ถึงแม้ว่าประเทศไทยมิได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ แต่รัฐบาลไทยมีภาระผูกพันเนื่องจากเป็นรัฐที่ลงนาม ซึ่งต้องระงับการกระทำใดๆที่จะส่งผลให้วัตถุประสงค์ไม่บรรลุผลหรือเป็นการทำลายพิธีสารดังกล่าว

และต้องดำเนินการอย่างมีเจตจำนงในการทำงานมุ่งสู่การทำให้สิทธิการคุ้มครองทั้งหลายในพิธีสารกลายเป็นจริง การคุ้มครองและการให้การช่วยเหลือที่บัญญัติในพิธีสารสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ ส่วนที่ 2 มาตรา 6-8 เป็นสำคัญที่สะท้อนในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

นอกจากนั้นรัฐบาลไทยได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารระหว่างประเทศเกือบทั้งหมดที่ได้ถูกรวมในหลักการและแนวทางปฏิบัติขององค์การสหประชาชาติด้านสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์ หลักการและแนวทางปฏิบัติระหว่างประเทศนี้ให้มาตรฐานที่สำคัญในการดำเนินการต่อต้านการค้ามนุษย์ในระดับชาติ รวมถึงหลักการหลักที่ให้ความสำคัญกับภาระผูกพันของรัฐในการปกป้องสิทธิมนุษยชนของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์เป็นศูนย์กลางของมาตรการในการต่อต้านการค้ามนุษย์ทั้งหมดและทำให้มั่นใจว่ามาตรการในการต่อต้านการค้ามนุษย์นั้นมิได้สร้างความเสียหาย ไม่ละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้อื่น (เช่น ไม่ละเมิดแรงงานข้ามชาติและผู้ลี้ภัยฯลฯ)

⁶⁴ มุ่งหมายเพื่อสิทธิมนุษยชน เอกสารฉบับข้อเท็จจริงฉบับที่ 7 มาตรฐานสิทธิมนุษยชนเพื่อการป้องกันและการต่อต้านการค้ามนุษย์และการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของบุคคลที่ถูกค้า

บทที่ 4. นโยบายการต่อต้านการค้ามนุษย์ของรัฐบาล

นโยบายและแผนระดับชาติและโครงสร้าง

เพื่อที่จะดำเนินการตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัติฯ รัฐบาลไทยได้พัฒนาโครงสร้างที่ครอบคลุม ซึ่งรวมถึงแผนการปฏิบัติการและการประสานงานระดับชาติที่ดำเนินการโดยกระทรวงต่างๆของรัฐ 14 กระทรวง นอกจากนี้ยังมีบันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐในแนวทางการร่วมมือในประเด็นการต่อต้านการค้ามนุษย์กับประเทศเพื่อนบ้าน แผนงานระดับชาติเรื่องการป้องกัน ปราบปรามและแก้ไขปัญหาการค้าเด็กและหญิงภายในประเทศและข้ามชาติ ได้พัฒนาใน พ. ศ.2539 แผนฯในปัจจุบันที่จะครอบคลุม พ. ศ. 2554-2559 ยังขัดต่อหลักฐานทั้งหมดที่เราค้นพบและไม่ตรงต่อแผนฯ ในปัจจุบันที่ยังคงระบุว่า " การค้ามนุษย์ข้ามชายแดนเพื่อการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ"เป็นแนวโน้มของการค้ามนุษย์ที่สำคัญในประเทศไทย⁶⁵ และมุ่งเป้าไปที่ผู้หญิงที่ถูกค้ามนุษย์สู่ประเทศไทยและผู้หญิงไทยที่ถูกค้ามนุษย์ไปต่างประเทศ

แผนงานประกอบด้วยแผนการปฏิบัติการ 7 ประการที่ตั้งอยู่บนพื้นฐาน คือ การป้องกัน การให้ความช่วยเหลือ และการคุ้มครอง การดำเนินคดีลงโทษและการปราบปราม การกลับคืนภูมิสำเนาอย่างปลอดภัยและการบูรณาการคืนสู่สังคม การติดตามตรวจสอบและประเมินผล การบริหารจัดการ และการประสานความร่วมมือระหว่างประเทศ

มีการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดูแลกำกับกิจกรรมเกี่ยวกับการต่อต้านการค้ามนุษย์ในประเทศไทย มีตัวแทนจากภาครัฐ องค์กรเอกชน ทั้งระดับระหว่างประเทศ ระดับชาติและภูมิภาค

นโยบายการต่อต้านการค้ามนุษย์ อำนาจการและสั่งการโดยศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์แห่งชาติ (ศปคม.แห่งชาติ) ที่มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน (มาตรา 15) อีกทั้งมีคณะกรรมการที่มีหน้าที่กำหนดให้แต่งตั้งคณะกรรมการประจำประเทศต่างๆ โดยมีเอกอัครราชทูต/กงสุลใหญ่เป็นประธาน และมีผู้แทนประกอบด้วย กงสุลใหญ่กิตติมศักดิ์ ทูตแรงงาน ผู้แทนด้านความมั่นคง ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง องค์กรเอกชน และชุมชนไทย ทำหน้าที่ประสานการให้ข้อมูลและความช่วยเหลือเหยื่อการค้ามนุษย์ ในการตอบรับและป้องกันกิจกรรมใดๆที่เป็นการค้ามนุษย์บุคคลไทยไปต่างประเทศ

ในระดับชาติมีคณะกรรมการประสานและกำกับการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (คณะกรรมการ ปกค.) เพื่อเป็นศูนย์กลางในการประสานงานและร่วมมือกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องทั้งภายใน และต่างประเทศในการป้องกัน แก้ไข และปราบปรามการค้ามนุษย์ ในระดับจังหวัดมีศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ศปคม.จังหวัด) กำหนดให้แต่งตั้งคณะกรรมการจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน และพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดเป็นเลขานุการ รวมทั้งสนับสนุนให้หน่วยงานภาครัฐ องค์กรเอกชน และชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์

ภายใต้พระราชบัญญัติได้กำหนดให้จัดตั้งกองทุนในการบริหารภายใต้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (มาตรา 42) เรียกว่า "กองทุนเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์" เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายสำหรับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ และเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน เงินกองทุนนี้ได้มาจากรัฐบาลและองค์กรระหว่างประเทศ กองทุนนี้เพื่อช่วยเหลือเยียวยาผู้เสียหายทั้งในประเทศไทยและช่วยคนไทยในต่างประเทศ และใช้ในกิจกรรมการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (มาตรา 42-51)

พระราชบัญญัติยังได้กำหนดให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จัดทำรายงานประจำปีเกี่ยวกับสถานการณ์ จำนวนคดี การดำเนินการของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง (มาตรา 40) ให้มีคณะกรรมการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของกองทุน (มาตรา 49) .

หน่วยงานของรัฐที่เป็นหลักในการบริหารจัดการและปฏิบัติงานที่ต่อต้านการค้ามนุษย์ รวมถึง:

- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

ปฏิบัติการเป็นหน่วยงานหลักและศูนย์กลางประสานเครือข่ายในการดำเนินงาน ให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองสวัสดิภาพหญิง และเด็กที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์รวมทั้งเป็นแกนหลักในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และรับผิดชอบในการ จัดทำรายงานและการประเมินผลประจำปี

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้บริหารสถานคุ้มครองหลัก 9 แห่ง ที่ให้บริการการสนับสนุน พัฒนาอาชีพสำหรับผู้ชาย ผู้หญิง ผู้เยาว์ และเด็ก โดยขยายการคุ้มครองครอบคลุมผู้ที่ประสบปัญหาอื่น ๆ เช่น เด็กที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ พนักงานบริการที่ถูกกักขัง หรือคนที่มีปัญหาทางครอบครัวหรือสังคม โดยมีบ้านพักชั่วคราว 76 แห่งทั่วประเทศ บางแห่งดำเนินการโดยรัฐ บางแห่ง

⁶⁵

นโยบายและแผนยุทธศาสตร์ระดับชาติในมาตรการการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (พ. ศ. 2554-2559)

หน้า 9 กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

ดำเนินการโดยองค์กรเอกชน

- กรมสอบสวนคดีพิเศษ (ดีเอสไอ) ภายใต้กระทรวงยุติธรรม

ดีเอสไอรับผิดชอบในการสอบสวนคดีการค้ำมนุษย์ และต้องดำเนินคดีที่เชื่อว่าต้องใช้วิธีการพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ ดีเอสไอมีแผนสำรวจที่มุ่งเป้าหมายไปที่การดำเนินคดีต่อไปนี้

- หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในคดีค้ำมนุษย์เป็นพิเศษ ภายในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมสอบสวนคดีพิเศษ (DSI) คือ กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ หรือ บก.ปคม.

ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. 2552 เป็นหน่วยงานพิเศษภายในกรมสอบสวนคดีพิเศษ (DSI) โดยมีหน้าที่ในการสอบสวนความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ ตำรวจในระดับจังหวัดยังคงติดตามคดีการค้ำมนุษย์ที่มีได้ซับซ้อนมากขึ้นในขณะที่หน่วยงานนี้ยังคงรับผิดชอบคดีที่ใหญ่กว่า

กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ หรือ บก.ปคม ทำหน้าที่ประสานข้อมูลและการตอบสนองต่อคดีค้ำมนุษย์ทุกคดีและทำงานกับองค์กรเอกชนและกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ประกอบด้วยฝ่ายอำนาจการและกองกำกับการอีก 6 กอง ซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่เหล่านี้คือ

- กองกำกับการ 1 กรุงเทพฯ
- กองกำกับการ 2 อโยธยา
- กองกำกับการ 3 ขอนแก่น
- กองกำกับการ 4 เชียงใหม่
- กองกำกับการ 5 นครปฐม
- กองกำกับการ 6 สงขลา

- สำนักงานอัยการสูงสุด

สำนักงานอัยการสูงสุด ได้ก่อตั้งศูนย์ต่อต้านการค้ำมนุษย์สากล (CAHT) ทำหน้าที่ประสานงานรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการค้ำมนุษย์ และให้คำปรึกษาและฝึกอบรมแก่ผู้มีส่วนร่วมในงานต่อต้านการค้ำมนุษย์และในการใช้พระราชบัญญัติฯ รวมถึงดำเนินคดีการค้ำมนุษย์ทุกคดีในประเทศไทย มีพนักงานอัยการทำงานอุทิศเต็มเวลา 8 คน อีกทั้งมี “เครือข่ายพนักงานอัยการ” เพื่อส่งเสริมการเผยแพร่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการค้ำมนุษย์ และส่งเสริมสมาชิก 180 คน ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นคดีการค้ำมนุษย์ **บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีเด็กและหญิงซึ่งตกเป็นเหยื่อของการค้ำมนุษย์ระดับจังหวัด**

การตอบรับการค้ำมนุษย์รวมถึงการพัฒนาบันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีเด็กและหญิงซึ่งตกเป็นเหยื่อของการค้ำมนุษย์ เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2546 เพื่อควบคุมการตอบรับต่อการปฏิบัติกรณีเด็กและหญิงซึ่งตกเป็นเหยื่อของการค้ำมนุษย์ใน 76 จังหวัดของประเทศไทย ซึ่งรวมถึง:

- 1) บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องใน การดำเนินการกรณีการค้าหญิงและเด็กที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ พ.ศ.2542
- 2) บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ.2546
- 3) บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางการดำเนินงานขององค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ 2546
- 4) บันทึกข้อตกลงเรื่องการทำงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐและองค์กรเอกชน กรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ.2546
- 5) บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีเด็กและหญิงซึ่งตกเป็นเหยื่อของการค้ำมนุษย์ในพื้นที่ 9 จังหวัดภาคเหนือ พ.ศ.2546
- 6) บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางการปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในพื้นที่ 19 จังหวัดภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือ...ที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2549

- 7) บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้ามนุษย์ในพื้นที่ 8 จังหวัดภาคตะวันออก พ.ศ. 2549
- 8) บันทึกข้อตกลง เรื่อง "แนวทางการปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีเด็กและหญิงซึ่งตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ในพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ" พ.ศ.2550
- 9) บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้ามนุษย์ในพื้นที่ 8 จังหวัดภาคใต้ พ.ศ. 2550
- 10) บันทึกข้อตกลงในเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้ามนุษย์ในพื้นที่ 6 จังหวัด ภาคใต้ฝั่งตะวันตก พ.ศ.2550
- 11) บันทึกข้อตกลงในเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้ามนุษย์ในพื้นที่ 9 จังหวัด ภาคกลางตอนใต้ พ.ศ.2550

บันทึกข้อตกลงในเรื่องแนวทางปฏิบัติฯ ใน พ. ศ . 2546 ให้แนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานสำหรับการดำเนินการต่อต้านการค้ามนุษย์โดยมีแนวทางมาจากพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ. ศ . 2540 ซึ่งได้ครอบคลุมกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การคัดแยกกลุ่มเป้าหมายที่เป็นกลุ่มหรือบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ ซึ่งได้เน้นอย่างชัดเจน ไปที่ผู้หญิง ผู้เยาว์และเด็กที่พบใน "การขายบริการ" หรือ "ถูกส่งออกเป็นโสเภณี " แนวทางปฏิบัติฯได้ระบุถึงบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่สวัสดิการของรัฐบาล ตำรวจ องค์กรเอกชน เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์และสถานทูต

แนวทางการดำเนินงานขององค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าหญิงและเด็ก อาทิเช่นการสืบค้นข้อเท็จจริง การประเมินและการสนับสนุน รวมถึงกระบวนการส่งกลับภูมิลำเนาสำหรับแรงงานข้ามชาติ และเสนอให้มีการช่วยเหลือที่สำคัญ เช่นจัดหาที่พักแรมภาษาเมื่อมีการสัมภาษณ์ผู้ถูกค้ามนุษย์⁶⁶ บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2546 ได้กำหนดแนวทางการปฏิบัติ ในกรณีที่หญิงหรือเด็กทั้งไทยและต่างชาติที่อ้างว่าอายุเกิน 18 ปี และไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนหรือบัตรแสดงตัวอื่น และมีเหตุอันควรสงสัยว่าหญิงหรือเด็ก นั้นอายุไม่เกิน 18 ปี ให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการจัดให้มีการตรวจร่างกายหญิงหรือเด็กนั้นทางการแพทย์ โดยการตรวจฟันหรือตรวจร่างกายด้วยวิธีอื่นใด เพื่อวินิจฉัยว่าเด็กหญิงนั้นอายุเกินสิบแปดปี หรือต่ำกว่า ⁶⁷

บันทึกข้อตกลงในเรื่องแนวทางปฏิบัติฯ 4 ฉบับที่ได้พัฒนาขึ้นใน พ . ศ . 2549-255 เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างและพัฒนากลไกในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ ภายใต้ศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ศปคม.จังหวัด) รวมถึงการที่ศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ศปคม.จังหวัด) ได้รับคำสั่งให้ตั้งทีมสหวิชาชีพเพื่อมุ่งในการช่วยเหลือบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์

บันทึกข้อตกลงในเรื่องแนวทางปฏิบัติฯ ทุกฉบับมีบทบัญญัติที่คล้ายกัน รวมถึง มุ่งเป้าหมายชัดเจนไปที่การช่วยเหลือผู้หญิงและเด็กในอุตสาหกรรมบันเทิง แนวทางปฏิบัติสำหรับทีมที่จะวางแผนดำเนินการเข้ามกจับการจำกัดการแบ่งปันข้อมูล รูปถ่ายของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ กระบวนการที่จะคัดเลือกบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์โดยการช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน นักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยาและมีหน้าที่ในการติดตามสนับสนุนในกระบวนการในคดีทางกฎหมาย

บันทึกข้อตกลงในเรื่องแนวทางปฏิบัติฯ นั้นใช้กฎหมาย พ. ศ 2540 เป็นฐาน ยกเว้น บันทึกข้อตกลงในเรื่องแนวทางปฏิบัติฯฉบับล่าสุดในพื้นที่ภาคกลางตอนใต้ที่ใช้กฎหมาย พ .ศ .2551 เป็นหลักเกณฑ์ บันทึกข้อตกลงในเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2550 และ พ .ศ .2551 รวมถึงการระบุถึงบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ที่เป็นผู้ชาย สะท้อนถึงการขยายจุดสนใจของการต่อต้านการค้ามนุษย์ บันทึกข้อตกลงในเรื่องแนวทางปฏิบัติฯ ฉบับล่าสุดมีบทบัญญัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับ

⁶⁶ บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางการดำเนินงานขององค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ 2546 มาตรา 5

⁶⁷ บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ.2546 มาตรา 4.4, 4.5.5.5,6.4,6.5

พระราชบัญญัติในปัจจุบันรวมถึงการคุ้มครองระหว่างประเทศเรื่องสิทธิของเด็ก สิทธิที่จะได้รับการสัมภาษณ์เชิงเทคนิคที่รักษาความลับ และเพิ่มหน้าที่ภายใต้ศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ปคม.จังหวัด) ในการให้การสนับสนุนบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์เพื่อสามารถอยู่และทำงานชั่วคราวในประเทศไทยได้ นั้นรวมถึงการช่วยเหลือในการหางานและได้รับบัตรอนุญาตทำงานถูกต้อง อย่างไรก็ตามบันทึกข้อตกลงในเรื่องแนวทางปฏิบัติได้ล้มเหลวในการทำบันทึกกระบวนการที่บุคคลร้องขอและการได้มาซึ่งค่าชดเชยตามสิทธิที่ควรจะได้ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฯ บันทึกข้อตกลงในเรื่องแนวทางปฏิบัติทุกฉบับได้อ้างถึงหลักการสิทธิมนุษยชนในการคุ้มครองบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์

บันทึกข้อตกลงในระดับทวิภาคี และระดับภูมิภาคในเรื่องการค้ามนุษย์

ประเทศไทยได้ลงนามในการจัดทำบันทึกความเข้าใจด้วยความร่วมมือในการต่อต้านการค้ามนุษย์ ทั้งในระดับทวิภาคีและข้อตกลงระดับภูมิภาคตั้งแต่ พ.ศ. 2545 ในพ.ศ. 2547 ประเทศไทยได้ลงนามในแผนปฏิบัติการของกระบวนการความร่วมมือระดับรัฐมนตรี ของประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงต่อต้านการค้ามนุษย์ (COMMIT MOU) ร่วมกับประเทศอื่นในภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ ได้แก่ ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สหภาพพม่า สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งได้ลงนามเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2547 ส่งผลให้เกิดแผนปฏิบัติการที่รู้จักกันว่า COMMIT MOU เพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์

แผนปฏิบัติการของกระบวนการความร่วมมือระดับรัฐมนตรี ของประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงต่อต้านการค้ามนุษย์ (COMMIT MOU) ได้วางอยู่บนพื้นฐานของมาตรฐานสากลและสนับสนุนการใช้คำจำกัดความของคำว่าการค้ามนุษย์ ซึ่งระบุไว้ในพิธีสารว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และ ลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก โดยถือเอาผู้เสียหาย จากการค้ามนุษย์เป็นศูนย์กลางในการดำเนินงานทุกอย่าง อย่างไรก็ตามแผนปฏิบัติการของกระบวนการความร่วมมือระดับรัฐมนตรี ของประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงต่อต้านการค้ามนุษย์ (COMMIT MOU) นี้ได้เน้นไปที่ความต้องการให้มีการย้ายถิ่นที่มีประสิทธิภาพ กฎหมายแรงงานและการติดตามผลการบังคับใช้กฎหมายแรงงานและกระบวนการจัดการจ้างงานของทุกประเทศในภูมิภาค

โครงสร้างของ COMMIT ประกอบด้วยคณะทำงานที่เป็นคณะอนุกรรมการพัฒนานโยบาย ยุทธศาสตร์ และมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ระดับชาติที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่จากรัฐบาลไทยที่มาจากการตรวจ กระบวนการยุติธรรม เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์และกลุ่มกิจการสตรี คณะทำงานฯ ได้ช่วยในการพัฒนากรอบการทำงานตามแผนการปฏิบัติการระดับอนุภูมิภาคฯ มีการจัดทำแผนปฏิบัติการอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ ระยะที่ 2 (COMMIT SPA II 2551-2553) เน้นที่การจัดทำคู่มือสำหรับใช้ในระดับภูมิภาคและระดับชาติ และปัจจุบันได้มีการพัฒนาในด้านกฎหมายในระยะดำเนินการเพื่อจัดทำนโยบาย ยุทธศาสตร์ และมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (COMMIT SPA III 2554-2556)

คณะทำงานที่เป็นคณะอนุกรรมการพัฒนานโยบาย ยุทธศาสตร์ และมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ได้ทำงานประสานความร่วมมือกับคณะทำงานฯ จากประเทศอื่นๆ ในลุ่มน้ำโขง กระบวนการนี้ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภาคีที่หลากหลาย รวมถึงหน่วยงานของสหประชาชาติ องค์การเอกชน องค์การระหว่างรัฐบาล องค์การแหล่งทุนและนักวิชาการ โครงการความร่วมมือสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการค้ามนุษย์ (UNIAP) เป็นกองเลขาของกระบวนการ COMMIT ซึ่งทำงานครอบคลุมกิจกรรมระดับภูมิภาคในการต่อต้านการค้ามนุษย์ในส่วนของนโยบายและการประสานความร่วมมือ การป้องกัน การสนับสนุนและส่งกลับภูมิสำเนา กรอบทางกฎหมาย การรวบรวมข้อมูล การติดตามและประเมินผล

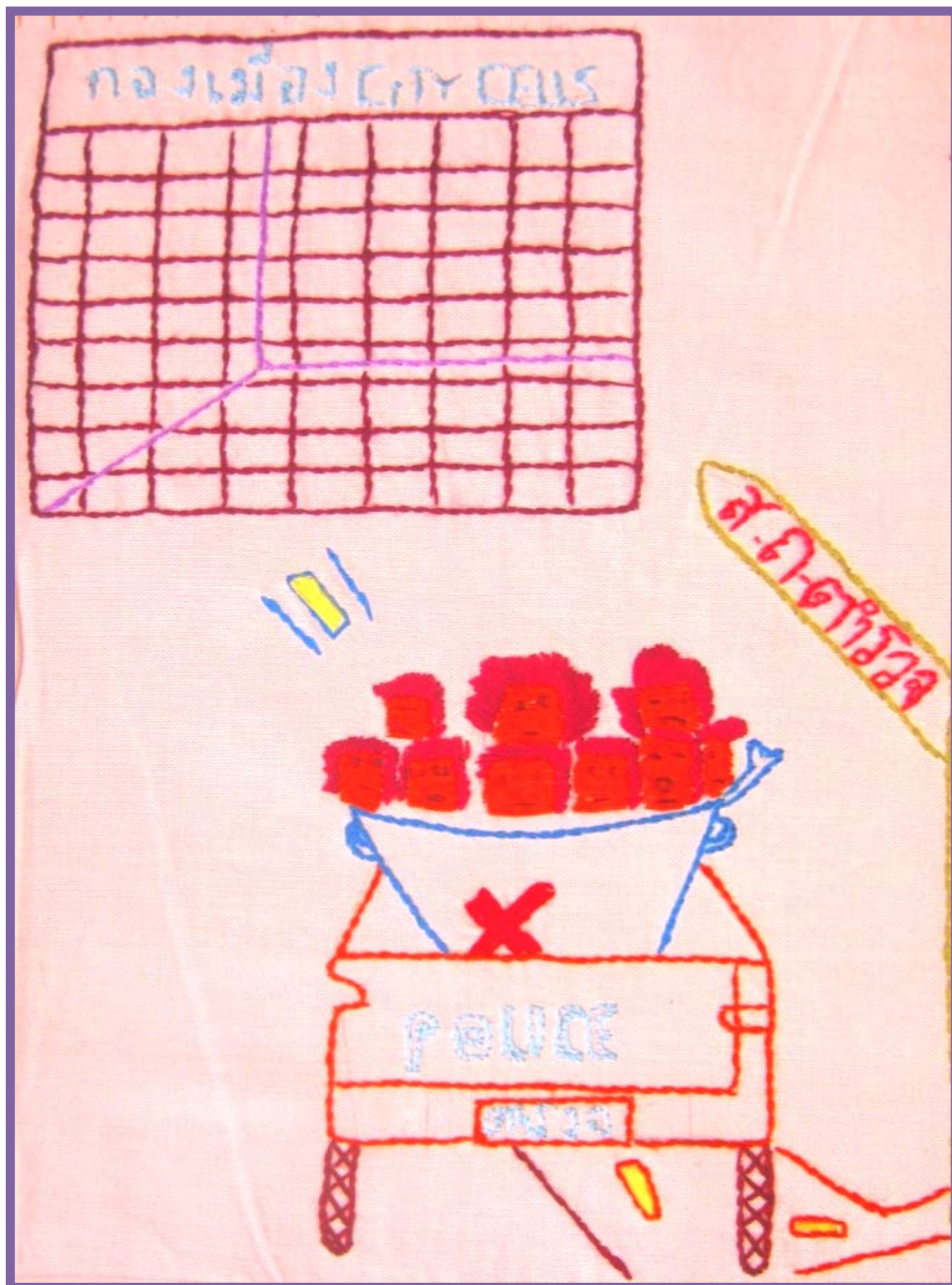
มีการลงนามในบันทึกความเข้าใจทวิภาคีระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลลาว พม่า เวียดนามและกัมพูชา ในช่วง 7 ปีที่ผ่านมา โดยใช้คำนิยามการค้ามนุษย์ตามพิธีสารเพื่อป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก และในบันทึกความเข้าใจทวิภาคีระหว่างรัฐบาลได้กล่าวถึงการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีไว้ว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการค้ามนุษย์ บันทึกความเข้าใจทวิภาคีระหว่างรัฐบาลนี้ได้ให้มาตรฐานในการคุ้มครองบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ รวมถึงการเข้าถึงการมีตัวแทนทางกฎหมาย ที่พัก การคุ้มครอง การพัฒนาอาชีพ การรักษาสุขภาพ การส่งกลับภูมิสำเนาโดยปลอดภัย สิทธิในการเข้าถึงค่าชดเชย และไม่ถูกล่วงโทษจากความผิดฐานเข้าเมืองผิดกฎหมาย นอกจากนี้มีการระบุถึงการส่งกลับที่เป็นทางการ กระบวนการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างรัฐ

นอกจากกระบวนการความร่วมมือระดับรัฐมนตรีของประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงต่อต้านการค้ามนุษย์

(COMMIT) แล้วรัฐบาลไทยได้ลงนามในปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือในการต่อต้านการค้ามนุษย์ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนากระบวนการย้ายถิ่นที่เป็นทางการภายในอาเซียน เพื่อสนับสนุนการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์และลงโทษผู้ที่ค้ามนุษย์

ข้อตกลงและบันทึกความเข้าใจระดับทวิภาคีและพหุภาคีเกี่ยวกับการต่อต้านการค้ามนุษย์ที่ประเทศไทยได้ลงนาม:

- 1.บันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักร กัมพูชา เรื่อง ความร่วมมือทวิภาคีว่าด้วยการจัดการค้าหญิงและเด็ก และการช่วยเหลือเหยื่อของการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2546
- 2.ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือในการต่อต้านการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2547
- 3.บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือในการต่อต้านการค้ามนุษย์ในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง พ.ศ. 2547
- 4.บันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว ว่าด้วยความร่วมมือต่อต้านการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก พ.ศ. 2548
- 5.ความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลสาธารณรัฐสังคมนิยม เวียดนาม ว่าด้วยความร่วมมือในการจัดการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็กและการช่วยเหลือเหยื่อ การค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551
- 6.บันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสหภาพพม่าว่าด้วยความร่วมมือเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก พ.ศ. 2552

เมื่อนโยบายที่ดีกลายเป็นภาคปฏิบัติที่เลวร้าย

เราพบว่านโยบายที่ครอบคลุมของรัฐบาลไทยทั้งในระดับชาติและภูมิภาคเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ไข ปัญหาการค้ำมนุษย์และคู่มือการปฏิบัติที่ตรงกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงยังมีช่องว่างมหาศาลระหว่างนโยบายและการดำเนินการปฏิบัติ

อะไร อะไรนะ ? ความโปร่งใส นะเธอ ?

ไม่มีระบบการรายงานผลการดำเนินงานที่เป็นศูนย์กลางและใช้ร่วมกันระหว่างองค์กรเอกชนและหน่วยงาน ของรัฐในประเทศไทย เจ้าหน้าที่กระทรวงของรัฐจะรวบรวมและเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ในแต่ละ หน่วยงานต่างหน่วยงานใช้ระบบที่ต่างกันและเก็บข้อมูลคนละประเภท

ถึงแม้จะมีการกำหนดในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ ว่าจะต้องมีการรายงานประจำปี ทุกปีและระบบการติดตามที่ครอบคลุมของกิจกรรมที่รัฐดำเนินการและกองทุนต่อต้านการค้ำมนุษย์ แต่จนถึง ปัจจุบันนี้กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้เขียนรายงานประจำปีเรื่องการดำเนินงานภายใต้ นโยบายการต่อต้านการค้ำมนุษย์แค่เพียงฉบับเดียวคือใน พ.ศ .2552

และดูเหมือนว่าองค์กรเอกชนที่ทำงานต่อต้านการค้ำมนุษย์ได้ใช้ระบบการรายงานเฉพาะขององค์กรเพื่อ ติดตามและประเมินผลกิจกรรมการทำงานของตนและมักจะเปิดเผยข้อมูล ทำให้สาธารณชนไม่สามารถ ตรวจสอบรายละเอียดได้

ทั้งเจ้าหน้าที่รัฐและองค์กรเอกชนจำนวนมากที่เราสัมภาษณ์ในการวิจัยครั้งนี้ สามารถที่จะยกตัวอย่างของ การค้ำมนุษย์และการทำงานเพื่อแทรกแซงปัญหาได้เพียงหนึ่งหรือสองกรณี อย่างไรก็ตามเราพบว่าพวกเขามักจะไม่เต็มใจหรือไม่สามารถที่จะให้ข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับตัวเลขของบุคคลที่ได้ให้การช่วยเหลือหรือ มาตรการที่ใช้วัดการขยายตัวของปัญหาการค้ำมนุษย์โดยรวม

"ทุกคนจะบอกกับเราว่ามีหนึ่งเคสหรือมีสองเคส ซึ่งหากฟังแล้วก็เหมือนเรื่องเก่าๆที่ถูกบอกต่อกัน ขององค์กรต่างๆ อาจจะกลายเป็นว่า 4 องค์กรพูดเหมือนกันว่า เราเคยมีแค่เคสเดียว"
เล็ก ผู้นำทีมทำวิจัย พนักงานบริการ เชียงใหม่

ถึงแม้ว่าจะมีหลักฐานที่ไม่เชื่อถือ โดยทั่วไปองค์กรเอกชนที่ทำงานต่อต้านการค้ำมนุษย์ที่เราคุยด้วยมีความ มั่นใจว่าการค้ำมนุษย์เป็นปัญหาใหญ่ที่น่าห่วงใยของประเทศไทย ส่วนใหญ่จะแสดงความผิดหวังถึงการ แก้ปัญหาประเด็นนี้ และระบุว่ามักจะมีอุปสรรคจากนโยบายตอบรับที่ไม่มีประสิทธิภาพ กระบวนการ ดำเนินคดีลงโทษที่ช้าและเจ้าหน้าที่ที่ไม่มีความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำ มนุษย์ รวมถึงกระบวนการในการจำแนกผู้เสียหาย พวกเขารู้สึกว่าพระราชบัญญัติฯในตัวของมันเอง ครอบคลุมแต่การบังคับใช้ไม่เพียงพอ

มีหลายพื้นที่ที่ขยายแดนที่ถูกติดฉลากให้กลายเป็นพื้นที่เสี่ยงที่มีการค้ำมนุษย์สูง อย่างไรก็ตาม ตำรวจและ เจ้าหน้าที่ของรัฐจำนวนมากที่รายงานเองว่า ในพื้นที่ที่ถูกหาว่ามีความเสี่ยงหรือมีการค้ำมนุษย์มากนั้น มักจะ ไม่มีการค้ำมนุษย์เกิดขึ้นเลยหรือว่ามีหนึ่งหรือสองกรณีเท่านั้นที่เคยเจอในพื้นที่ของตน

ทีมวิจัยของเราได้รับรายงานของศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์จำนวนหนึ่งและได้เข้า ร่วมประชุมที่รัฐให้การสนับสนุนในงานต่อต้านการค้ำมนุษย์ ซึ่งจัดขึ้นใน พ.ศ . 2554⁶⁸ ผลจากการอ่าน รายงานและเข้าร่วมประชุมทำให้เราเห็นว่ามีความสับสนเกิดขึ้นอย่างมากที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติฯ และค่านิยมที่ใช้ระหว่างเจ้าหน้าที่สวัสดิการสังคม เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองและเจ้าหน้าที่ตำรวจ ความ เข้าใจที่ปกติจะมีความสับสนอยู่ระหว่าง แรงงานข้ามชาติที่ไม่มีเอกสารทางกฎหมายและบุคคลที่ถูกค้ำ มนุษย์ หรือการลักลอบขนคนข้ามประเทศกับการค้ำมนุษย์

"ไม่มีใครเข้าใจการค้ำมนุษย์ ดังนั้นเราจึงไม่สามารถบอกได้ว่า อะไรเป็นค้ำมนุษย์และอะไรที่ไม่เป็น ตัวอย่างเช่น คนลามาที่อุบล หางานทำและไปที่จังหวัดอื่นและตกลงค่าจ้างที่จะได้รับ ไม่มีการ บังคับหรือใช้กำลัง รวมถึงผู้ชายและผู้หญิงอายุ มากกว่า หรือน้อยกว่า 18 ปี เป็นการค้ำมนุษย์ หรือไม่?"

(ข้อคิดเห็นจากระดับจังหวัด รายงานของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)

"ไม่มีการค้ำมนุษย์ในมุกดาหาร ไม่มีการค้ำมนุษย์ที่เกิดขึ้น ที่นี่เป็นจุดผ่าน ของผู้คนมาจากลาว"

⁶⁸

ดูบรรณานุกรม การประชุมที่เราเข้าร่วม

และผ่านทางที่นี้ไปที่อื่น พวกเขามาทางปกติที่ผิดกฎหมายโดยไม่มีเอกสาร ซึ่งจะคัดแยกยาก เพราะพวกเขาแสวงหาเป็นคนไทย” (ข้อคิดเห็นจากระดับจังหวัด รายงานของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)

ระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา มีการจัดฝึกอบรมเป็นระยะ มีการพัฒนาแนวทางทรัพยากรและข้อมูลเพื่อช่วยในการทำงานของตำรวจ ตรวจคนเข้าเมืองและองค์กรเอกชนเพื่อระบุและคัดแยกบุคคลที่ถูกคามนุษย์เพื่อการแสวงหาประโยชน์ที่มีขอบในการค้าประเวณี

ไม่มีการมุ่งเป้าไปที่การแจกเอกสารหรือการฝึกอบรมให้แก่พนักงานบริการ องค์กรพนักงานบริการ เจ้าของสถานบันเทิง นายจ้างของพนักงานบริการและเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในสถานบริการ

การตอบรับของตำรวจได้ระบุว่าถึงแม้ว่าพวกเขาจะได้รับการฝึกอบรมที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ แต่พวกเขายังมีบางประเด็นที่ยากต่อการเข้าใจ โดยทั่วไปตำรวจค่อนข้างเห็นไปทางบวกเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ และการคุ้มครองบุคคลที่ถูกคามนุษย์ อย่างไรก็ตามพวกเขามองว่ากระบวนการในบังคับใช้และเอกสารประกอบการปฏิบัติการมีความยุ่งยากและสร้างภาระในการเพิ่มงานที่หนักอยู่แล้ว

กลุ่มแกนนำหลักของพนักงานบริการ 36 คนที่ได้ศึกษาพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ไม่มีปัญหามากในการเข้าใจขอบเขต เนื้อหาและบทบัญญัติของพระราชบัญญัติฯ เพราะวากฎหมายนี้ไม่ได้มีความยาวเกินไปหรือเป็นกฎหมายที่ซับซ้อนแต่อย่างใด

ข้อคิดเห็นของเราคือ การที่ตำรวจมีความยากลำบากที่จะเข้าใจและบังคับใช้พระราชบัญญัติฯ ก็เพราะมีการใช้แบบผิดๆกับบุคคลที่ปฏิเสธอย่างแข็งขันว่าเราไม่ได้ถูกคามนุษย์และยืนยันว่าอายุมากกว่า18 ปี

ไม่มีนายจ้างคนไหนที่เราคุยด้วยเคยเห็นพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ แม้กระทั่งคนที่เคยถูกลงโทษข้อหาการค้ามนุษย์ก็ยังมีความรู้ร้นน้อยนิดเกี่ยวกับกฎหมายดังกล่าว

เมื่อเราทำการวิเคราะห์พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พนักงานบริการได้วิพากษ์วิจารณ์อย่างมากเกี่ยวกับบทบัญญัติที่กำหนดให้การให้การศึกษาและการฝึกอบรมต้องบังคับให้มีการอยู่ในสถานสงเคราะห์และผลท้ายที่สุดคือการที่บุคคลที่ถูกคามนุษย์ทุกคนต้องถูกส่งกลับ

"ทำไมต้องให้ผู้หญิงที่ถูกคามนุษย์มาถูกขังเพื่อให้ได้การศึกษาและการฝึกอบรม ทำไมไม่ให้จัดการศึกษาและฝึกอบรมโดยไม่รอให้ผู้ถูกคามนุษย์ล่ะ? "

หน่อง ภาคีในการทำวิจัย ผู้นำพนักงานบริการ แม่สอด

ใคร? คัดเลือกจำแนกบุคคลที่ถูกคามนุษย์และให้การช่วยเหลือ

เป็นไปได้ไหมที่จะสรุปตัวเลขผู้ที่ถูกคามนุษย์และได้รับการช่วยเหลือภายใต้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ เพราะว่าตามที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้นคือข้อมูลระดับชาติไม่สอดคล้องกัน ไม่มี การพิมพ์เผยแพร่และเข้าถึงยาก ข้อมูลที่มีไม่ได้รวมถึงข้อมูลที่จะเพียงพอในการสรุปตัวเลขสถิติประชากรของบุคคลที่ถูกคามนุษย์ผู้ซึ่งได้รับการช่วยเหลืออย่างเป็นทางการในแต่ละปีในประเทศไทย

ข้อมูลการจับและผลของการดำเนินคดีหาได้ไม่ยาก อย่างไรก็ตาม สถิติเหล่านี้ไม่ได้สะท้อนตัวเลขที่แท้จริงของจำนวนของบุคคลที่ถูกคามนุษย์

เมื่อเรารวบรวมข้อค้นพบประกอบด้วยข้อคิดเห็นจากองค์กร ที่มีความเกี่ยวข้องประสานงานกัน จากองค์กรที่มีส่วนได้ส่วนเสีย และข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้น้อยที่เราสามารถเข้าถึงได้ ตามด้วยการศึกษาจากปรากฏการณ์การแทรกแซงอย่างฉับพลันต่อการคามนุษย์ตั้งแต่มีการแก้ไขพระราชบัญญัตินี้⁶⁹

บุคคลที่ถูกคามนุษย์ที่ได้รับการช่วยเหลือ พ.ศ. 2551-2554:

⁶⁹ รายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ประจำปี 2551-2554

มีการรายงานว่ามีจำนวนระหว่าง 363 – 530 คนที่ถูกค้ามนุษย์ได้รับการช่วยเหลือและอยู่ในสถานสงเคราะห์ของรัฐในแต่ละปี อย่างไรก็ตามแต่ละคนจะถูกนับซ้ำแต่ละปีในขณะที่เธอยังคงได้รับการช่วยเหลือ นั้นหมายถึงว่าตัวเลขจริงๆต่ำกว่านั้น ตัวเลขรวมถึงผู้ชาย ผู้หญิง ผู้เยาว์และเด็กที่ถูกค้ามนุษย์สู่ประเทศไทยในหลายอุตสาหกรรม ผู้คนส่วนใหญ่มาจากพม่า ลาวและกัมพูชา จำนวนน้อยที่มาจากเวียดนามและจีน

มีการรายงานว่ามีคนไทยจำนวนระหว่าง 309 – 443 คน ที่แต่ละปีกลับมาประเทศไทยหลังจากที่ถูกค้ามนุษย์ และก็เหมือนกันที่เขาและเธอจะถูกนับซ้ำทุกๆปีระหว่างที่ยังได้รับการช่วยเหลือ ตัวเลขรวมถึงผู้ชาย ผู้หญิง ผู้เยาว์และเด็กที่ถูกค้ามนุษย์ในหลายอุตสาหกรรม ไม่มีข้อมูลให้รายละเอียดเกี่ยวกับเพศ แต่ว่าบางสถิติระบุว่าส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่ที่ถูกค้ามนุษย์สู่อุตสาหกรรมบันเทิงใน สิงคโปร์ บาร์เรน สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ มาเลเซีย ใต้หวันและญี่ปุ่น

เหตุการณ์และการจับ 2551-2552:⁷⁰

มีผู้ค้ามนุษย์จำนวน 221 คนถูกจับจากการมีส่วนร่วมในการค้ามนุษย์ 42 คดีที่ถูกกระทำความผิดว่าเป็นการค้ามนุษย์ในรอบปีแรกของการประกาศใช้พระราชบัญญัติฯ

จากจำนวนคนที่ถูกจับทั้งหมดนั้น 120 คน (54%) เกี่ยวข้องกับ 20 (47%) คดีการค้ามนุษย์เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณี ในหนึ่งปี ส่วนที่เหลือถูกจับจากการค้ามนุษย์ในรูปแบบอื่นเช่นการบังคับใช้แรงงาน (30%) หรือบังคับให้ขอกทาน (12%)

ในปีต่อมา พ.ศ 2552 เจ้าหน้าที่แทบจะปรับตัวเลขขึ้นอีกเท่าตัวของเหตุการณ์การค้ามนุษย์ที่ถูกจำแนก ทั้ง 97 คดีที่ตอนนั้นถูกจำแนกว่าเป็นค้ามนุษย์ 58 คน (59%) เพื่อการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณี

ตั้งแต่ที่พระราชบัญญัติฯประกาศใช้ในเดือนมิถุนายน พ.ศ .2551- มิถุนายน 2554 ⁷¹ มีการตัดสินลงโทษจริง 253 คดีและ 159 คดี (67%) เป็นการตัดสินคดีที่ประสบความสำเร็จของการค้ามนุษย์เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิชอบจากการค้าประเวณี ไม่มีข้อมูลว่าผู้ค้ามนุษย์ถูกจำคุกกี่ปี แต่ผู้กระทำความผิดตามที่ศาลพิพากษา 2 คนจากแสวงหาประโยชน์ที่มิชอบจากการค้าประเวณีที่เราสัมภาษณ์ในงานวิจัยบอกว่าพวกเขาต้องจำคุก 2-3 ปีจากการกระทำความผิด

ประเภทการดำเนินคดีการค้า	2551	2552	2553	2554	รวม
แสวงหาประโยชน์ที่มิชอบจากการ	19	56	58	26	159
แรงงาน	13	27	10	6	56
ขอกทาน	8	6	2	0	16
แสวงหาประโยชน์ทางเพศ	0	1	0	0	1
ค้าอวัยวะ	0	0	0	0	0
ลามกอนาจาร	0	0	0	0	0
เอาคนลงเป็นทาส	0	4	0	0	4
กรรโชก	0	1	0	0	1
รวม	48	101	72	32	253

(ข้อมูลจาก กองกำกับการ 1 กรุงเทพฯข้อมูลของตำรวจ: จาก 5 มิถุนายน 2551ถึง มิถุนายน 2554)

ระหว่าง พ . ศ . 2553 สำนักการอัยการสูงสุดได้ประมาณว่ามีการรายงาน 79 คดีของการค้ามนุษย์จากเดือนมกราคม 2553 –มีนาคม 2554 ศาลได้ตัดสินไป 18 คดีจากคดีทั้งหมด ถอนฟ้อง 5 คดี และยังคงอยู่ในชั้นสืบสวนสอบสวนและสัมภาษณ์พยานคดีที่เหลือ 56 คดี ณ เดือนสิงหาคม 2554 ⁷²

จากการที่ขบวนการเคลื่อนไหวที่ต่อต้านการค้ามนุษย์เน้นไปที่อุตสาหกรรมบันเทิงและขนาดของ

⁷⁰ กระทรวงพัฒนาสังคม 2552, รายงานสถานการณ์ของการปราบปราม ป้องกันการค้ามนุษย์ , ปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์แห่งชาติ (ศปคม.แห่งชาติ)

⁷¹ ข้อมูลจากการติดต่อ กองกำกับการ 1 กรุงเทพฯข้อมูลของตำรวจ 2554

⁷² ข้อมูลจากการติดต่อสำนักงานอัยการสูงสุด ประเทศไทย 2554

ภาคแรงงานที่เป็นแรงงานข้ามชาติ เราพบว่าข้อมูลด้านบนได้สนับสนุนอย่างยิ่งต่อข้อมูลจากพนักงานบริการและนายจ้าง ที่ว่าการค้ามนุษย์เพื่อเข้าสู่อุตสาหกรรมบันเทิงในประเทศไทย กลายเป็นข้อยกเว้นมากกว่าเป็นกฎ เราพบภาพที่แสดงชัดเจนว่าการค้ามนุษย์เพื่อแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีจะได้รับการสอบสวน จำแนก มีการจับและมีการพิพากษาลงโทษ

องค์กรเอกชนและตำรวจชี้ให้เราเห็นว่าเป็นการยากที่จะคัดเลือกและดำเนินคดีในกรณีแรงงานบังคับเหตุผลที่ให้รวมถึง การขาดการนิยามคำว่า แรงงานบังคับภายในพระราชบัญญัติฯ ไม่สามารถเข้าไปในโรงงานหรือสถานที่ทำงานอื่นได้ ความอ่อนไหวทางการเมืองประเด็นแรงงานข้ามชาติในประเทศไทยและความยากในการพิสูจน์การใช้กำลัง การขู่ข่มขู่และการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบในบริบทแรงงาน

"สถานที่ทำงานของเราเปิดกว้างทุกคืนและมีแสงไฟเยอะแยะเพื่อสองทาง ! แห้งสะก้างยลละซีที่เข้ามาเยี่ยมเรา"

ไอ้, ภาคีทำวิจัย เอ็มพาวเวอร์ เชียงใหม่

องค์กรเอกชนหลายที่ตั้งข้อสังเกตว่าแนวโน้มการที่รวมศูนย์ไปที่การค้ามนุษย์สำหรับการแสวงหาผลประโยชน์จากการค้าประเวณีจนกลายเป็นการละเลยที่จะไม่รวมกรณีอื่นๆที่ปกติเป็นรูปแบบของการค้ามนุษย์นั้นเริ่มที่จะเปลี่ยนไปแล้ว มีการย้ายความสนใจไปรวมถึงผู้ชายที่ถูกค้ามนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ถูกแสวงหาประโยชน์ในอุตสาหกรรมประมงในไทย และมีการเปลี่ยนอย่างช้าๆไปที่การแก้ปัญหาของการค้ามนุษย์และการแสวงหาผลประโยชน์จากแรงงานข้ามชาติที่ทำงานในโรงงาน ก่อสร้างและแรงงานข้ามชาติที่ทำงานหนักในอุตสาหกรรมอื่นๆในไทย

เราไม่ต้องการให้ตำรวจเกี่ยวข้องกับสถานที่ทำงาน เราไม่ต้องการให้ตำรวจมานั่งจับเหมือนที่เราเห็นในอุตสาหกรรมบันเทิง การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบและแรงงานบังคับไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมไหน รวมถึงอุตสาหกรรมบันเทิง เป็นประเด็นแรงงานที่สำคัญมากที่ต้องแก้ปัญหาด้วยกลไกแรงงาน เราแค่ปรารถนาว่าแค่เพียงเศษส่วนของเงินและทรัพยากรที่ใช้ในการต่อต้านการค้ามนุษย์ ได้ใช้ในช่องทางกลไกแรงงาน เช่น ทีมผู้ตรวจแรงงาน"

Jackie Pollock, ผู้อำนวยการมูลนิธิMAP

ทำอย่างไร ? กระบวนการ

โดยทั่วไปตำรวจเริ่มที่จะสอบสวนเมื่อมีการรายงานสงสัยว่ามีการค้ามนุษย์จากสายด่วนที่ได้แจ้งไว้หรือการติดต่อจากทางอื่น การรายงานมาจากหลายที่ อาทิเช่น จากองค์กรเอกชนและจากสาธารณชน ลูกค้าในอุตสาหกรรมบันเทิง และจากผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือหรือเพื่อนของเธอหรือครอบครัว ป้ายโฆษณาและโปสเตอร์ แม้ว่าส่วนใหญ่จะเป็นภาษาอังกฤษก็ตาม ถูกแขวนไว้และกระตุ้นให้มีการรายงาน องค์กรเอกชนบางที่ทำการหาเองโดยการส่งอาสาสมัครไปบาร์คาราโอเกะและอาบ อบ นวดเพื่อหาผู้หญิงและเด็กที่ถูกค้ามนุษย์

แน่นอนว่าผลก็คือตำรวจได้รับรายงานที่เป็นการมั่วร้าย ปลอมหรือรายงานที่ผิดพลาด ตำรวจบอกว่าการต่อต้านการค้ามนุษย์ที่พวกเขาทำส่วนใหญ่ และรายงานที่ได้รับส่วนมากจะเกี่ยวข้องกับผู้เยาว์ และผู้หญิงที่อายุ 15 - 18 ปี และบอกว่าทำงานในบาร์คาราโอเกะและบังคับให้ค้าประเวณี อย่างไรก็ตามการรายงานมักจะไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่นตำรวจในภาคเหนือของประเทศไทยคาดว่าแค่ 1 ใน 10 เคสเท่านั้นที่มีการรายงานของการค้ามนุษย์เพื่อแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีที่เป็นกรณีที่เกิดขึ้นจริง⁷³

ตำรวจได้ตั้งประเด็นว่าอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำไมข้อมูลที่มีถึงความขัดแย้งกันมาก คนที่รายงานการค้ามนุษย์มักจะสับสนระหว่างการย้ายถิ่นที่ผิดกฎหมายกับการลักลอบขนคนข้ามชาติกับการค้ามนุษย์ สาธารณชนหรือองค์กรเอกชนจะรายงานเบื้องต้นถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นที่สงสัยว่ามีการค้ามนุษย์ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้คนจำนวนมาก อย่างไรก็ตามหลังจากที่มีการสอบสวนมักจะพบว่าคนที่เกี่ยวข้องมีจำนวนน้อยกว่านั้นหรือไม่มีผู้ที่ถูกค้ามนุษย์ หรือมีการจับหรือมีการดำเนินคดีเลย⁷⁴

องค์กรต่อต้านการค้ามนุษย์อ้างว่าการที่มีความผิดพลาดระหว่างตัวเลขของรายงานฉบับแรกของการค้า

⁷³ สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจจากหน่วยต่อต้านการค้ามนุษย์ ภาค 5 เชียงใหม่ กรกฎาคม 2554

⁷⁴ กาดอกกลับจาก เจ้าหน้าที่ตำรวจจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่การประชุมการรายงานผลการตอบรับอย่างฉับพลันกรณีการค้ามนุษย์ พัทยา กรกฎาคม พ. ศ 2554

มนุษย์และการจับจริงนั้น เป็นปัญหาของการขาดการฝึกอบรม ข้อมูลและการติดตามจากตำรวจและพนักงานอัยการในประเทศไทย

การแตกแยกระหว่างหน่วยงานถูกเติมเชื้อไฟจากการขาดค่านิยมที่แท้จริงของการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบในพระราชบัญญัติฯและการต่อต้านจากพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติและผู้เยาว์ผู้ซึ่งถูกคัดเลือกให้เป็นบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์

การที่จะจับเพื่อที่จะดำเนินคดีการค้ำมนุษย์นั้นต้องมีหลักฐานที่เพียงพอและการให้ปากคำของผู้ที่ได้รับผลกระทบต้องน่าเชื่อถือ ทั้งตำรวจและองค์กรเอกชนรายงานว่ายากที่จะให้มีการให้ปากคำจากผู้หญิงหรือเด็กผู้ซึ่งไม่ได้บอกกว่าตนถูกค้ำมนุษย์ ไม่ได้มองหาการช่วยเหลือ ไม่ได้อยากให้มีการช่วยเหลือหรือเหตุผลง่ายๆคือไม่สามารถที่จะเกี่ยวพันในคดีที่ต้องใช้เวลานาน แต่พอใจที่จะย้ายไปทำงานที่ใหม่หรืออยากกลับบ้านมากกว่า

ถึงแม้ว่าจะมีหลักฐานที่ขัดแย้งกันแต่องค์กรเอกชนที่ต่อต้านการค้ำมนุษย์หลายที่ยังคงยืนยันว่ายังมีผู้เยาว์และเด็กจำนวนมากที่ถูกค้ำมนุษย์เข้าสู่อุตสาหกรรมบันเทิงของไทย

เขายังอยู่ตลอดว่าเห็นเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กสาวชาวลาวยุ่ระหว่าง 14-16 ปี ได้ถูกค้ำมนุษย์เพื่อบังคับเข้าสู่การค้าประเวณีในประเทศไทย อย่างไรก็ตามสิ่งที่พวกเขากล่าวไม่ได้สะท้อนเลยในองค์ความรู้ของชุมชนพนักงานบริการ ตำรวจที่ต่อต้านการค้ำมนุษย์ เจ้าหน้าที่รัฐในสถานสงเคราะห์หรือศาล

เราพบว่าองค์กรต่อต้านการค้ำมนุษย์มีการติดต่อกันน้อยและประสบการณ์เพียงนิดหน่อยกับชุมชนพนักงานบริการ พวกเขามีความยากลำบากที่จะเข้าใจการทำงานของเรและไม่สามารถที่จะแยกความแตกต่างระหว่างผู้เยาว์และผู้ใหญ่ ฟังพอใจที่จะมองเราทุกคนเป็น “เด็กสาว” หรือ “เหยื่อ” ความสับสนไม่มีที่ว่างให้เราซึ่งเป็นผู้หญิงทำงานที่เป็นอิสระและสามารถที่จะนำพวกเขาไปสู่การปรับใช้การตีความของการค้ำมนุษย์ในพระราชบัญญัติฯ

“ประการแรกคือผู้หญิงบางคนกลายเป็นเหยื่อการค้ำมนุษย์ไปโดยอัตโนมัติเพราะว่าอายุไม่ถึง 18 ปี ประการที่สองคือผู้หญิงบางคนเดินทางมาในกระบวนการที่หลอกลวง หรือล่อลวง แต่ว่ามีไม่มาก ประการที่สาม บางคนไม่มีทางเลือกในชีวิต เธอมีหนี้และหลายคนมาที่นี่เพื่อทำงาน ปัญหาคือการขาดข้อมูลที่ได้รับ เธอส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะทำงานบริการในตอนแรกแต่เราคิดว่าเธอกลายเป็นเหยื่อเพราะว่าไม่มีทางเลือกอื่น”⁷⁵

ผู้อำนวยการ หน่วยประสานงานเพื่อต่อต้านการค้ำมนุษย์ ภาคเหนือตอนบนประเทศไทย

“ฉันทำงานมาแล้วตั้งหลายงาน ก่อนจะมาเป็นพนักงานบริการ ฉันถูกแสวงหาประโยชน์จากทุกงานที่ทำ การเป็นพนักงานทำให้ฉันเป็นอิสระที่สุด มีอิสรภาพและสภาวะที่ดีที่สุด เหมือนกันกับเพื่อนของฉันทุกคน เราขอบคุณที่คุณมีความห่วงใยแต่กรุณายามาช่วยเหลือฉันเลย”

พิมพ์, ภาควิชาการตำรวจ, พนักงานบริการจากพม่า, เชียงใหม่

ทำไม ? การดำเนินคดีและการปราบปราม แนวทางในการใช้กระบวนการยุติธรรมอาญา

การใช้การเข้าคุกจับ การช่วยเหลือ การจับและการดำเนินคดีผู้ค้ำมนุษย์ถูกใช้เป็นยุทธศาสตร์หลักในการต่อต้านการค้ำมนุษย์เพื่อแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีในประเทศไทย

จากที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 2 การบุกจับในสถานบันเทิงได้มีการดำเนินการในหลายวัตถุประสงค์และค่อนข้างจะธรรมดา พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติส่วนใหญ่ที่ร่วมทำวิจัยกับเรามีประสบการณ์ในการถูกเข้าคุกจับโดยตำรวจในขณะที่ทำงานในประเทศไทย

ไม่มีข้อมูลที่ให้สาธารณชนเข้าถึงได้ในส่วนของตัวเลขที่แท้จริงของการบุกจับ โดยเฉพาะที่มุ่งเป้าไปที่การค้ำมนุษย์ ในงานวิจัยของเรา 2 ใน 9 เมืองที่เราได้ลงพื้นที่มีประสบการณ์ในการที่ตำรวจเข้าบุกจับใน พ. ศ. 2554 การค้นหาการรายงานของสื่อออนไลน์ในส่วนของ การบุกจับการค้ำมนุษย์ในอุตสาหกรรมบันเทิงในประเทศไทยแสดงให้เห็นว่า ในรอบ 3 ปีที่ผ่านมา (มิถุนายน 2551- มิถุนายน 2553) มีการรายงานการบุกจับ 33 ครั้ง

⁷⁵ สัมภาษณ์ผู้อำนวยการ หน่วยประสานงานเพื่อต่อต้านการค้ำมนุษย์ ภาคเหนือตอนบนประเทศไทย เชียงใหม่ กรกฎาคม 2554

ในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษออนไลน์ มีการนุกจับอย่างน้อย 10 ครั้งต่อปี การเข้ามุกจับส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในพื้นที่ที่รู้จักกันดีว่ามีชื่อเสียงเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและมีแรงงานข้ามชาติจำนวนมาก ยกเว้นมีรายงานเดียวที่การนุกจับเกิดขึ้นในพื้นที่ตอนกลางภาคใต้ของประเทศไทย การนุกจับมักจะเข้าไปสถานบันเทิง เช่น คาราโอเกะ บาร์และร้านอาหารและการนุกจับบางที่จะเข้าจับที่อาบ อบ นวด โรงแรมและบ้าน

ในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษรายงานว่ามีผู้หญิงทั้งหมด 389 คนที่ถูกจับโดยตำรวจจากการนุกจับและมีการคัดเลือกผู้เสียหาย 48 คนที่ระบุว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์ ไม่ว่าเธอจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กลายเป็นอัตราส่วนผู้หญิงที่เป็นบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์ 1 คนต่อผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ถูกค้ำมนุษย์ 8 คน องค์กรเอกชนได้เข้าร่วมการนุกจับตั้งแต่แรกเริ่มและมองเห็นว่ามีประโยชน์ที่จะเกี่ยวข้องตั้งแต่กระบวนการแรกเริ่มของการช่วยเหลือ เพื่อให้การสนับสนุนบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์และเพื่อให้มั่นใจว่ามีหลักฐานเพียงพอที่จะดำเนินคดีกับผู้ค้ำมนุษย์ เพื่อหยุดผู้ค้ำมนุษย์ไม่ให้ไปค้ำมนุษย์คนอื่น⁷⁶

ในฐานะที่เป็นพนักงานบริการเรารู้ว่าการนุกจับจะนำไปสู่ความรุนแรง เหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัวซึ่งภัยต่อความปลอดภัย สวัสดิภาพและอิสรภาพของเรา นำไปสู่การกักขังและมักจะถูกส่งกลับ

โดยทั่วไปตำรวจกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ จะเป็นผู้นำในการนุกจับเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่อาจจะมึนเมาหรือไม่ได้ตามขึ้นอยู่กับว่าจะได้รับการเชื่อมั่นจากกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์จากส่วนกลางหรือไม่ ตำรวจกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์มักจะทำงานกับองค์กรเอกชนที่ต่อต้านการค้ำมนุษย์เพื่อสืบสวนสถานที่ที่ต้องสงสัยว่ามีการค้ำมนุษย์ เจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบจะเข้าไปในสถานประกอบการและมองหา 3 ประเด็นที่เกี่ยวข้องคือ

"ตอนแรกเราต้องเช็คใบหน้าของผู้หญิงก่อนว่าดูเป็นเด็กหรือไม่ หลังจากนั้นก็เช็คว่ามีนายหน้าอยู่แถวนั้นหรือเปล่าและท้ายที่สุดเราดูว่ามีการขายบริการหรือไม่ "
(ตำรวจจาก กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ กองกำกับการ 4 เชียงใหม่)

ในความเป็นจริงเราเชื่อว่าสถานบันเทิงทุกที่ในประเทศไทย ขึ้นอยู่กับว่าจะมีวาระอะไรซ่อนเร้น แต่สามารถที่จะหาผู้หญิงที่ดูเด็กได้ หรือมีพนักงานคนอื่นที่อาจจะถูกเรียกว่านายหน้าได้ และอาจจะมีการเสนอการขายบริการ แต่แน่นอนว่านี่ไม่ใช่การค้ำมนุษย์โดยการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีโดยเด็ดขาด

อย่างไรก็ตามหากปัจจัยทั้ง 3 ประการได้ถูกนำเสนอในการประชุมทีมสหวิชาชีพ (ตำรวจ องค์กรเอกชน เจ้าหน้าที่สวัสดิการ) ทีมสหวิชาชีพจะมีการเจอกันและวางแผนการดำเนินการที่เรียกว่า "วอร์รูม (ห้องวางแผน)" เพื่อจัดการการนุกจับ หากต้องมีการเก็บรวบรวมหลักฐานที่มากขึ้นตำรวจอาจจะใช้วิธีการล่อจับ ซึ่งเป็นการที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องหรืออาจจะเป็นอาสาสมัครปลอมตัวเป็นลูกค้าและพยายามที่จะจ่ายเงินเพื่อซื้อบริการกับผู้หญิง ผู้ซึ่งถูกสงสัยว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์ ตำรวจมุ่งไปที่การเก็บหลักฐานอย่างเช่น เศษเงินที่จ่ายค่าบริการ การโอนเงิน ถุงยางอนามัยและใบเสร็จเพื่อใช้ในการดำเนินคดีมนุษย์

เราเชื่อว่าหลักฐานทางธุรกิจ ไม่ใช่เพียงแค่ธุรกิจบันเทิงส่วนใหญ่จะมีหลักฐานเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็น หลักฐานการจ่ายเงิน ถุงยางอนามัย ใบเสร็จหรือหลักฐานการโอนเงินโดยที่ไม่จำเป็นต้องมีการค้ำมนุษย์เข้ามาเกี่ยวข้อง

สภาวะแวดล้อมโดยธรรมชาติของการกระหน้าและจู่โจมเข้าไปในสถานที่เพื่อการจับผู้คนเป็นธรรมเนียมการปฏิบัติ ในกระบวนการนี้ตำรวจและองค์กรเอกชนยังได้รวบรวมหลักฐาน ยึดโทรศัพท์มือถือ ของผู้หญิง พวกเขายังได้ถ่ายรูปของผู้หญิงที่ถูกจับ ทั้งคนที่สงสัยว่าเป็นผู้ค้ำมนุษย์ ผู้หญิงและผู้เยาว์และสถานที่ที่เกิดเหตุ รูปภาพจากการเข้ามุกจับนี้มักจะปรากฏในภาพข่าวของสื่อมวลชน ซึ่งเป็นการละเมิดโดยตรงต่อพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ มาตรา 56 ข้อ 3

หลังจากนั้นจะมีการพาผู้หญิงไปที่สถานีตำรวจเพื่อการสอบถามและเพื่อคัดเลือกว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์หรือไม่

⁷⁶ สัมภาษณ์ผู้อำนวยการ หน่วยประสานงานเพื่อต่อต้านการค้ำมนุษย์ ภาคเหนือตอนบนประเทศไทย เชียงใหม่ กรกฎาคม 2554

องค์กรเอกชนที่เป็นผู้นำในการต่อต้านการค้ามนุษย์⁷⁷ ประเมินการว่ากรบุกจับส่วนใหญ่ มีเหยื่อที่ถูกช่วยเหลือ 3-5 คนในจำนวนผู้หญิง 10-20 คน ซึ่งทำงานอย่างสมัครใจในการเป็นพนักงานบริการ อัตราส่วน 1 ใน 4 ซึ่งมีอัตราส่วนที่มากกว่าจากการประมาณการจากรายงานของสื่อที่บอกว่า 1 ต่อ 8 คน มีสถานการณ์ไม่มากครั้งที่พบว่าจะมีผู้หญิงที่ถูกกระทำความผิดเป็นบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ในขั้นแรก ได้ออกจากสถานที่นั้นหรือหลบหนีไปเองไปก่อนที่จะมีการเข้าบุกจับ กลายเป็นว่ามีสถานการณ์ที่มีการบุกจับแต่ไม่มีใครที่เต็มใจที่จะให้มีการช่วยเหลือ⁷⁸

ในความเป็นจริงเราพบว่าส่วนใหญ่ผู้หญิงที่ทำงานในภาวะแวดล้อมการทำงานที่ถูกหาผลประโยชน์ภายในอุตสาหกรรมบันเทิงนั้น โดยทั่วไปเราสามารถที่จะหาทางหนีหรือเปลี่ยนสภาวะการทำงานได้ โดยการช่วยเหลือจากพนักงานคนอื่น จากลูกค้า หรือในบางกรณีการเปิดการเจรจาใหม่ในส่วนของหนี้ที่มีและสภาวะการทำงานกับนายจ้างหรือเจ้าของสถานบริการ เหตุจากการที่นายจ้างมีสายสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเจ้าหน้าที่ที่ทุจริตการที่เราไม่มีเอกสาร การทำให้งานที่เราทำเป็นความผิดทางอาญา และการที่เราเสี่ยงไม่ให้อุปกรณ์หรือส่งกลับได้ตามกฎหมายได้ ด้วยสาเหตุเหล่านี้พนักงานบริการจะไม่คิดถึงการที่จะเข้าไปร้องทุกข์กับเจ้าหน้าที่ของรัฐ

การประเมินอายุ

สำหรับทุกคน ผู้เยาว์หรือเด็กที่ถูกค้ามนุษย์เป็นบุคคลที่น่าห่วงใยมากที่สุด ซึ่งก็จริงสำหรับบุคคลที่ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณี องค์กรเอกชนที่ทำงานต่อต้านการค้ามนุษย์ ตำรวจ และเจ้าหน้าที่รัฐส่วนใหญ่บอกว่า พวกเขาเน้นไปที่การเอาผู้เยาว์และเด็กออกจากอุตสาหกรรมบันเทิง จริงๆแล้วในพระราชบัญญัติฯได้ทำให้มันว่าการดำเนินคดีในความผิดต่อผู้เยาว์และเด็กที่ถูกค้ามนุษย์ที่ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีนี้น่าจะง่ายกว่าแรงงานผู้ใหญ่ในอาชีพอื่น เมื่อบุคคลนั้นเป็นเด็กหรือผู้เยาว์ ตำรวจและพนักงานอัยการไม่ต้องพิสูจน์ว่ามีการบังคับหรือแม้กระทั่งค่าจ้างการของบุคคลนั้นยอมรับว่าตนถูกค้ามนุษย์ พวกเขาแค่ต้องแสดงการพิสูจน์ว่าบุคคลนั้นอายุต่ำกว่า 18 ปีจากนั้นการตั้งข้อหาการค้ามนุษย์ก็จะตามมาโดยอัตโนมัติ

อย่างไรก็ตามปัญหาที่ยังคงอยู่คือเมื่อบุคคลถูกสงสัยว่าถูกค้ามนุษย์ แต่ผู้เยาว์ผู้นั้นได้แจ้งว่าตนเป็นผู้ใหญ่ที่เต็มใจที่จะทำงานบริการ

เหตุการณ์ดังกล่าวก่อให้เกิดสถานการณ์ที่ว่าเมื่อผู้หญิงและเด็กถูกจับจากการบุกจับตามาด้วยปฏิบัติการการช่วยเหลือต้องถูกบังคับให้ต้องผ่านการตรวจสอบสภาพในความพยายามที่จะกำหนดอายุทางชีววิทยา วิธีการที่ใช้ในปัจจุบันคือการเอ็กซเรย์เพื่อตรวจกระดูก

⁷⁷ สัมภาษณ์ผู้อำนวยการ หน่วยประสานงานเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ ภาคเหนือตอนบนประเทศไทย เชียงใหม่ กรกฎาคม 2554

⁷⁸ รายงานของสื่อออนไลน์ 2551-2554

การพิสูจน์อายุของบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์นั้นสำคัญมากเพราะการระดับบทลงโทษจากการดำเนินคดีของการค้าเด็กอายุ 15-18 ปีนั้นสูงกว่าการค้าผู้ใหญ่ ดังนั้นกรณีดังกล่าวก็จะเป็นการที่ตำรวจและพนักงานอัยการต้องการที่จะผลักดันให้มีบทลงโทษที่สูงกว่าของกรณีการค้ามนุษย์นั้น` (การสัมภาษณ์องค์การการโยกย้ายถิ่นฐานระหว่างประเทศ มีนาคม 2554)

เมื่อการเข้ามุกจับและคัดเลือกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์เสร็จสิ้นแล้ว ตำรวจจะยังคงเกี่ยวข้องในกรณีที่มีความต้องการพยานหลักฐานเพิ่มเติม มิฉะนั้นคดีก็จะผ่านไปยังสำนักงานอัยการสูงสุดและพนักงานอัยการเพื่อการติดตามคดี การวิจัยของเราพบว่าความล่าช้าในกระบวนการดำเนินการขึ้นศาลจนกว่าคดีจะสิ้นสุดนั้นมีระยะเวลาดังแต่ 1 - 12 เดือน ระหว่างนี้ทั้งบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์และพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติก็จะถูกบังคับขังในสถานสงเคราะห์ของรัฐ (กรณาดูเพิ่มเติมจากส่วนที่ 2 ด้านล่าง)

การช่วยเหลือและการคุ้มครอง

หากพบว่ามีผู้เยาว์ในการมุกจับสถานบ้านทิ้งและผู้ใหญ่ที่ถูกค้ำมนุษย์ก็จะถูกส่งโดยอัตโนมัติไปที่สถานสงเคราะห์ของรัฐหรือบ้านพักที่มีศูนย์การคุ้มครองส่งเสริมและพัฒนาอาชีพ ที่นั่นเราจะได้รับการบริการภายใต้พระราชบัญญัติฯ ซึ่งรวมถึง การศึกษา การฝึกอบรม การดูแลสุขภาพ การฟื้นฟูด้านร่างกายและสภาพจิตใจและสิทธิที่จะอยู่ในประเทศไทยชั่วคราว ผู้ใหญ่จะมีสิทธิที่จะทำงานในประเทศไทยชั่วคราว

ในการวิจัยเรายังพบว่าพนักงานบริการที่ไม่ได้ถูกค้ำมนุษย์ แต่จะต้องเป็นพยานในการดำเนินคดีการค้ามนุษย์ต้องถูกส่งไปที่สถานสงเคราะห์เช่นกัน(กรณาดูเพิ่มเติมจากส่วนที่ 2 ด้านล่าง) เป็นไปไม่ได้ที่จะคาดประมาณตัวเลขที่แท้จริงของผู้หญิงและผู้เยาว์ที่ปัจจุบันนี้อยู่ภายใต้การควบคุมตัวในสถานสงเคราะห์ในประเทศไทย ตัวเลขจากสถานสงเคราะห์อาจจะไม่เสร็จสมบูรณ์หรือไม่มีการเปิดเผยต่อสาธารณชน ถึงแม้ว่าจะมีการร้องขอข้อมูลหลายต่อหลายครั้งจากทีมที่ทำการวิจัย องค์การเอกชนได้ประมาณว่าเหยื่อของการค้ามนุษย์โดยทั่วไปอยู่ในสถานสงเคราะห์เฉลี่ยแล้ว 6-9 เดือน ระหว่างที่รอคดีในชั้นศาลและได้รับการบริการสนับสนุน นั่นอาจจะจริงหากดูจากตัวเลขเฉลี่ย แต่การวิจัยของเราพบว่าระยะเวลาในการถูกขังนั้นมีตั้งแต่ 18 เดือนจนถึง 2 ปี ซึ่งเป็นกรณีที่เกิดขึ้นอย่างปกติ

สถานะในสถานสงเคราะห์

พนักงานบริการที่ทำวิจัยในงานวิจัยของเราเป็นผู้ซึ่งเคยไปเยี่ยมหรือถูกกักตัวในสถานสงเคราะห์หรือบ้านพักของรัฐได้ระบุหลายประเด็นที่น่าห่วงใย ประเด็นหลักคือการกักขังที่ไม่เป็นการสมัครใจและผิดหลักธรรมชาติ ทั้งบุคคลที่ถูกคามุขและพนักงานบริการที่ไม่ถูกคามุขแต่ถูกกักตัวที่บ้านพักของรัฐโดยที่ไม่ยินยอม และบังคับให้มีการฝึกอาชีพและเข้ารับการบำบัดรักษาฟื้นฟู

"ฉันถูกกักในสถานสงเคราะห์ถึง 2 ปี ก่อนที่จะถูกปล่อย"

ใหม่, ภาติในการทำวิจัย, พนักงานบริการไทใหญ่ แม่สาย

พระราชบัญญัติฯ ได้ให้อำนาจและความรับผิดชอบในการกักตัวผู้หญิงแก่กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติฯ จะระบุว่า ต้องมีการถามความคิดเห็นของบุคคลที่ถูกคามุข แต่เราไม่พบว่ามีหลักฐานใดๆ ในกระบวนการไหนหรือเหตุการณ์ใดที่ทำให้เชื่อว่าได้มีการปฏิบัติจริง แท้จริงแล้วนโยบายให้อำนาจแก่ตำรวจในการบังคับให้ผู้หญิงกลับไปที่บ้านพักหากพบว่าหลบหนีจากบ้านพักหรือสถานสงเคราะห์ เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์ที่อยู่ใกล้กรุงเทพฯ อธิบายกับเราแบบนี้ว่า

"ผู้หญิงที่อายุมากกว่า 18 ปีอยู่ที่นี่ด้วยความสมัครใจ แต่ว่าเค้าไม่ใช่ว่าจะไปไหนได้ตามอำเภอใจ เพราะเรารับผิดชอบความปลอดภัยและคุ้มครองเธอ ดังนั้นเราถึงต้องตรวจดูว่าจะไปไหนและไปกับใคร"

(เจ้าหน้าที่บ้านเกร็ดตระการ)

"ฉันอยู่ที่นั่นเกือบสองปี แต่ไม่เคยได้ยินว่ามีใครออกไปไหน แต่ว่ามีบางทีที่มีคนหนีแต่ฉันก็ไม่รู้ว่า เค้าหนีไปได้อย่างไร"

บีม พนักงานบริการลาว อุบลราชธานี

ผู้เยาว์ซึ่งอยู่ในสถานสงเคราะห์ไม่มีสิทธิที่จะออกไปไหนได้จนกว่าอายุมากกว่า 18 ปี แต่แม้กระทั่งว่าอายุ 18 แล้วก็ยังถูกขังต่อจนกว่าจะมีการหาครอบครัวหรือผู้ปกครองที่ได้รับการอนุมัติ แต่การได้รับการปล่อยตัวก็ต้องได้รับความเห็นที่ตกลงจากเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์และเจ้าหน้าที่สวัสดิการของรัฐ การดำเนินการเช่นนี้ก็เพื่อเจตนาของรัฐที่จะรับผิดชอบในการคุ้มครองบุคคลจากการแสวงหาประโยชน์ในอนาคต และเพื่อให้มั่นใจว่าเราได้รับการปล่อยตัวในสถานะแวดล้อม ที่มีการสนับสนุน ปลอดภัยและมั่นคงกับครอบครัวและชุมชน อย่างไรก็ตามกลายเป็นการสร้างปัญหาไปโดยปริยายเพราะสิทธิและความเห็นของผู้หญิงและผู้เยาว์ถูกเพิกเฉยจากกระบวนการ

สถานสงเคราะห์หลักของรัฐคือบ้านเกร็ดตระการซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่เกาะและตรงกลางแม่น้ำเจ้าพระยาออกกรุงเทพฯ ในจังหวัดนนทบุรี แต่ก่อนเป็นพื้นที่ของคนที่ติดโรคเรื้อน ถูกใช้มากกว่า 50 ปีเพื่อฟื้นฟูพนักงานบริการและปัจจุบันได้ใช้ในการสนับสนุนผู้หญิงและเด็กที่ถูกคามุข

ในชุมชนของเราเรียกกันง่ายๆว่า บ้านเกร็ด ชื่อเสียงไม่ดีเท่าไรและอยู่มาหลายทศวรรษแล้ว พนักงานบริการเล่นมุกกับเราว่าจะกลัวมากหากถูกส่งไปบ้านเกร็ดตระการ เหตุผลหลักเพราะว่าชื่อเสียงของสถานที่นี้ที่ถูกเรียกว่า คุกของโสเภณี

ปัจจุบันบ้านดังกล่าวได้ถูกส่งเสริมจากรัฐและคนอื่นๆให้เป็นแบบอย่างของการช่วยเหลือผู้หญิงและเด็กที่ถูกคามุขในประเทศไทย

ระหว่างที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ ผู้หญิงมักจะถูกห้ามมิให้ติดต่อกับครอบครัว เพื่อนหรือหน่วยงานข้างนอกเลย โดยเฉพาะคนที่กำลังรอให้การในชั้นศาล และนี่เป็นความพยายามพิสูจน์ว่าเป็นมาตรการในการปกป้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสมาชิกในครอบครัวหรือเพื่อนที่ถูกสงสัยว่ามีส่วนในการคามุข

"บางครั้งต้องใช้เวลาหลายเดือนเลยนะ กว่าที่จะแยกเด็กผู้หญิงออกจากข้างนอกนั้นได้เพื่อที่จะเกลี้ยกล่อมให้รู้พ่อแม่ของเธอไม่ดีขนาดไหน"

นักจิตวิทยา บ้านเกร็ดตระการ

ในทางปฏิบัตินั้นหมายถึงว่าโทรศัพท์ของเธอถูกยึดและจดหมายหรือโทรศัพท์ที่มีคนโทรมาจะมีเจ้าหน้าที่คอยตรวจสอบ ผู้หญิงที่มีครอบครัวที่ไม่ได้สื่อสารภาษาไทยไม่ได้รับอนุญาตให้มีการติดต่อใดๆ เพราะว่าไม่มีใครที่สามารถที่จะติดตามหรือเซ็นเซอร์การสื่อสารได้หากไม่ใช่ภาษาไทย

ภาวะเช่นนี้จึงทำให้เธอต้องถูกตัดขาดจากภายนอกและจากครอบครัวและชุมชนและไม่ได้รับการอนุญาตให้ได้รับการสื่อสารและเข้าถึงความยุติธรรมหากเธอได้รับการกระทำทารุณในสถานสงเคราะห์ หากพิจารณาเช่นนี้จะเห็นว่าเธอได้รับการปฏิบัติเฉกเช่นอาชญากรไม่ใช่เหยื่อของการถูกละเมิด

"ฉันอยู่ในห้องขังของตำรวจครั้งหนึ่ง ที่นั่นเราจะใช้โทรศัพท์เมื่อไหร่ก็ได้ หากว่าเรามีเงิน 10 บาท" ใหม่ , ภาศิการท้าววิจัย, พนักงานบริการไทใหญ่ แม่สาย

บ้านเกร็ดตระการมีระบบในการลงโทษหากผู้หญิงหรือเด็กประพฤติไม่ดี การลงโทษรวมถึง การให้ขัดห้องน้ำ ไม่ได้ทานขนม และไม่อนุญาตให้ได้เจอกับผู้ที่มาเยี่ยม

"การได้พบกับครอบครัวที่มาเยี่ยมเหมือนกับการได้รับรางวัลเพราะว่าเราเอารางวัลนี้คืนได้ หากผู้หญิงทำผิดกฎ ลงโทษแบบนี้ทำให้เรารู้สึกแย่มาก เพราะเรารู้ว่าครอบครัวของผู้หญิงต้องจ่ายเงินจำนวนมากเพื่อมาเยี่ยมหาลูกสาว ดังนั้นการลงโทษแบบนี้ได้ผลมากที่สุดสำหรับเจ้าหน้าที่"...
นักจิตวิทยา บ้านเกร็ดตระการ

อีกทั้งสถานสงเคราะห์มีการเลือกปฏิบัติในหลายรูปแบบ ผู้หญิงและเด็กทุกคนต้องได้รับการศึกษานอกโรงเรียน (เทียบเท่ากับประถมและมัธยมศึกษา) ในสถานสงเคราะห์ นอกเสียจากว่าสติปัญญาของผู้หญิงได้รับการวิเคราะหว่าต่ำเกินไป มีการทดสอบเช่นถามคำถามต่างๆและหากเจ้าหน้าที่ลงความเห็นว่าคุณหญิงฉลาดเธอผู้นั้นก็สามารถเรียนหนังสือได้ มิฉะนั้นเราก็คงต้องเข้าฝึกการอบรมที่สอดคล้องกับเพศสภาพเช่นการเย็บผ้า ทำผม ทำตะกร้าพลาสติก และเครื่องสาน แกะสลักผลไม้ ทำอาหารและนวดฝ่าเท้า และงานการฝีมืออื่นๆ ผู้หญิงไม่ได้รับประกาศนียบัตรที่เป็นทางการสำหรับการฝึกอาชีพนั้น อย่างไรก็ตามกิจกรรมดังกล่าวถูกมองว่าเป็นกิจกรรมการฟื้นฟูไม่ใช่การฝึกอาชีพ

ในบริบทที่แรงงานหญิงข้ามชาติสามารถพูดไทยได้แต่สำเนียงไม่ชัดหรือมีข้อจำกัดด้านทักษะทางภาษา หรือผู้ที่ถูกปฏิเสธไม่ให้ได้รับสิทธิทางการศึกษาในประเทศและในประเทศต้นทาง ส่งผลให้เธอไม่มีการศึกษาในภาษาใดๆก็จะถูกตัดสินอยู่เสมอมองว่าเป็นคนที่มีสติปัญญาต่ำ หลังจากเวลาผ่านไปหลายปีที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ เราถูกปล่อยตัวโดยไม่ได้รับการให้การศึกษาใดๆ ไม่มีทักษะที่ใช้ในการหางานในตลาดแรงงานได้ หรือไม่มีคุณสมบัติที่เป็นทางการ เจ้าหน้าที่ได้ทำแค่เพียงส่วนน้อยในการบูรณาการผู้หญิงและเด็กคืนสู่สังคมหรือโอกาสในการหางานใหม่ตามจุดมุ่งหมายของโครงการ

"ฉันถูกปล่อยไว้ในแม่สาย ด้วยถุงที่มีผ้าที่ใช้ทำตุ๊กตาเพื่อขาย ไม่มีใครอยากซื้อหรอก ฉันกลับไปให้นายจ้างเก่า โชคดีที่นายจ้างให้งานเก่าทำที่ บาร์ คาราโอเกะ ฉันเรียนภาษาไทยกับเอ็มพาวเวอร์ ตอนกลางวัน ประมาณ 3 เดือน ตอนนี้ฉันสามารถอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาไทยได้ และจะลงทะเบียนเรียนทอมหน้า ฉันเสียเวลาที่มีค่าของชีวิตไปตั้ง 2 ปีในสถานสงเคราะห์"
ใหม่ ภาศิการท้าววิจัย พนักงานบริการไทใหญ่ แม่สาย

ในทางทฤษฎีแล้วผู้หญิงต้องได้เบี่ยงเลี้ยงชีพประจำวันซึ่งบริหารโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารของสถานสงเคราะห์ อย่างไรก็ตามในบ้านเกร็ดตระการเจ้าหน้าที่บ้านพักได้บอกกับเราว่าแค่เฉพาะผู้หญิงไทยเท่านั้นที่สามารถเปิดบัญชีธนาคารได้ นั่นหมายความว่าในความคิดของเจ้าหน้าที่แรงงานหญิงข้ามชาติไม่สามารถที่จะรับเงินค่าเลี้ยงชีพได้ เจ้าหน้าที่ยังรู้สึกอีกว่าประเทศต้นทางควรจะเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายแต่ไม่มีการคุยว่ากระบวนการอะไรที่จะนำไปสู่ความจริงที่จะให้มีการจ่าย เขายังได้จำกัดการจ่ายค่าสนับสนุนครอบครัวแก่ผู้หญิงสัญชาติไทยด้วยเหตุผลเดียวกัน

อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์และแผนกบริหารในจังหวัดอื่นหาวิธีที่จะทำให้มั่นใจว่าแรงงานข้ามชาติจะได้รับส่วนหนึ่งของเงินสนับสนุนเช่นเดียวกับที่คนไทยได้รับ

การแปลภาษาและการสื่อสาร

ในบ้านเกร็ดตระการและสถานสงเคราะห์อื่นๆมีความห่วงใยที่เกิดขึ้นจากข้อค้นพบในงานวิจัยนี้คือ การขาดล่ามแปลภาษาให้ผู้หญิง การแปลภาษามักจะไม่ค่อยมีในสถานสงเคราะห์ บางโอกาสที่มีการจัดล่ามแต่ไม่มีคุณภาพ ประเด็นนี้อย่างไรก็ตามดูเหมือนว่าจะเกิดขึ้นไม่เฉพาะแต่ในสถานสงเคราะห์ แต่ในหลายระยะของ

กระบวนการทางกฎหมาย รวมถึงกรณีที่ต้องขึ้นศาล ในการสัมภาษณ์ของตำรวจ และในการบังคับตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาล ปรากฏว่าการใช้ลามในการสื่อสารกับแรงงานหญิงข้ามชาติ ผู้ซึ่งเป็นโจทก์หรือพยานในคดีค้ามนุษย์ เกิดขึ้นบางครั้งคราวและส่วนใหญ่จะอาศัยในรูปแบบลามอาสาสมัครหรือบางครั้งผู้หญิงหรือเด็กที่เกี่ยวข้องในคดีเองแปลให้คนอื่นฯ

เหตุผลหนึ่งของการขาดแคลนลามและขาดมาตรฐานในการฝึกอบรมนั้นอยู่ภายใต้นโยบายแรงงานข้ามชาติ ลามแปลภาษาไม่ได้รับการตระหนักว่าเป็นอาชีพที่แรงงานข้ามชาติทำได้ นั้นหมายถึงหน่วยงานหรือองค์กรเอกชนไม่สามารถที่จะจ้างลามได้หรือแม้กระทั่งให้เป็นอาสาสมัครเพราะจะเป็นการละเมิดกฎหมาย เครือข่ายปฏิบัติการเพื่อแรงงานข้ามชาติ มูลนิธิริษัทไทย มูลนิธิMAP และเอ็มพาวเวอร์ รวมถึงองค์กรอื่นๆได้มีการเรียกร้องอย่างแข็งขันที่จะให้รัฐบาลยอมรับ “ลาม” ให้เป็นอาชีพที่แรงงานข้ามชาติจดทะเบียนได้ โดยเฉพาะการแปลในเรื่องสุขภาพและกฎหมาย

พยาน

งานวิจัยของเราพบว่าในสถานสงเคราะห์บางที่พนักงานบริการไม่ได้ถูกกักตัวไว้เพื่อฟื้นฟูหรือฟื้นคืนจากการค้ามนุษย์แต่ซังเพื่อให้เป็นพยานในคดีค้ามนุษย์ อีกครั้งหนึ่งที่เป็นไปไม่ได้ที่จะตัดสินว่ามีจำนวนผู้หญิงเท่าไรที่ปัจจุบันนี้ถูกกักตัวไว้ในฐานะพยานในประเทศไทย อย่างไรก็ตามกระบวนการนี้เต็มไปด้วยการละเมิด ผู้หญิงที่ถูกกักเป็นพยานประสบกับสถานะเดียวกันกับคนที่ถูกค้ามนุษย์รวมถึงการถูกบังคับซังในสถานสงเคราะห์ การถูกแยกจากครอบครัวและชุมชน และถูกเลือกปฏิบัติไม่ว่าจะด้วยเหตุของความเป็นหญิงข้ามชาติหรือเพราะเป็นพนักงานบริการ อย่างน้อยมีการฟ้องร้องหนึ่งคดี (ดูรายละเอียดจากส่วนที่ 2 ด้านล่าง) ที่สถานการณ์ได้นำไปสู่ภาวะที่ยากลำบากในสถานสงเคราะห์ ผู้หญิงที่ถูกกักซังไว้เป็นพยานไม่ประสงค์จะเป็นพยานและไม่ต้องการที่จะอยู่ในสถานสงเคราะห์ จึงได้กระทำการอย่างเงียบๆในการประท้วงเพื่อแสดงให้เห็นการไม่ให้ความร่วมมือต่อเจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์ เพราะผู้หญิงเห็นว่าบทบาทของเจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์นั้นควรจะให้การสนับสนุนผู้หญิงที่ต้องการความช่วยเหลือไม่ใช่การกักซังผู้หญิงโดยปราศจากความยินยอม

"ฉันเป็นนักสังคมสงเคราะห์ไม่ใช่พนักศติ ฉันอยากรจะช่วยเหลือคนไม่ใช่มีส่วนในการซังเธอ"
เจ้าหน้าที่ในสถานสังคมสงเคราะห์ในประเทศไทย ที่ไม่ประสงค์จะเอ่ยนาม

ปรากฏว่าบ่อยครั้งที่สถานสงเคราะห์มักจะใช้เป็นที่พักตัว ถึงแม้ว่าความจริงเป็นการผิดกฎหมายและละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้หญิงที่ถูกกักขังและสร้างความลำบากให้กับผู้หญิงและเจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์อย่างมาก

สิทธิในการทำงาน

ภายใต้พระราชบัญญัติฯ บุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์ที่เป็นผู้ใหญ่ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์มีสิทธิและโอกาสในการทำงานชั่วคราว หากเราต้องอยู่ในประเทศไทยเพื่อรอกระบวนการทางกฎหมายหรือกระบวนการในการส่งกลับ อย่างไรก็ตามในงานวิจัยของเราค้นพบว่าสิทธินี้ไม่ได้ถูกขยายให้ผู้หญิง ใน พ. ศ . 2554 ครั้งแรกในประเทศไทย มีผู้ชาย 9 คน ที่ถูกค้ำมนุษย์ในอุตสาหกรรมประมงซึ่งได้อยู่ในสถานสงเคราะห์ในภาคใต้ได้รับโอกาสอนุญาตให้ทำงาน ผู้ชายได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอกสถานสงเคราะห์เพื่อทำงานกรรมกรในแต่ละวัน และได้รับค่าแรงวันละ 200 บาท (มากกว่าค่าจ้างขั้นต่ำ) กลับมาที่สถานสงเคราะห์ในเวลากลางคืน⁷⁹ มีผู้ชายคนหนึ่งได้รับการอนุญาตให้อยู่นอกสถานสงเคราะห์กับภรรยาขณะที่รอโอกาสในการให้ปากคำให้ในชั้นศาล อีกคนมีโอกาสนำเงิน 70,000 บาทระหว่างที่รอ สถานการณ์เช่นนี้ห่างไกลกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงที่ต้องอยู่ในสถานสงเคราะห์ยิ่งนัก

ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนที่ได้รับอนุญาตให้ออกไปทำงานหรือร่วมกิจกรรมข้างนอก

"ในประเทศไทยผู้ชายที่เป็นเหยื่อของการค้ำมนุษย์และอยู่ในบ้านพักสามารถที่จะออกไปข้างนอกได้ ในขณะที่เราอดดีในชั้นศาล แต่เราไม่สามารถให้ผู้หญิงออกไปได้ ผู้หญิงเราอ่อนแอและมีความเสี่ยงที่จะถูกเล่นเหลี่ยมมากกว่าผู้ชายและอาจจะโดนหลอกอีกครั้ง ก็เลยแทนที่โดยการให้อยู่ข้างในและเอางานมาให้ผู้หญิงทำหรือทำงานฝีมือ"

นักจิตวิทยา บ้านเกร็ดตระการ

ผู้หญิงที่บ้านเกร็ดตระการเหมือนกับผู้หญิงที่อยู่ในสถานสงเคราะห์อื่นๆ ต้องทำงานประดิษฐ์ตุ๊กตาและงานฝีมือที่จะขายในร้านของสถานสงเคราะห์ ซึ่งอยู่ด้านหลังของสถานสงเคราะห์ในเกาะที่ตั้ง ผู้หญิงไม่ได้รับค่าจ้างจากงานที่ทำ และไม่มีโอกาสในการตั้งราคาสินค้าที่ผลิตหรือว่าจะนำสินค้าไปจำหน่ายที่ไหน และหากสินค้าขายได้จะได้เงิน 70 % ของราคาสินค้านั้น และสถานสงเคราะห์เก็บเงินที่เหลือเพื่อเป็นค่า "วัสดุและค่าสอน" หากสินค้าขายไม่ได้ ผู้หญิงก็จะไม่ได้เงินเลยสำหรับค่าเสียเวลาและแรงงาน งานที่ผลิตสินค้านี้ไม่ได้เป็นทางเลือก แต่เป็นสิ่งที่ต้องทำ ราคาสินค้าในร้านราคาระลึกละตั้งแต่ 25-300 บาท

ซึ่งกิจกรรมเช่นนี้ไม่ได้เป็นไปตามสิทธิของผู้หญิงที่จะทำงานภายใต้พระราชบัญญัติฯ เป็นการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุผลทางเพศที่ชัดเจน โดยเฉพาะเป็นความโหดร้ายเพราะเราเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว เรายังว่าครอบครัวจะประสบกับความยากลำบากมากเนื่องมาจากการที่เราถูกกักขังและไม่สามารถหารายได้ได้

ปัญหาของสถานสงเคราะห์ในประเทศไทยได้ถูกหยิบยกขึ้นมาหลายต่อหลายครั้งโดยองค์กรเอกชน นักวิจัย แม้กระทั่งคนอยู่ในขบวนการเคลื่อนไหวต่อต้านการค้ำมนุษย์ เป็นประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญและแก้ไข ในรายงานประจำปีสถานการณ์การค้ำมนุษย์ของรัฐบาลสหรัฐยังยกหยิบยกประเด็นปัญหานี้ว่ายังคงมีอยู่ใน พ. ศ . 2554

"มีรายงานอย่างต่อเนื่องระหว่างปีว่าเหยื่อการค้ำมนุษย์ที่เป็นคนต่างชาติผู้ซึ่งหนีจากสถานสงเคราะห์ เพราะว่ากระบวนการทางกฎหมายที่ล่าช้าและเราต้องถูกส่งกลับ ความที่ไม่สามารถหารายได้ระหว่างที่รอชั้นศาลและอุปสรรคด้านภาษา และการที่ไม่เชื่อใจเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีการรายงานอยู่ตลอดว่าการที่เราไม่ยอมรับว่าตนถูกค้ำมนุษย์ เพราะว่าระบบทำให้หมดกำลังใจ เช่น ปัญหาของการที่ต้องอยู่ในสถานสงเคราะห์นาน ต้องถูกส่งกลับและกระบวนการในชั้นศาล"
(รายงานประจำปีสถานการณ์การค้ำมนุษย์ของรัฐบาลสหรัฐ พ. ศ . 2554)

"สำหรับคนที่ไม่มียอมรับงานที่พวกเราทำหรือเข้าใจผิดต่อสภาวะแวดล้อมของพนักงานบริการยุคใหม่ในประเทศไทย เขาอาจจะเชื่อว่าอะไรก็ดีกว่าสภาพตอนที่เขาเจอเรา บางคนที่อยู่ข้างนอกอาจจะคิดว่าการนั่งอยู่ในบ้านพัก เย็บผ้า ได้กินอาหารและอยู่ฟรี จะดีกว่าการทำงานกลางคืนในบ้านสาวมาก บางทีเขาอาจจะคิดว่าเราไม่มีอะไรที่ตลกกว่านี้แล้วที่จะทำในเวลาของเรา ดังนั้นเราต้องแสดงให้เห็นว่าก่อนหน้านี้เรามีสุขภาพ เรามีรายได้ที่ดีเลี้ยงครอบครัวของเรา เราไม่ใช่

⁷⁹ จากการสัมภาษณ์องค์การการโยกย้ายถิ่นระหว่างประเทศ (IOM), กรุงเทพฯ มีนาคม 2554

ภาระที่ประเทศไทยต้องมารับผิดชอบ เราสนุกกับสิ่งที่เราทำ เราต้องทำให้เขาเห็นว่าเวลาที่เรามีครบครัน อีสราฟและความเป็นอิสระของเรานั้นมีค่าเท่ากับของเขา แต่ว่าเราจะแสดงให้เห็นสิ่งเหล่านี้ให้ได้อย่างไร "

จากการอภิปรายของทีมท้าววิจัย

การได้รับค่าชดเชย

บุคคลที่ถูกคามนุษย์ในประเทศไทยมีสิทธิได้รับค่าชดเชยไม่ว่าจะโดยกระบวนการทางอาญาจากอาชญากรรมการค้ามนุษย์ที่มีผู้ก่อขึ้น หรือผ่านทางศาลแรงงานจากการถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ อย่างไรก็ตามดูเหมือนว่าผู้หญิงที่ถูกคามนุษย์เพื่อการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีไม่ค่อยมีใครได้รับค่าชดเชยหรือมีการเข้าถึงกระบวนการในการเรียกร้อง เหมือนกับคนทุกคนหากเราถูกคามนุษย์เรามีสิทธิภายใต้พระราชบัญญัติเพื่อให้พนักงานอัยการเรียกร้องค่าเสียหายจากการกระทำทางอาญาจากเงินและทรัพย์สินของผู้คามนุษย์เพื่อจ่ายให้เราสำหรับการเยียวยา

พระราชบัญญัติอนุญาตให้รัฐยึดทรัพย์บุคคลที่ศาลพิพากษามีความผิดและนำเงินไปใส่ในกองทุนป้องกันการคามนุษย์ระดับชาติเพื่อใช้ในการช่วยเหลือบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการคามนุษย์หรือกิจกรรมที่ใช้ในการต่อต้านการคามนุษย์ ในปีงบประมาณ พ. ศ . 2554 มีการยึดทรัพย์ทั้งหมดเป็นจำนวน 7,000,000 บาท

ข้อมูลระดับชาติว่าด้วยการเรียกร้องสิทธิค่าชดเชยเป็นกระบวนการที่ยากต่อการเข้าถึง มีการจ่ายค่าชดเชยในกรณีที่เป็นการบังคับของแรงงานข้ามชาติในอุตสาหกรรมประมง และมีข้อมูลหลักฐานที่ว่า การเรียกร้องค่าชดเชยในชั้นศาลมีมากขึ้นสำหรับบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการคามนุษย์ในปีที่แล้ว⁸⁰

ระหว่างที่มีการท้าววิจัยเราได้เพียรพยายามหารายงานว่าด้วยค่าชดเชยที่ได้ให้แก่ผู้เยาว์ที่ถูกคามนุษย์หรือถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณี องค์กรเอกชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยทั่วไปไม่ได้ทราบว่ามีการจ่ายค่าชดเชยให้บุคคลที่ถูกคามนุษย์สุดสาหัสกรรมบันเทิง เป็นประเด็นที่น่าห่วงใยยิ่งเนื่องจากจำนวนของเราพนักงานบริการที่มีจำนวนมากที่ต้องถูกจับและมีการดำเนินคดีในประเทศไทยแต่ไม่มีกรณีที่ประสบความสำเร็จที่เงินชดเชยจากการคามนุษย์มีการรายงานใน พ. ศ . 2553 ในส่วนของการคามนุษย์หรือถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณี

การเรียกร้องให้มีการชดเชยเป็นเรื่องยากและกระบวนการใช้เวลานาน อย่างไรก็ตามในพระราชบัญญัติได้กำหนดให้กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มีหน้าที่ในการสนับสนุนบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการคามนุษย์สามารถที่จะเรียกร้องค่าชดเชยผ่านทางกระบวนการทางกฎหมายได้ กฎหมายระบุว่าพนักงานอัยการหรือเจ้าหน้าที่ที่สอบสวนต้องแจ้งให้บุคคลทราบว่าตนมีสิทธิที่จะได้ค่าชดเชยและพนักงานอัยการต้องเป็นตัวแทนในชั้นศาล การเรียกร้องค่าชดเชยในแต่ละกรณีต้องได้รับการอนุมัติจากผู้พิพากษาที่นั่งบัลลังก์ในคดีนั้น จำนวนเงินค่าชดเชยให้ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของอาชญากรรมที่ก่อขึ้นและจำนวนทรัพย์สินของผู้คามนุษย์

กระบวนการทั้งหมดนี้ใช้เวลากว่าแปดปีก่อนที่จะเสร็จสิ้นไม่รวมถึงการที่กระบวนการศาลล่าช้าในการพิจารณา โดยแท้จริงข้อมูลจากสำนักงานอัยการสูงสุดในประเทศไทยแสดงให้เห็นว่าคดีการค้ามนุษย์ใช้เวลา มากกว่า 15 เดือนและมีแค่ 23 คดีที่ได้รับค่าชดเชยหลังจากกระบวนการสิ้นสุด (น้อยกว่าสองคดีต่อเดือน) จากการทำงานของพนักงานอัยการที่ทำงานเต็มเวลา 8 คน⁸¹ไม่มีข้อมูลที่เข้าถึงได้ในรายละเอียดของค่าชดเชยที่ได้รับ เป็นการยากที่จะทราบว่าใครได้หรือไม่ได้ค่าชดเชย

การขาดซึ่งการมีอยู่ของการเรียกร้องดังกล่าวทำให้เราเชื่อว่ากระบวนการไม่น่าจะเกิดขึ้นในลักษณะที่เกิดขึ้นประจำและเข้าถึงได้สำหรับบุคคลที่ถูกคามนุษย์ทุกคนในประเทศไทย กระบวนการในการได้รับค่าชดเชยนั้นต้องมีการสืบหาและติดตามต่อกับกระทรวงยุติธรรม

เมื่อไม่นานมานี้ในเดือนพฤศจิกายน 2554 มีผู้เยาว์สามคนที่ถูกขัง 8 เดือน และเร็วนี้ถูกส่งกลับประเทศต้นทาง ไม่มีการเรียกร้องค่าชดเชยให้ผู้หญิงทั้งสาม แต่ละคนได้รับเงิน 4,000 บาทจากองค์กรที่ทำงานหลัก

⁸⁰ SIREN ,2553 การตอบรับทางกระบวนการยุติธรรมอาญาต่อการคามนุษย์ ยุทธศาสตร์เครือข่ายข้อมูลในการตอบรับโครงการ (ARTIP) AUSAID และ UNIAP SIREN

⁸¹ ข้อมูลจากสำนักงานอัยการสูงสุด ศูนย์การต่อต้านการคามนุษย์ กรกฎาคม 2554

ด้านการค้ามนุษย์ Traficord ก่อนที่จะถูกจับพวกเขาได้รับการจ้างงานเป็นพนักงานเสิร์ฟและนักร้องในคาราโอเกะ และได้เงินเดือน 4,000 บาท และยังมีทิป ส่วนใหญ่แต่ละเดือนรวมรายได้จะมีเงินประมาณ 5,000-6,000 บาทต่อเดือน ผู้หญิงควรจะมีรายได้อย่างน้อย 40,000 บาทระหว่างช่วงเวลาที่ถูกขัง สิบเท่ามากกว่าเงินที่ได้รับ เงินที่ได้หากเทียบแล้วเท่ากับค่าแรงก่อนที่จะถูกจับแค่หนึ่งเดือน หรือบางทีอาจจะเป็นการกระตุ้นไม่ให้กลับมาที่เมืองไทยอีก

"เค้าให้เงินเราแต่ละคนคนละ 4,000 บาทและบอกกับฉันว่าติดต่อพวกเขาได้หากอยากจะทำงานเย็บผ้าที่บ้าน"

อาหมี่ ภาคีท้าววิจัย อาชาจากรัฐฉาน พม่า

ในทางตรงกันข้าม คนไทยที่กลับมาประเทศหลังจากที่ถูกค้ามนุษย์ในต่างประเทศมักจะได้รับค่าชดเชยจากรัฐบาลในประเทศนั้นประมาณ 30,000 บาท ซึ่งเงินส่วนนี้แยกมาจากเงินที่ได้รับจากค่าชดเชยที่ศาลในประเทศนั้นสั่งให้ได้รับและไม่ได้มีข้อแม้ว่าจะต้องให้การเซ็นไรในชั้นศาลถึงจะๆได้รับเงิน

ถึงกระนั้นความรู้สึกของคนที่ถูกค้ามนุษย์จะยังคงแว้งคว้าง แต่เงินทุนที่บริหารจัดการโดยองค์การระหว่างประเทศและกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์สามารถใช้สำหรับกิจกรรม เช่น การให้การศึกษา ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพหรือการพัฒนาธุรกิจในประเทศไทย ไม่สามารถใช้อย่างเสรีและมีเงื่อนไข เช่น ไม่ควรใช้ในการจ่ายหนี้ที่เกิดจากการย่ำแย่และจำนวนน้อยที่สามารถใช้ได้กับสิ่งพื้นฐานที่จำเป็นต่อชีวิต

การถูกส่งกลับเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ระยะเวลาที่ยาวนานในการกักขังบุคคลในสถานสงเคราะห์ในประเทศไทยนั้นสาเหตุมาจากความล่าช้าในกระบวนการการส่งกลับ ในพระราชบัญญัติและการอภิปรายเรื่องการต่อต้านการค้ามนุษย์ถูกเรียกว่า การกลับคืนภูมิลำเนา แต่ประสบการณ์ของพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติเรียกมันว่าการถูกส่งกลับ เพราะไม่มีองค์ประกอบของความยินยอมในกระบวนการ ไม่มีการเคารพประสบการณ์ของการมีชีวิต เราจึงเรียกว่าการส่งกลับในงานวิจัยของเรา ปรากฏว่าในรายงานเอกสาร การส่งกลับของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ค่อนข้างจะมีความตรงไปตรงมาและครอบคลุม

กระนั้น ถึงแม้ว่าจะมีข้อตกลงและบันทึกข้อตกลงๆ แบบทวิภาคี และการจัดฝึกอบรมให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เหลือล้น กระบวนการส่งกลับระหว่างประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้านก็ยังคงเต็มไปด้วยความยุ่งยาก

กระบวนการการส่งกลับของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์เป็นกระบวนการของรัฐต่อรัฐ โดยที่มืองค์กรเอกชนที่ตั้งในประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้านอำนวยความสะดวก การท้าววิจัยของเรามีข้อจำกัดในการหารายละเอียดลักษณะของกระบวนการส่งกลับของบุคคลที่ถูกคัดเลือกกว่าเป็นผู้เยาว์ที่ถูกค้ามนุษย์เนื่องจากการถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณี เราไม่ได้ค้นพบว่ากระบวนการที่ใช้นั้นเหมือนหรือต่างจากที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่หรือกับแรงงานที่ทำงานในอาชีพอื่นๆ แน่่อนว่าผู้ขายที่ถูกช่วยเหลือจากการค้ามนุษย์ที่ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการทำงานประมงไม่ได้ผ่านกระบวนการแบบเดียวกันและไม่มีการล่าช้าในกระบวนการ⁸²

ในขั้นแรกบุคคลจะถูกสัมภาษณ์ถึงสภาวะแวดล้อมของบ้านผู้หญิงโดยเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองและเจ้าหน้าที่สวัสดิการจากประเทศไทยและเจ้าหน้าที่จากประเทศต้นทางซึ่งโดยทั่วไปจะเป็นเจ้าหน้าที่สถานทูต เจ้าหน้าที่ในประเทศต้นทางซึ่งบางครั้งได้รับการช่วยเหลือจากองค์กรเอกชนจะเริ่มหาเบาะแสครอบครัวจากข้อมูลที่ได้ให้ หากพบครอบครัวแล้วมีการประเมินว่าครอบครัวพร้อมที่จะรับคืนผู้เยาว์ที่ถูกค้ามนุษย์ประกอบกับความสามารถของครอบครัวในการป้องกันมิให้ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบซ้ำในอนาคต

หลังจากที่ประสบความสำเร็จในการประเมินและการติดต่อ บุคคลจะถูกส่งไปที่ชายแดนไทย-พม่า มีการส่งตัวให้เจ้าหน้าที่ที่อยู่ฝั่ง บางครั้งผู้หญิงต้องถูกขังอีกครั้งโดยรัฐบาลในประเทศของตนก่อนที่จะส่งกลับบ้านหรือเจอกับครอบครัวอีกครั้ง

สำหรับคนไทยที่กลับมาจากต่างประเทศ องค์กรเอกชนและเจ้าหน้าที่สวัสดิการจะให้การสนับสนุนและ

⁸² การอภิปรายกับ Jackie Pollock ผู้อำนวยการมูลนิธิ MAP ธันวาคม 2554

ติดตามหาบุคคลหรือครอบครัวอย่างมีเงื่อนไขภายในระยะเวลา 3 ปี การให้การสนับสนุนรวมถึง การให้คำปรึกษา เงื่อนไขทางสังคม การศึกษาและการสนับสนุนทางอาชีพ อย่างไรก็ตามกระบวนการในการขอความช่วยเหลือจะมีความยุ่งยากตามเงื่อนไขราชการ บุคคลสามารถได้รับการสนับสนุนด้านการเงินมักจะได้รับการอุปถัมภ์ในการประกอบอาชีพแทนเงินจากองค์กรเอกชนเพื่อใช้ในการหารายได้ ตัวอย่างเช่น ผู้หญิงได้รับจักรเย็บผ้าเพื่อตั้งร้านเย็บผ้า

ทั้งเจ้าหน้าที่ไทยและองค์กรเอกชนยืนยันถึงปัญหาของระยะเวลาหลายวันที่ต้องใช้ในกระบวนการส่งกลับระหว่างรัฐ

ในพม่ามีสาเหตุหลายประการที่ทำให้มีการล่าช้าอย่างเรื้อรัง ผู้คนจำนวนมากจากพม่าได้ย้ายถิ่นเพื่อหนีการประหัตประหารจากรัฐบาลพม่า ผู้หญิงส่วนใหญ่มาจากรัฐที่มีกลุ่มชาติพันธุ์และมีสงครามการต่อสู้ และมีการใช้การข่มขืนเป็นอาวุธสงคราม ทำให้ผู้หญิงและเด็กมีความเสี่ยงโดยเฉพาะ

เราไม่สามารถหาได้ว่าการคุ้มครองอย่างเป็นระบบในระบบการส่งกลับเพื่อคุ้มครองบุคคลที่อาจจะเสี่ยงจากการประหัตประหารจากรัฐบาลพม่าหรือกลุ่มติดอาวุธกลุ่มอื่นหลังจากที่ผู้หญิงกลับไปแล้ว

ใน พ.ศ. 2554 มีการกล่าวหาว่า กองกำลังกะเหรี่ยงประชาธิปไตยฝ่ายพุทธ (ดีเคบีเอ) ซึ่งเป็นฝ่ายเดียวกับทหารพม่าได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการกรรโชกเงินก้อนใหญ่จากหรือบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์ที่ถูกส่งกลับฝั่งพม่าจากฝั่งไทย⁸³ ยิ่งกว่านั้น มีการยืนยันจากพนักงานบริการที่มาจากพม่าทุกคนถึงทัศนคติที่ดูถูก ตัดสินคน และมักจะอาฆาตของเจ้าหน้าที่พม่าต่อผู้หญิงที่ถูกส่งกลับหลังจากที่มีการคัดเลือกว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์ในอุตสาหกรรมบันเทิงในประเทศไทย

ความล่าช้ายังมีสาเหตุมาจากการที่สิ่งที่เป็นโครงสร้างพื้นฐานในพม่าโดยเฉพาะในพื้นที่กลุ่มชาติพันธุ์ที่ไม่ได้รับการสนใจมาหลายทศวรรษ ชื่อถนน เลขที่บ้านและแม้กระทั่งชื่อเมืองอาจจะได้รับการรู้จักในหลายชื่อและไม่มีการบันทึกที่เป็นทางการ นอกจากนี้คนที่มิประสบการณกับเจ้าหน้าที่พม่าจะระมัดระวังที่จะบอกว่าตนอยู่ที่ไหนจริงๆ

"แม้กระทั่งในกระบวนการของการพิสูจน์สัญชาติ เจ้าหน้าที่จะมาที่บ้าน มาดูว่าเรามีเงินเท่าไร เพื่อให้เห็นว่าเรามีการใช้ชีวิตอย่างไร เพราะว่าเราได้ประเมินได้ถูกว่าจะเรียกเก็บเงินภาษีจากเราเท่าไร บางทีเค้าอาจจะทำเหมือนกันก็ได้นะหรือว่าอาจจะแย่งยิ่งกว่านั้นหากเราถูกค้ำมนุษย์"
นวน ภาคีทำวิจัย พนักงานบริการไทใหญ่

เมื่อพนักงานบริการข้ามชาติซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ Empower กลับบ้านชั่วคราวที่ประเทศจีน พม่า ลาว ผู้หญิงมักจะส่งข่าวให้เราทราบประจำไม่ว่าจะเป็นทางโทรศัพท์ face book หรือทางเครือข่ายที่กว้างขวางของพนักงานเอง

มีความต่างอย่างชัดเจนเมื่อบุคคลถูกส่งกลับจากกระบวนการที่เป็นทางการในส่วนของรัฐเรื่องค้ำมนุษย์ เมื่อผู้หญิงกลับไปแล้ว แทบจะไม่มีหรือไม่มีการติดตามเลย องค์กรเอกชนที่ทำงานต่อต้านการค้ำมนุษย์ได้ยอมรับว่าไม่มีใครติดต่อกลับมาเลย เราได้ทราบว่าองค์กรเอกชนและรัฐบาลในประเทศไทยมีอุปสรรคมากในการติดตามหรือแม้กระทั่งการจัดประชุมเพื่อติดตามกระบวนการ

ในพม่าการติดต่อสื่อสารและการวางแผนต้องได้รับการอนุมัติจากฝ่ายบริหารส่วนกลางของทหารพม่า มักจะไม่มีการอนุญาตหรือมีการอนุญาตแบบมีเงื่อนไขที่ทำให้การประชุมไม่มีประโยชน์ องค์กรเอกชนระหว่างประเทศกลุ่มหนึ่งบอกกับเราว่าศูนย์ไทยไม่เคยได้มีโอกาสพบกัน แม้กระทั่งการพบปะที่ไม่เป็นทางการ เช่น การทานอาหารเย็นร่วมกันในแต่ละฝั่งของชายแดนกับเจ้าหน้าที่ที่อยู่ในฝั่งพม่า นอกจากนั้นการเดินทางถูกจำกัดในพม่า นั้นหมายถึงในความเป็นจริงเป็นไปได้ที่องค์กรเอกชนหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐในฝั่งไทยจะทราบว่าคุณค่าที่พวกเขาส่งกลับไปได้รับการสนับสนุนที่มีประสิทธิภาพหรือไม่ หรือปลอดภัยในพม่าหรือไม่

ในลาวและจีนโดยทั่วไปมีการขาดแคลนองค์กรเอกชนและไม่มีการประสานงานติดตามจนถึงปัจจุบัน ผู้หญิงและเด็กที่กลับไปลาวจะต้องส่งกลับไปเมืองหลวงที่ซึ่งเธอจะถูกขังอีก 12 เดือนก่อนที่จะมีการจัดการให้กลับบ้าน ประเด็นนี้ได้รับการหยิบยกอย่างชัดเจนในรายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ประจำปีของประเทศไทย โดย รัฐบาลสหรัฐ 2554

⁸³ รายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ประจำปีของประเทศไทย โดย รัฐบาลสหรัฐ 2554

เป็นเรื่องตลกร้ายที่เวลาที่ผู้หญิงกลับไปถึงบ้านแล้ว กลายเป็นว่าผู้หญิงซึ่งเป็นบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการค้ามนุษย์หรือถูกค้ามนุษย์นั้นต้องอยู่ในห้องกักมากกว่าเวลาที่คนที่ถูกพิพากษาว่ามีความผิดฐานค้ามนุษย์ติดอยู่ในคุก

มีเงินทุนที่ใช้ได้จากองค์กรเอกชนที่ต่อต้านการค้ามนุษย์ที่สนับสนุนคนที่จะถูกส่งกลับไปที่บ้าน ลาวและกัมพูชา อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงไม่สามารถเข้าถึงได้ องค์กรเอกชนบอกว่านั้นเป็นเพราะว่าผู้หญิงไม่สามารถเปิดบัญชีธนาคารได้ ในประเทศไทยหรือในประเทศของตนและไม่สามารถที่จะถือเงินสดไปได้ระหว่างเดินทางกลับบ้าน เพราะตามปกติจะถูกเจ้าหน้าที่ในประเทศไทยหรือในประเทศของตนที่ทุจริตยึดเอาไปได้

อย่างไรก็ตามแรงงานข้ามชาติ รวมถึงผู้หญิงที่มาจากพม่าปกติแล้วจะส่งเงินก้อนใหญ่กลับไปให้ที่บ้าน หากมีการเชื่อว่าผู้หญิงจะสามารถจัดการกับเงินเองได้ เรามั่นใจว่าผู้หญิงและเด็กจะสามารถหาทางที่ปลอดภัยเพื่อจะส่งเงินให้ครอบครัวได้

ทั้งองค์กรเอกชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐยอมรับว่าหลายคนที่ถูกส่งกลับข้ามชายแดนไปแล้วจะหันหลังกลับมาที่ประเทศไทยอีก เราพบว่านี่เป็นผลลัพธ์โดยธรรมชาติของการใช้ยุทธศาสตร์ที่มีได้แยกอย่างชัดเจนระหว่างพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติ พนักงานเสรี การลักลอบขนย้ายแรงงานข้ามชาติ การกู้เงิน แรงงานขัดหนี้ พนักงานบริการและการค้ามนุษย์ อีกทั้งยุทธศาสตร์ในปัจจุบันไม่มีหนทางที่จะแก้สาเหตุของการค้ามนุษย์หรือสนองความต้องการของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์

"เรามาเพื่อสร้างชีวิตใหม่ให้ครอบครัว ไม่ได้มาเพื่อให้ส่งกลับบ้านด้วยมือเปล่าและรู้สึกอับยศ หากมีเรื่องเลวร้ายกับเรา เราต้องการเปลี่ยนที่ทำงานใหม่เพื่อหาเลี้ยงชีพใหม่ที่ดีกว่า "
แดง หมู , ภาศิการท้าววิจัย, พนักงานบริการแรงงานพม่า, แม่สาย

"หลังจากที่ถูกกักขังนาน ฉันต้องกลับไปที่บ้าน เพื่อไปให้ครอบครัวเห็นว่าสบายดีและจะตรงดิ่งกลับมาประเทศไทย"

บีม , ภาศิการท้าววิจัย, พนักงานบริการแรงงานลาว อุดรธานี

องค์กรเอกชนบางที่ระบุว่า การให้การอบรมและฝึกทักษะที่มีให้บุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ในประเทศไทยนั้นมีข้อจำกัดและไม่มีโอกาสในการทำงานเนื่องมาจากขาดการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ⁸⁴ ในขณะเดียวกันไม่มีทางเลยที่จะตรวจสอบตัวเลขของผู้ที่กลับมาประเทศไทย จากการเพียรหาหลักฐานที่มีเราพบว่าคนส่วนใหญ่กลับมาทำงานในไทยภายในหนึ่งปีหลังจากที่ถูกส่งกลับ

องค์กรเอกชนที่ต่อต้านการค้ามนุษย์และเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ระบุอย่างรวดเร็วถึงความยากจนและการว่างงานภายในประเทศเพื่อนบ้านเป็นสาเหตุหลักของการค้ามนุษย์⁸⁵

อย่างไรก็ตามการวิจัยแสดงให้เห็นว่าในขณะที่ความยากจนและการว่างงานเป็นสาเหตุหลักของการค้ามนุษย์ แต่การที่ผู้หญิงไม่สามารถเข้าถึงเอกสารการเดินทางและการจำกัดด้านคนเข้าเมืองรวมกับการบังคับใช้กฎหมายและมาตรฐานแรงงานที่มีน้อย รวมถึงความล้าสมัยที่ยังมีการทำให้งานบริการเป็นความผิดทางอาญา สิ่งเหล่านี้ประกอบกันและสร้างพื้นที่ให้มีการค้ามนุษย์

การป้องกัน –หยุดการค้ามนุษย์ผ่านทางการให้การศึกษาและสร้างตระหนัก

กิจกรรมการป้องกันการค้ามนุษย์ในประเทศไทยที่มีการรายงานพบว่าการรณรงค์สร้างความตระหนัก การฝึกอบรม การจัดการอภิปราย เอกสารสิ่งพิมพ์หรือเอกสารในภาษาของแรงงานและโครงการที่มุ่งเป้าไปที่กลุ่มเป้าหมายหรือกลุ่มที่ถูกคัดเลือกกว่าเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการค้ามนุษย์

จากรายงานของรัฐบาลแจ้งว่าระหว่าง พ.ศ . 2553- ต้นปี 2554 ได้เข้าถึงประชาชนมากกว่า 3,000 คนผู้ซึ่ง

⁸⁴ สัมภาษณ์มูลนิธิ ศูนย์นิสิต เชียงใหม่ มีนาคม 2554

⁸⁵ การประชุมระหว่างรัฐบาลไทยและลาวเรื่องการต่อต้านการค้ามนุษย์ มุกดาหาร มิถุนายน 2554

เป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงและเข้าถึงนายจ้างประมาณ 2,000 คน เพื่อสร้างความตระหนักเรื่องการค้ามนุษย์

ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน Empower ซึ่งมีทรัพยากรที่น้อยกว่ามากได้เข้าถึงพนักงานบริการประมาณ 30,000 คน รวมถึงพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติ ในหลายส่วนของอุตสาหกรรมบันเทิง

ในต้นปี พ.ศ. 2554 พนักงานบริการในเชียงใหม่ได้รับการเชิญผ่านทาง Empower เพื่อเข้าร่วมการฝึกอบรมที่จัดโดยองค์กรเอกชนเรื่องการค้ามนุษย์ เป็นการประชุมหนึ่งวันที่มีผู้ฟังการนำเสนอคำบรรยาย 100 ที่ส่วนใหญ่เป็นเด็กผู้ชาย นี่เป็นครั้งแรกที่เราได้ยืมการให้การศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่ออุตสาหกรรมบันเทิง

ในช่วงแรกของการทำวิจัยไม่มีพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติคนไหนที่เคยได้ยินหรือเข้าใจแนวคิดของคำว่า "การค้ามนุษย์" และไม่มีใครทราบว่าพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ แต่ผู้หญิงส่วนใหญ่เข้าใจคำว่า "ถูกหลอก" แต่ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่หนึ่งว่าถึงแม้จะเป็นเรื่องเก่าแต่ทำไมประเด็นปกติที่ผู้หญิงเห็นหรือมีประสบการณ์ในการทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิงในปัจจุบัน

การขาดความตระหนักถึงกฎหมายเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ในหมู่พนักงานบริการชี้ไปที่ความล้มเหลวของโครงการป้องกันการค้ามนุษย์ระดับชาติในประเทศไทย ถึงการเข้าถึงกลุ่มที่ถูกหว่านเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง

เจ้าของสถานบันเทิงและนายจ้างในอุตสาหกรรมบันเทิงยังคงมีความเข้าใจที่น้อยนิดต่อข้อมูลเรื่องการค้ามนุษย์ เจ้าของส่วนใหญ่เคยได้ยินและมีมโนคติเรื่องการค้ามนุษย์อาจจะทางทีวี จากตำรวจหรือจากเพื่อน แต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะเข้าใจว่ามันเกี่ยวข้องกับเขาหรือธุรกิจที่เขาทำ บางคนเห็นว่าส่วนมากจะเกี่ยวกับการที่แรงงานข้ามชาติไม่มีบัตรประจำตัว

ส่วนคนที่ทราบดีอยู่แล้วว่ามีกฎหมายการค้ามนุษย์มองว่ามันเป็นการเปิดโอกาสให้ตำรวจที่ทุจริตได้ทำการกรอกเงินจากพวกเขาอีก คนที่จ้างแรงงานข้ามชาติมีประสบการณ์ในการเรียกร้องให้เพิ่มเงินได้โต๊ะให้ตำรวจนับตั้งแต่มีการประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้

เนื่องจากว่านายจ้างและผู้จัดการเป็นบุคคลเบื้องต้นที่ตัดสินใจเกี่ยวกับการจ้างและสภาพการทำงานของเรา ดังนั้นจะมีประโยชน์หากมีการณรงค์ ดำเนินการจัดการศึกษา รวมถึงการเน้นไปที่บทลงโทษสำหรับการค้ามนุษย์ ด้วยจุดมุ่งหมายเชิงบวกเพื่อเป็นการลดการแสวงหาประโยชน์และปรับปรุงสภาพการทำงานในอุตสาหกรรมของเรา

อุตสาหกรรมของเราค่อนข้างจะเปิดและง่ายในการเข้าถึงทั้งพนักงานบริการและนายจ้างประกอบการด้วยการออกแบบโครงการป้องกันและการให้การศึกษาที่เหมาะสม อย่างไรก็ตามกิจกรรมการป้องกันการค้ามนุษย์เพื่อแก้ไขปัญหาการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีนั้นกลับปรากฏว่าเน้นไปที่โครงการขององค์กรเอกชนในจังหวัดหรือชุมชนที่ยากจนกว่าเพื่อให้ข้อความที่เตือนบ่งเพื่อต่อต้านการค้าประเวณี โครงการให้โอกาสในการเข้าถึงการศึกษาและการฝึกอาชีพสำหรับผู้หญิงและเด็ก เป็นเรื่องที่ดีที่ว่าผู้หญิงและเด็กสามารถที่จะเข้ารับสิทธิทางการศึกษาผ่านโครงการนี้และเสริมสร้างทักษะของตัวเอง รวมถึงความมั่นใจ อย่างไรก็ตามเป็นเรื่องที่น่าผิดหวังที่กิจกรรมต่างๆเหล่านี้ไม่ได้จัดให้เพื่อผลประโยชน์ของผู้หญิงโดยแท้จริง เพราะที่จริงแล้วเป็นการป้องกันการค้ามนุษย์เท่านั้นเอง

ยิ่งกว่านั้นเรื่องที่สับสนคือ ถึงแม้ว่าจะมีการให้ทุนและทรัพยากรมาที่ใช้ในการรณรงค์ป้องกันและสร้างความตระหนักระดับชาติแก่องค์กรเอกชนมากกว่า 60 องค์กรและกระทรวงหลายกระทรวงของรัฐ แต่ผู้หญิงที่ทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิงในประเทศยังมีข้อจำกัดในความรู้เกี่ยวกับประเด็นการค้ามนุษย์ในส่วนของการป้องกันและคุ้มครอง

เงินทุน –เอาเงินมาให้ดูก่อน

ความไม่โปร่งใสในการใช้จ่ายงบประมาณของรัฐในกิจกรรมการต่อต้านการค้ามนุษย์ในประเทศไทย ทีมวิจัยได้ขอข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดค่าใช้จ่ายของรัฐในกิจกรรมที่เกี่ยวกับการค้ามนุษย์ได้ แต่ไม่มีการตอบจากรัฐ ไม่มีรายงานข้อมูลที่ทำให้ประชาชนเข้าถึงได้ในการบริหารจัดการกองทุน ถึงแม้ว่าจะมีการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฯ ข้อมูลด้านล่างนี้ได้เป็นการสรุปจากข้อมูลที่มีอยู่น้อยที่ปรากฏอยู่ในที่สาธารณะ

จากการรายงานข่าวใน พ.ศ. 2548 ตอนที่กองทุนป้องกันการค้ามนุษย์เพิ่งตั้ง งบประมาณเบื้องต้น 500

ล้านบาท ได้รับการอนุมัติจากรัฐบาล ทักษิณ ชินวัตร.⁸⁶

3 ปีต่อมา อย่างไรก็ตาม ในรายงานสถานการณ์การค้ำมนุษย์ประจำปีของประเทศไทย โดย รัฐบาลสหรัฐ อ้างว่าในทางปฏิบัติมีการใช้เงินไปจริง 75 ล้านบาท ซึ่งใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการค้ำมนุษย์และสนับสนุนโครงการการต่อต้านการค้ำมนุษย์ ตั้งแต่นั้นมาค่าใช้จ่ายปรากฏว่าลดลง ด้วยการสรุปงบประมาณของรัฐบาลไทย⁸⁷ รายชื่อบุประมาณที่ใช้ในการป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ที่หมุนเวียนงบประมาณตั้งแต่ พ. ศ .2552

ข้อมูลการจัดสรรงบประมาณแสดงให้เห็นว่าใน พ. ศ .2552 มีการจัดสรรงบประมาณ 10 ล้านบาท ใน พ. ศ 2553 ไม่ได้มีการจัดสรรงบประมาณและ ใน พ. ศ .2554 ได้รับ 20 ล้านบาท อย่างไรก็ตามตัวเลขเหล่านี้ไม่ได้แสดงหลักฐานเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายจริงของรัฐในกิจกรรมการต่อต้านการค้ำมนุษย์

ใน พ. ศ 2553 รัฐบาลอภิสิทธิ์ระบุในสองปีที่ผ่านมารัฐบาลไทยได้จัดสรรงบประมาณกองทุนการค้ำมนุษย์รวม 8.5 ล้านบาท เพื่อช่วย 498 คนที่ได้รับผลกระทบ และเงินอีก 56 ล้านใช้ในการสนับสนุน 103 โครงการ ที่ดำเนินงานโดย 61 องค์กร การจัดสรรงบประมาณนี้เราเดาว่าน่าจะรวมถึง 7 ล้านบาทที่ยึดมาจากผู้ค้ำมนุษย์ด้วย⁸⁸ นั้นหมายความว่าเฉลี่ยแล้วมีการใช้งบประมาณต่อบุคคลที่ได้รับผลกระทบคนละ 17,000 บาท ตั้งแต่ พ. ศ 2552- 2553

ในรายงานสถานการณ์การค้ำมนุษย์ประจำปีของประเทศไทย โดย รัฐบาลสหรัฐ ระบุว่าใน พ. ศ 2553 กระทรวงการต่างประเทศใช้งบ 5.9 ล้านบาทในกิจกรรมการรณรงค์ ให้ข้อมูลและความตระหนักเพื่อการคุ้มครองและป้องกันการค้ำมนุษย์รวมถึงเยาวชน รัฐบาลและองค์กรเอกชน ในรายงานสถานการณ์การค้ำมนุษย์ประจำปีของประเทศไทย โดย รัฐบาลสหรัฐ พ. ศ 2554 ระบุว่ารัฐบาลไทยใช้งบประมาณ 6 ล้านบาทจากงบประมาณดังกล่าวในการช่วยเหลือบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการค้ำมนุษย์และสนับสนุนการเงินต่อกิจกรรมที่ต่อต้านการค้ำมนุษย์ซึ่งมีการรายงานแค่เพียงจำนวนน้อยของงบประมาณทั้งหมดของรัฐที่ให้ช่วยเหลือบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์

เป็นไปได้ไหมที่จะค้นคว้าจากตัวเลขดังกล่าวถึงเจตจำนงด้านงบประมาณของรัฐบาลไทยเพื่อต่อต้านการค้ำมนุษย์ หรือประสิทธิภาพหรือการให้ความสำคัญในการบริหารงบประมาณโดยรวม ปรากฏว่าในตัวเลขของการใช้จ่ายเบื้องต้นใน พ. ศ 2552และ ตั้งแต่ พ. ศ 2553 มีการประมาณการว่าได้ใช้งบประมาณ 30 ล้านต่อปี ส่วนใหญ่ได้จัดสรรไปที่องค์กรหรือหน่วยงานที่ทำการอบรมรณรงค์ด้านข้อมูลให้ตำรวจที่ยังงงและสับสน ฯลฯ ซึ่งเทียบเคียงกับจำนวนที่น้อยในการจัดสรรเพื่อการช่วยเหลือบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการค้ำมนุษย์

ประเทศไทยได้ลงนามในอนุสัญญาต่อต้านการทรมานในตำแหน่งหน้าที่ของสหประชาชาติใน พ. ศ 2554 แต่คะแนนของประเทศไทยอยู่ในระดับต่ำ ที่ 3.5 ใน 10 ในดัชนีโลกภาพลักษณ์คอร์รัปชัน⁸⁹ เจ้าหน้าที่ภายในหน่วยของการต่อต้านการค้ำมนุษย์กลายเป็นประเด็น

มีประวัติที่ยาวนานของการค้ำมนุษย์โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐย้อนกลับไปตอนสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งขยายไปหลายระดับ จากเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองในท้องถิ่นผู้ซึ่งกรโชกสินบนจากแรงงานข้ามชาติและตัวแทน สภารัฐบาลในระดับจังหวัดผู้ซึ่งปกปิดหลักฐานการทรมานซึ่งขึ้นอยู่กับแรงงานข้ามชาติ และโดยเฉพาะภายในส่วนของสำนักงานตรวจแห่งชาติ จากตำรวจในท้องถิ่นจนถึงตำรวจส่วนกลางที่ทำงานในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อการค้ำมนุษย์สูง⁹⁰ ล่าสุด ณ เดือนมกราคม พ. ศ 2554 เจ้าหน้าที่ตำรวจระดับสูง 3 คนทำงานในหน่วยต่อต้านการค้ำมนุษย์ 3 ถูกย้ายไปในตำแหน่งที่ไม่มีบทบาทอะไร อยู่ระหว่างการสอบสวนคดีทุจริตและรับเงินสินบน อย่างไรก็ตามจนถึงปัจจุบันถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติจะกำหนดบทลงโทษไว้สูงสำหรับเจ้าหน้าที่ที่สมคบหรือมีส่วนรู้เห็นในการค้ำมนุษย์ แต่ยังไม่มีการดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ การทำให้สาธารณชนตรวจสอบได้ถึงโปร่งใสของรายงานทางการเงินของกองทุนการป้องกันและปราบปราม

⁸⁶ บทความ ความ ศูนย์ป้องกันการค้ำมนุษย์เปิด งบประมาณอัดฉีด 500 ล้านบาท หนังสือพิมพ์ข่าวสด 29 ตุลาคม 2549

⁸⁷ สำนักงบประมาณ, ประเทศไทย-การสรุปงบประมาณ 2551, 2552, 2553, 2554;

⁸⁸ บทความ ประเทศไทยกับเจตจำนงในการต่อต้านการค้ำมนุษย์ (24/09/2553)

⁸⁹ องค์กรเพื่อความโปร่งใสรหว่างประเทศ ให้คะแนนประเทศแต่ละประเทศจาก 0-10 จากศูนย์หมายถึงระดับของการทุจริตและสินบน อยู่ในระดับต่ำ

⁹⁰ รายงานสถานการณ์การค้ำมนุษย์ประจำปีของประเทศไทย โดย รัฐบาลสหรัฐ 2554

การคำนวน จะเป็นการช่วยให้สาธารณชนมีความมั่นใจกับคณะกรรมการฯ

ประเด็นของการคำนวนได้มีเน้นจุดไปที่การปฏิบัติการระดับโลก หลายองค์กรทั้งที่ได้จดทะเบียนและไม่ได้จดทะเบียนได้เข้าถึงเงินทุนก้อนใหญ่จากหน่วยงานของแหล่งทุน สหประชาชาติและหน่วยงานให้การช่วยเหลือของรัฐบาลต่างชาติ

รูปแบบสมัยใหม่ของการให้ทุนการช่วยเหลือการพัฒนาที่ต้องรวมถึงการมีผู้แทนและสามารถตรวจสอบได้ของประชาชนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายหรือได้รับผลกระทบจากโครงการที่มีการดำเนินงานนั้น แหล่งทุนของ Empowerตามธรรมชาติจะกำหนดให้เราแสดงให้เห็นว่าพนักงานบริการมีส่วนร่วมอย่างไรในการออกแบบ การดำเนินการและการประเมินงานที่เราทำ ความต้องการเช่นเดียวกันได้มีกับหลายกลุ่มที่ทำงาน ด้านสิ่งแวดล้อม การย้ายถิ่น ชนเผ่าดั้งเดิม เอชไอวี ผู้ใช้ยา มิดหญิงชายและอีกหลายๆประเด็น

อย่างไรก็ตามกลุ่มที่ทำงานด้านการคำนวนดูเหมือนกับว่าจะต่างออกไปและไม่สามารถตรวจสอบได้จากชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากการที่เขาทำงาน ตัวอย่างเช่น พนักงานบริการ กลุ่มแรงงานข้ามชาติ ฯลฯ ไม่มีกระบวนการในการร้องทุกข์ การขาดการตรวจสอบติดตามจากภาคนอกอย่างจริงจัง ในการปฏิบัติการและผลจากการทำงานกับกลุ่มคนที่เขามีวัตถุประสงค์จะช่วยเหลือ

เราไม่สามารถจะจินตนาการได้เลยว่าองค์กรที่ประสงค์ให้มีการจัดการค่าประเวณีจะสามารถคัดเลือกและตอบสนองความต้องการของบุคคลที่ถูกคำนวนที่ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีได้อย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร ในเมื่อเขาบอกว่าการค้าประเวณีทุกกรณีเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ?

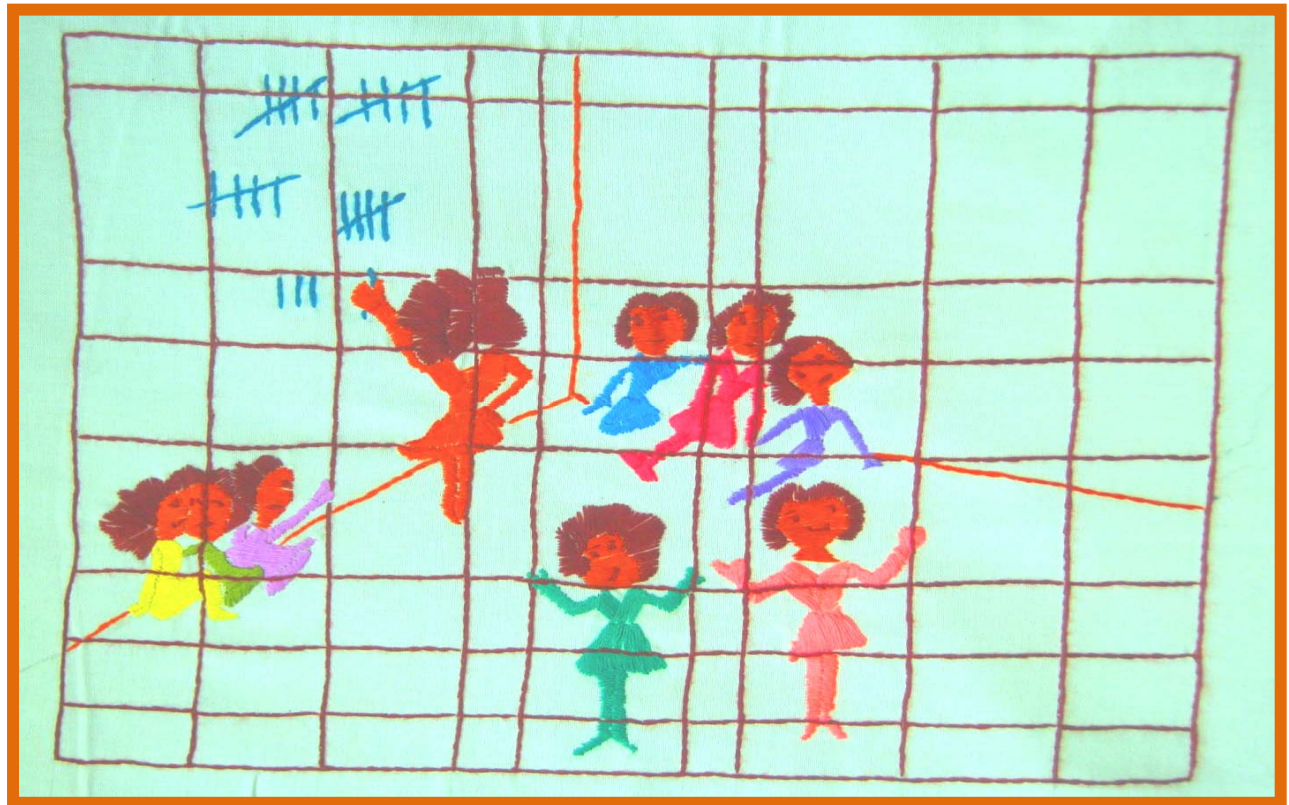
เรายังมีความห่วงใยอีกว่าองค์กรจะสามารถหาจุดสมดุลในการมีความสัมพันธ์ที่ดีกับกลุ่มพนักงานบริการเพื่อที่จะมีความเข้าใจที่ดีขึ้นและการตอบสนองได้อย่างไรเมื่อเขาต้องทำตามข้อเรียกร้องขององค์กรเพื่อการพัฒนาประเทศของสหรัฐ (USAID)ที่ต้องแข่งขันในการต่อต้านการปฏิรูปต่างๆที่พนักงานบริการต้องการเพื่อที่จะลดการแสวงหาประโยชน์จากอุตสาหกรรมของเรา

องค์กรเพื่อการพัฒนาประเทศของสหรัฐ (USAID) ได้ให้ทุนต่อองค์กรไทยที่ทำงานต่อต้านการค้ามนุษย์ใน พ. ศ . 2552-2553 จำนวนเงินตั้งแต่ 2.5 -22.5 ล้านบาทต่อหนึ่งองค์กร สำหรับโครงการ 1-2 ปี

สำหรับองค์กรเหล่านี้จะเป็นภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอย่างชัดเจนในการหาทางที่จะทำงานกับเราและหาทางไม่ให้เกิดอันตรายกับเงินทุนที่ได้รับ

มันเป็นบรรยากาศของการบริหารจัดการผิดๆ มีวาระที่ขัดแย้งและขาดการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพของการใช้จ่ายงบประมาณทั้งของรัฐและไม่ใชรัฐและทำให้เราประหลาดใจแค่นิดหน่อยที่ว่าทำไมกิจกรรมการต่อต้านการค้ามนุษย์ถึงเป็นไปในทางที่ไม่ถูกต้อง

การขาดการประเมินผลกระทบต่องานอย่างสิ้นเชิงในการทำงานของกลุ่มที่ต่อต้านการค้ามนุษย์และการที่ขาดความโปร่งใสต่อกลุ่มที่ได้รับผลกระทบเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้โดยเฉพาะเรื่องที่มีเงินทุนและทรัพยากรจำนวนมากที่ให้การสนับสนุนประเด็นนี้แต่ตามมาด้วยการปฏิบัติที่ไม่ได้มาตรฐาน

ชนแล้วหนี: เรื่องจริงจากการบุกจับและการช่วยเหลือ

การบังคับใช้พระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ. ศ . 2551 ได้นำไปสู่การขยายการกักขังที่ไม่มีกฎหมายต่อพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติและก่อให้เกิดการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้หญิงหลายเท่า บุคคลที่ถูกจำแนกว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์เพื่อการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีมักจะโดยปกติถูกปฏิเสธสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานรวมทั้งสิทธิต่างๆที่ได้รับไว้ในพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์

ด้านล่างคือการบรรยาย 2 สถานการณ์ ที่เกิดขึ้นระหว่างที่เราทำวิจัย และตามมาด้วยบทต่อไปที่เราวิเคราะห์ถึงผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนที่ตรงข้ามกับภาระผูกพันของรัฐเพื่อการเยียวยา

การบุกจับและช่วยเหลือ 1 - เอ็มคาราโอเกะ เชียงใหม่

คืนวันที่ 14 กุมภาพันธ์ เราไปเยี่ยมที่บาร์ คาราโอเกะเพื่อจะอวยพร สุขสันต์วันวาเลนไทน์ เอาของขวัญเล็กๆน้อยๆไปให้และคุยกับพนักงาน มีลูกค้าอยู่ที่ร้านจำนวนพอสมควร ผู้หญิงที่เราเจอยุ่งๆกับการทำงานและมีความสุขดี

วันที่ 16 กุมภาพันธ์ มีพนักงานจำนวน 14 คนทำงานที่ร้านเอ็มบาร์คาราโอเกะ เชียงใหม่ ทุกคนเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ อาข่า และหนึ่งคนมาจากพม่า มีหนุ่มอาข่า 3 คนทำงานในร้านในงานปกติที่เขาทำคือการขับรถ

มอเตอร์ไซค์ไปส่งผู้หญิงให้เจอกับลูกค้า 2-3 คั่นก่อนมีกลุ่มลูกค้าผู้ชายไทยมาที่บาร์ถามหาเฉพาะเจาะจง ไปที่ผู้หญิงที่อายุน้อยที่สุดและเสนอให้เงินมากกว่าสองเท่าจากราคาปกติเพื่อให้ใช้เวลาด้วยกัน จริงๆแล้วมี แรงงาน 3 คนที่อายุประมาณ 17-18 ปี มีผู้หญิงอย่างน้อยหนึ่งคนที่ทำงานแค่เป็นพนักงานเสิร์ฟและเธอยัง ไม่ได้ตัดสินใจว่าจะทำงานเป็นพนักงานบริการหรือเธอยังไม่พร้อม เธอไม่ได้รู้สึกกดดันว่าจะต้องทำงาน บริการ จนกระทั่งผู้ชายเหล่านี้เริ่มมาที่ร้าน

วันที่ 16 กุมภาพันธ์ ประมาณห้าทุ่ม เมื่อผู้ชายคนหนึ่งมาที่ร้านอีกครั้งและเรียกหาผู้หญิงที่อายุน้อยที่สุด ส่งไปที่โรงแรมที่ใกล้ๆร้าน ผู้หญิงและเพื่อนอีกสองคนตัดสินใจไปกับลูกค้า แทนที่จะจ่ายเงินโดยตรงให้ ผู้หญิง ลูกค้าคนนั้นยืนยันจะให้กับหนุ่มอาซาแทน คนละ 500 บาท รวมเป็น 3,000 บาท

ทุกคนออกจากร้านโดยรถตุ้ ที่โรงแรมมีผู้หญิงคนหนึ่งได้รับโทรศัพท์จากลูกค้าประจำของเธอ ที่เป็นตำรวจ เขาเตือนเธอว่าสถานการณ์นั้นถูกจัดจากชั้นและลูกค้าของเธอ นั้นจริงๆแล้วเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบ เธอวิ่ง ผ่านระเบียงโรงแรมและเคาะประตูเพื่อบอกเพื่อน และหนีโดยการกระโดดจากกระเบื้องชั้นหนึ่ง ผู้หญิงคนอื่น ไม่สามารถที่จะหนีได้เพราะถูกล็อคไว้ในห้องน้ำโดยตำรวจ ตำรวจยึดกระเป๋าและโทรศัพท์ของเธอและพา เธอไปสถานีตำรวจ

ระหว่างเวลานั้นที่บาร์คาราโอเกะเวลาประมาณเที่ยงคืนครึ่ง ตำรวจในเครื่องแบบพร้อมอาวุธ 50 นาย ประสานงานโดยหน่วยงานต่อต้านการค้ายาเสพติดกรุงเทพฯ (CTU) ได้เข้าบุกจับในบาร์ ตรงไปที่ประตูเพื่อ ป้องกันไม่ให้มีการหนีและจับผู้หญิง 8 คน ที่นั่น อีกทั้งยังมีเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชน เจ้าหน้าที่สวัสดิการ สังคม เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองและมีช่างถ่ายรูป ตำรวจค้นบาร์ยึดกระเป๋าของสาวตัวของผู้หญิง โทรศัพท์ เสื้อผ้าและเครื่องสำอาง

ตำรวจยังได้ค้นที่พักของผู้หญิงที่อยู่ใกล้ๆ แทบจะพลิกห้องทั้งห้องเพื่อหา ยาเสพติดหรือผู้หญิงที่ถูกขังไว้ ซึ่งตำรวจไม่เจออะไร หนุ่มอาซา 3 คนและผู้หญิง 8 คนถูกจับ ทุกคนถูกนำขึ้นรถบรรทุกของตำรวจและถูก พาไปที่สถานีตำรวจ

ไม่มีใครในช่วงเวลาไหนระหว่างนี้ที่แจ้งให้ผู้หญิงทราบว่าการจับหรือมีสิทธิที่จะติดต่อกับ ครอบครัวและบุคคลที่สนับสนุนเธอได้ หรือเธอสามารถที่จะร้องขอให้มีตัวแทนทางกฎหมายที่เป็นอิสระได้

การสัมภาษณ์เริ่มประมาณตีหนึ่ง ผู้หญิงที่ถูกจับที่บาร์และที่โรงแรมถูกสัมภาษณ์ที่สถานีตำรวจโดยตำรวจ เจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนและเจ้าหน้าที่สวัสดิการสังคมจนถึงตีสาม ถึงแม้ในความเป็นจริงผู้หญิงมาจากพม่า และมีภูมิหลังที่ไม่ได้พูดภาษาไทย ไม่มีการจัดถามให้เธอไม่ว่าจะช่วงเวลาไหนของการจับ

"ฉันคิดว่าเราถูกจับเพราะไม่มีบัตรประจำตัวประชาชน และเราพยายามจะเข้าใจว่าคำถามพวกนั้น ว่าหมายความว่าอย่างไรและเราควรจะพูดว่าอย่างไร"

มีผู้หญิงคนหนึ่งที่พักจนได้ว่ามีสัญชาติไทย เธอถูกปรับ 200 บาทจากการมั่วสุมเพื่อการค้าประเวณีและถูก ปลอย เธอเป็นผู้แจ้งให้ครอบครัวของผู้หญิงคนอื่นทราบในวันต่อมา ซึ่งจะใช้เวลาหลายสัปดาห์จนกว่า เจ้าหน้าที่จะแจ้งให้ครอบครัวผู้หญิงทราบ

ท้ายที่สุดผู้หญิงทุกคนได้รับบันทึกค่าให้การและเธอต้องลงลายมือหรือพิมพ์ลายนิ้วมือ ไม่มีผู้หญิงคนไหน อ่านภาษาไทยได้และเจ้าหน้าที่ไม่ได้อ่านและแปลบันทึกค่าให้การนั้นให้เธอฟังก่อนที่จะให้พิมพ์ลายนิ้วมือ

ภาพของบาร์ และผู้หญิงถูกใส่กุญแจมือและผู้หญิงที่สถานีตำรวจถูกเผยแพร่ในสื่อออนไลน์และหนังสือพิมพ์ หลายฉบับในวันต่อมา ในรายงานพวกนี้อ้างว่ามีผู้หญิง 14 คนที่ถูกช่วยเหลือจากการค้าประเวณี สื่อมวลชน ได้ลงชื่อและที่อยู่ของบาร์และชื่อของหนุ่มอาซา 3 คนที่ถูกตั้งข้อหาค้ายาและเป็นแก๊งขององค์กร อาชญากรรม

แปดโมงเช้าวันที่ 17 กุมภาพันธ์ ผู้หญิงถูกนำไปโรงพยาบาล และถูกตรวจอวัยวะเพศ ตรวจภายในและตรวจ เลือดรวมถึงการตรวจเอช ไอ วี โดยไม่มีการแปลภาษาและตรวจโดยผู้หญิงไม่ได้เต็มใจ หลังจากการตรวจ ไม่มีการแจ้งผลใดๆให้ผู้หญิง

หลังจากนั้นสองถึงสามวัน ผู้หญิง 13 คนถูกขังที่บ้านพักของสวัสดิการสังคมนอกเมืองเชียงใหม่ ผู้หญิง 13 คน ได้ปฏิเสธและยืนยันว่าเธอไม่ได้ถูกค้ายาและทุกคนแจ้งว่าเธออายุเกิน 18 ปี ผลที่ตามมาคือการที่ เธอทุกคนถูกบังคับให้ตรวจฟัน ผู้หญิง 4 คนถูกบังคับให้เอ็กซเรย์เพื่อพิสูจน์ว่าเธอเป็นผู้เยาว์ ผู้หญิงไม่มี

โทรศัพท์ ไม่สามารถติดต่อกับครอบครัวหรือเพื่อน ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากบ้านพักและถูกสัมภาษณ์จากเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชน และอีกครั้งที่ไม่ได้มีการจัดล่ามในการสัมภาษณ์

"เราไม่รู้ว่าเราอยู่ที่ไหน มีตึกคอนกรีตสูงใหญ่และเราถูกให้อยู่ห้องละสองคนที่มีลูกกรงที่หน้าต่าง เราเดาว่าเราจะถูกส่งไปที่ตรวจคนเข้าเมืองเร็วขึ้น เรายังคิดว่าทั้งหมดนี้เพราะเราไม่มีบัตรประจำตัวประชาชน"

เวลาระหว่างนั้นบาร์คาราโอเกะเปิดขึ้นอีกครั้ง ผู้ชายสามคนที่ถูกจับได้รับการประกันตัวจากเจ้าของบาร์และผู้หญิงคนอื่นที่ทำงานที่บาร์เริ่มกลับมาที่ทำงาน แต่ว่าเธอมีความกังวลมาก เกิดบาดแผลความชอกช้ำจากการถูกจับ และไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นและหลบซ่อนตัวอยู่สองวันเพราะไม่กล้าอยู่ที่พักของตน

ห้าวันหลังจากนั้นผู้หญิง 13 คนที่อยู่ในห้องกักถูกแยกเป็นสองกลุ่ม ไม่มีใครทราบว่าจะเจ้าหน้าที่ที่แยกผู้หญิงออกจากกันนี้ทราบหรือไม่ว่าได้แยกพี่น้องสองคนในกระบวนการนี้ และจะใช้เวลาอีกห้าอาทิตย์จนกว่าเธอจะได้เจอกันอีก

เจ้าหน้าที่บอกว่าผลจากการตรวจปรากฏว่ามีผู้หญิง 3 คนที่เป็นผู้เยาว์อายุต่ำกว่า 18 ปี เธอถูกคัดแยกให้เป็นบุคคลที่ถูกคำนึงตามพระราชบัญญัติฯ ผู้หญิง 3 คนถูกส่งไปบ้านสองแคว จังหวัดพิษณุโลก ไม่มีการติดต่อกับใครทั้งสิ้นนอกจากเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์ เจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนที่ต่อต้านการค้ามนุษย์ และเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นๆ ครอบครัวและเพื่อนๆ นั้นกังวลแทบถึงสถานการณ์ของเธอเพราะไม่มีหนทางใดที่จะติดต่อ ผู้หญิงที่เหลือเก้าคนถูกพบว่าอายุเกิน 18 ปี และถึงแม้ว่าผู้หญิงไม่ได้ถูกคำนึง แต่เจ้าหน้าที่ได้ตัดสินใจว่าผู้หญิงต้องเป็นพยานในชั้นศาลเพื่อการดำเนินคดีการค้ามนุษย์ ผู้หญิงเก้าคนนี้ถูกส่งไปที่ห้องขังของตำรวจที่สถานีตำรวจ

"เราถามตำรวจว่าผู้หญิงมีหนายได้ไหม แต่ตำรวจบอกว่าไม่ต้องมีเพราะว่าผู้หญิงไม่ได้เป็นเหยื่อของอาชญากรรมหรือจำเลย ผู้หญิงเป็นพยาน เราก็เลยถามว่าหากผู้หญิงเป็นพยาน ถ้าเช่นนั้นก็ปล่อยผู้หญิงได้ไหม ตำรวจบอกว่าไม่ได้เพราะว่าผู้หญิงเป็นแรงงานผิดกฎหมาย เราถามว่าหากผู้หญิงเป็นแรงงานผิดกฎหมาย ทำไมไม่ส่งกลับ ผู้หญิงไม่ถูกส่งกลับเพราะว่าเป็นพยาน เราถาม TRAFCORD เกี่ยวกับผู้หญิงเก้าคน แต่เขาบอกว่าแค่ดูแลแค่เหยื่อที่ถูกค้ามนุษย์ หลังจากนั้นเราถามว่าผู้หญิงจะได้รับค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายของพยานตามกฎหมายพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546หรือไม่ พวกเขารับรองกับเราว่าผู้หญิงจะได้รับแต่ในที่สุดผู้หญิงได้รับ 200 บาทต่อวันตามกฎหมายพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา แต่เธอถูกหักเงิน 200 บาทต่อวันเป็นค่าอาหารและค่าใช้จ่ายอื่นๆ"
โอ้ ภาควิชาวิจัย เชียงใหม่

ห้องขังของตำรวจโดยปกติแล้วจัดเพื่อขังโดยชั่วคราวไม่เกิน 10 วัน ห้องขังแยกจากนักโทษผู้ชายและมีห้องน้ำ แต่ผู้หญิงต้องให้เพื่อนำเสื้อผ้ามาให้หนึ่งอาทิตย์หลังจากที่อยู่ในห้องขัง และใส่เสื้อผ้าเดิมอยู่ตลอดทั้งอาทิตย์ และสิ่งของอื่นๆ นั้นถูกยึด มีการติดต่อกับจำคุกมากกับเพื่อนหรือครอบครัวเพราะต้องจ่ายเงินให้ตำรวจหากจะใช้โทรศัพท์ และต้องจ่ายเพิ่มหากจะให้มีการส่งอาหาร ไม่มีการอธิบายถึงขั้นตอนการดำเนินการ สิทธิของเธอหรือกระบวนการที่เธอเข้าไปเกี่ยวข้อง ผู้หญิงเข้าใจว่าเพื่อนอีกสามคนถูกปล่อยแล้ว

สองอาทิตย์หลังจากนั้นผู้หญิงเก้าคนถูกส่งไปห้องกักของตรวจคนเข้าเมืองเพื่อเข้าสู่กระบวนการและถูกนำตัวใส่รถตู้ส่งไปแม่สาย ที่นั่นครอบครัวของผู้หญิงที่รอการปล่อยตัวอยู่ อย่างไรก็ตามเมื่อผู้หญิงไปถึงแม่สายตำรวจได้รับโทรศัพท์และรถตู้เลี้ยวกลับไปเชียงใหม่และผู้หญิงอยู่บนรถห้าชั่วโมงและถูกนำกลับไปที่ห้องขังที่เชียงใหม่ โดยที่ไม่ได้เจอกับครอบครัวเลย

กระบวนการในชั้นศาลในที่สุดก็เริ่มในวันที่ 22 มีนาคมในเชียงใหม่ หนึ่งในเดือนหลังจากที่มีการจับ ผู้หญิงที่เป็นพยานเก้าคนถูกนำตัวไปที่ศาลในสองวันแรก ไม่มีใครเตรียมการขึ้นศาลให้ผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นจากตำรวจหรือทนาย มีผู้ชายห้าคนที่อยู่ในชั้นศาล ชายสามคนที่ซื้อมอเตอร์ไซด์ที่ถูกจับระหว่างการจับ และผู้ชายอีกสองคนถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้จัดการและเจ้าของคาราโอเกะ ในชั้นศาลพยานถูกเรียกมาเป็นพยานทีละคน คำนวณเน้นไปที่ว่าพยานรู้จักคนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ค้ามนุษย์หรือไม่ สภาพการทำงานเป็นอย่างไรและอายุของผู้หญิงที่ทำงาน ผู้หญิงทุกคนบอกว่าไม่ได้ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบหรือถูกบังคับให้ทำงานค้าบริการและผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าค้ามนุษย์นั้นจริงๆ แล้วทำงานมีบทบาทต่างๆ ในการสนับสนุนในงานของผู้หญิง เช่นสนับสนุนเรื่องอาหาร เรื่องพาหนะ ลูกค้า ฯลฯ ผู้หญิงบอกว่าไม่ทราบว่ามีเพื่อนแต่ละคนอายุเท่าไร เพราะว่าในที่ทำงานไม่ค่อยได้คุยและใช้เรียกกันชื่อเล่นเท่านั้น อีกทั้งไม่ได้ทราบรายละเอียดส่วนตัวมากนัก

ภาวะแวดล้อมในศาลนั้นค่อนข้างยากและคุกคามต่อความรู้สึกของผู้หญิง เพราะจะมีนักศึกษาเดินเข้าและออกห้องพิจารณาคดีตลอด อัยการใช้วิธีถามคำถามที่เป็นการก้าวร้าวและสอบสวนพยานผู้หญิงที่ให้การเป็นพยาน ภาษาไทยที่ใช้เป็นศัพท์วิชาการและทางกฎหมาย ผู้หญิงสองมีปัญหาในการเข้าใจอย่างมากและตอบแทบจะทุกคำถามได้เพียงว่า ฉันไม่ทราบ ในสถานการณ์แบบนี้การที่ผู้หญิงตอบว่า ฉันไม่ทราบ นั้นหมายถึงฉันไม่เข้าใจสิ่งที่คุณถาม ผู้หญิงทุกคนไม่มีใครสามารถอ่านภาษาไทยได้แต่ทุกคนกลับถูกให้รับรองเอกสารคำให้การของผู้หญิงที่เป็นภาษาไทยไม่มีการจัดให้มีล่ามหรือการแปลภาษาให้ผู้หญิงเลยไม่ว่าจะเป็นกระบวนการขึ้นไต่ถามตั้งแต่การจับจนถึงระหว่างที่มีการพิจารณาคดีในชั้นศาล ถึงแม้ในความเป็นจริงเธอมาจากพม่า เราถูกบอกว่าที่ไม่มีการจัดให้เพราะว่าผู้หญิงไม่ได้ร้องขอ

คำให้การของผู้หญิงสามคนที่ถูกบอกว่าเป็นเหยื่อถูกบันทึกในวันต่อมาหลังจากที่พยานให้การในชั้นศาล ผู้หญิงได้รับการสนับสนุนจากเจ้าหน้าที่ด้านกฎหมายขององค์กรเอกชนและสามารถที่จะให้พยานหลักฐานผ่านทางวิดีโอแยกจากห้องประกอบพิจารณาในศาลที่เปิดให้สาธารณะชนเข้าได้ คำถามเน้นไปที่อายุและงานที่ทำในบาร์คาราโอเกะ มีการแจ้งให้ศาลทราบถึงอายุของผู้หญิงจากผลการเอ็กซเรย์กระดูก ซึ่งผลได้ประมาณว่าผู้หญิงอายุ 14-16 ปี ผู้หญิงทั้งสามคนหักล้างการประมาณการนี้และบอกว่าผู้หญิงอายุอย่างน้อย 17 ปี ให้การว่าผู้หญิงไม่มีเอกสารยืนยันอายุ แต่แม่ของผู้หญิงบอกว่าเธออายุ 17 ปี

ผู้หญิงทั้งสามคนบอกว่าตัดสินใจเองที่จะมาเมืองไทยและทำงานในบาร์คาราโอเกะ คนหนึ่งได้งานเพราะว่ามีพี่สาวทำงานที่นั่นอยู่แล้ว ดังนั้นเธอจึงไปดูงานที่ร้านและสมัครเพื่อทำงาน ไม่มีใครถามว่าเธออายุเท่าไรตอนที่เธอสมัครงานเธอก็เลยไม่คิดเรื่องอายุ อีกคนหนึ่งบอกว่ามาจากพม่าโดยรถโดยสารและหางานทำ เธอขโมยเงินมาจากพม่าเพื่อเดินทางเพราะไม่อยากเป็นหนี้ ตอนที่เธอเริ่มทำงานที่บาร์คาราโอเกะ ไม่มีถามอายุ เธอไม่ทราบว่าเธอต้องอายุ 18 ปีถึงจะทำงานถูกกฎหมายที่นี่ได้ ผู้หญิงคนที่สามบอกว่าเพื่อนของเธอทำงานที่ร้านคาราโอเกะ ดังนั้นเธอก็เลยสมัครงานที่นั่นและขโมยเงินจากเพื่อนและให้สามารถแบ่งเช่าห้องอยู่กับเพื่อนได้ในช่วงแรกที่เธอทำงาน ผู้หญิงสามคนนี้ คนหนึ่งเป็นคนเดียวในครอบครัวที่ทำงานหาเลี้ยงครอบครัวได้รวมถึงจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้พ่อซึ่งป่วย อีกสองคนไม่ได้หาเลี้ยงครอบครัวหลักและครอบครัวไม่ได้พึ่งพาเธอ คนหนึ่งมาเพื่อการผจญภัยของเธอเองและอีกคนหนึ่งมาหางานทำ

ภายใต้พระราชบัญญัติสถานบริการ 2509 นายจ้างสามารถถูกลงโทษได้หากจ้างงานผู้เยาว์ นายจ้างยังสามารถถูกตั้งข้อหาภายใต้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 และได้รับการลงโทษที่หนักขึ้นกว่าภายใต้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์จากการแสวงหาประโยชน์จากผู้เยาว์หากผู้หญิงสามคนให้บริการทางเพศเป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน ผู้เยาว์สามคนไม่ถูกตั้งข้อหาใดๆภายใต้พระราชบัญญัติฯและยังคงได้รับการเสนอให้มีการฟื้นฟูและสนับสนุนหลังจากที่มีการส่งกลับ เรายังไม่สามารถยอมรับได้ว่าทำไมถึงมีการฟ้องร้องในข้อหาการค้ามนุษย์แทน

ในส่วนของการช่วยเหลือในการทำงาน เจ้าของบาร์ให้การในชั้นศาลว่าเขาได้จ่ายเงินให้ทุกคนถูกต้อง ยกเว้นวันที่ตำรวจเข้าบุกจับและเขายินดีที่จะจ่ายเงินที่ค้างของวันนั้นให้เธอ เงินที่ตำรวจค้นพบเป็นหลักฐานในคืนที่เข้าบุกจับและที่รายงานในข่าว ประมาณ 3000 บาท และเป็นใบเสร็จเงินจำนวนที่ตำรวจใช้เป็นหลักฐาน

หลังจากที่ให้การในชั้นศาลผู้หญิงที่เป็นพยานต้องอยู่ในห้องกักของตำรวจคนเข้าเมืองอีกหนึ่งคืน หลังจากนั้นได้ถูกนำตัวไปที่ชายแดนไทย-พม่า ที่ผู้หญิงถูกส่งกลับประเทศจากสะพานด่านแม่สาย ข้าวของสวนใหญ่ตำรวจคืนให้กับผู้หญิงยกเว้นโทรศัพท์สองเครื่องและเงินสดบางส่วนที่ถูกยึดในวันที่ตำรวจบุกจับที่ผู้หญิงไม่ได้รับคืน ทั้งหมดผู้หญิงถูกขังไว้รวม 38 วัน (31 วันในห้องขังของตำรวจ 6 วันในสถานสงเคราะห์และ 1 คืนในห้องกักของตำรวจคนเข้าเมือง) การถูกขังที่นานเกินไปเช่นนี้ตามมาด้วยผลที่ทำให้ผู้หญิงส่วนใหญ่มีหนี้เพิ่มขึ้น จากการที่คนที่หาเลี้ยงครอบครัวเป็นหลักถูกขังและไม่สามารถทำงานได้ ครอบครัวต้องถูกบังคับให้ขโมยเงินเพื่อความอยู่รอด ผู้หญิงส่วนมากที่ถูกปล่อยจะพบว่าตนได้ตกเป็นหนี้แล้ว 10,000 บาท นอกจากนั้นผู้หญิงบางคนได้ขโมยเงินเพิ่มเพื่อที่จะได้กลับมาเมืองไทยเพื่อทำงาน ผู้หญิงส่วนมากกลับมาทำงานในประเทศไทยสามเดือนหลังจากที่มีการบุกจับ

"ก่อนที่จะถูกจับฉันไม่ได้มีหนี้ ทำงานอย่างมีความสุขและเคลื่อนย้ายได้อย่างอิสระในเมือง ตอนนี้ฉันกลายเป็นมีหนี้ ฉันมีอาการกลัวอยู่ตลอดเวลาและไปไหนมาไหนไม่ปลอดภัย คนที่บอกว่ามาช่วยเราหรือที่เรียกว่าช่วย ?"

นก , พนักงานบริการหญิงอาช้ำ จากพม่า คุยกับนวนภาคีทำวิจัย

จากทั้งหมด ผู้หญิงเก้าคนที่สูญเสียโอกาสในการหารายได้หากอาทิตย ไม่ได้รับคำตอบแทนใดๆหรือการสนับสนุนทางการเงินให้เป็นพยานจากรัฐ ยิ่งกว่านั้นต้องจ่ายเงินเวลาที่จะใช้โทรศัพท์และอาหารตอนที่อยู่ใน

ห้องขังและถูกปรับ 200 บาทขอหาหม้วสมเพื่อการค้าประเวณีและหลังจากนั้นก็ถูกปรับข้อหาเข้าเมื่อผิดกฎหมาย

ผู้หญิงที่อายุน้อยกว่าถูกส่งไปที่สถานสงเคราะห์หลังจากที่เป็นพยานให้การในชั้นศาล ในเดือนมีนาคม 2554 เพื่อรอขั้นตอนของการเสาะหาครอบครัวเพื่อที่จะได้ถูกส่งกลับที่พม่า โทรศัพท์มือถือของผู้หญิงถูกยึด ดังนั้นผู้หญิงไม่สามารถที่จะติดต่อพูดคุยกับครอบครัวและเพื่อนได้ Empower ได้รับโทรศัพท์หลายครั้งจากเพื่อน คนในครอบครัว พ่อแม่ น้องสาว ย่า ยายของผู้หญิงที่สับสนต่อสิ่งที่เกิดขึ้นและหาข้อมูลว่าผู้หญิงอยู่ที่ไหนและสถานการณ์เป็นเช่นไร

ถึงแม้ว่าครอบครัวของผู้หญิงได้มีการติดต่อกับ Empower ตั้งแต่วันที่มีการบุกจับและได้ร้องขอหลายต่อหลายครั้งต่อองค์กรเอกชนที่ต่อต้านการค้ามนุษย์และเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์เพื่อที่จะติดต่อกับลูกสาวปรากฏว่าต้องใช้เวลาแปดเดือนกว่าเจ้าหน้าที่จะหาเบาะแสของครอบครัวผู้หญิงได้ และมีการอนุมัติให้มีการส่งกลับอย่างเป็นทางการ ระหว่างนี้ผู้หญิงทุกคนอายุเกิน 18 ปีแล้วและยังคงถูกขังโดยปราศจากความยินยอมและถูกปฏิบัติเยี่ยงผู้เยาว์

ปลายเดือนตุลาคม ผู้หญิงถูกส่งไปแม่สายและส่งกลับให้เจ้าหน้าที่ทหารพม่า ในพม่าผู้หญิงถูกขังในห้องขังอีกหนึ่งอาทิตย์และท้ายที่สุดก็ได้เจอกับครอบครัวหลังจากที่ถูกขังเก้าเดือน ผู้หญิงได้รับเงินแค่ 4,000 บาทจาก Traficord องค์กรเอกชนที่ทำงานต่อต้านการค้ามนุษย์ ซึ่งเงินจำนวนนี้เป็นแค่สัญลักษณ์หากเปรียบเทียบกับเงินที่อย่างน้อยจำนวน 40,000 บาท ที่เธอจะหาได้หากได้ทำงานในระยะเวลาเดียวกันกับที่ถูกขัง

ผลของการตัดสินของศาลและการจำคุกผู้ค้ามนุษย์ได้มีขึ้นในเดือนกรกฎาคม 2554 Empower ไม่สามารถเข้าถึงบันทึกคำพิพากษาของศาลเพื่อหาข้อมูลว่ามีการจำคุกกี่ปีและผลของการตัดสินของศาลเป็นเช่นไรต่อกรณีดังกล่าว

ผู้หญิงทั้งสามคนวางแผนว่าจะกลับมาทำงานที่เมืองไทยในร้านบาร์คาราโอเกะอีก

ชนแล้วหนี – บุกร้างแล้วช่วยเหลือ- แม่สอด

วันที่ 16 มีนาคม 2554 คืบวันพุธ กลุ่มของผู้หญิงจากพม่า 17 คนทำงานในบ้านสาวในแม่สอด เวลาประมาณห้าทุ่มมีกลุ่มของตำรวจ ตรวจคนเข้าเมืองในเครื่องบิน องค์การเอกชนที่ทำงานต่อต้านการค้ามนุษย์ ได้จู่โจมเข้ามาเพื่อจับผู้หญิงทุกคน การบุกร้างเป็นผลมาจากการที่มีผู้หญิงคนหนึ่งโทรไปบอกว่ามีเด็กถูกค้ามนุษย์ในช่อง

ผู้หญิงทั้ง 17 คนถูกจับจากการบุกร้างของตำรวจ ทุกคนถูกพาไปสถานีตำรวจในคืนนั้นและถูกตำรวจ องค์การเอกชนและเจ้าหน้าที่สวัสดิการสังคมสอบปากคำ ผู้หญิงจากพม่า มีข้อจำกัดในภาษาไทยและมีปัญหาในการเข้าใจคำถาม ซึ่งมีการแปลที่แย่มากจากล่ามที่เป็นเจ้าหน้าที่องค์การเอกชนที่ไม่ได้ผ่านการฝึกอบรม

"ล่ามแปลผิดทั้งหมดและตำรวจก็จดลงไป ฉันบอกแล้วว่าล่ามแปลผิดแต่ไม่มีใครสนใจ พี่หน่องจาก Empower ก็บอกเขา (เจ้าหน้าที่ Traficord) เหมือนกันแต่ไม่มีอะไรเปลี่ยน"

ดอกไม้, พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติจากพม่า แม่สอด

อาสาสมัครที่แปลที่สถานีตำรวจในแม่สอดคืนนั้น หลังจากนั้นได้ติดต่อ ทีมวิจัยของEmpowerเพื่อขอโทษ

"ฉันรู้สึกเสียใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงเหล่านั้น บอกไปแล้วว่าแปลไม่ได้ แต่เค้า (องค์กรเอกชน) ก็ยังให้แปล ฉันคิดว่าไม่ใช่เรื่องร้ายแรง เดียวผู้หญิงก็ถูกปล่อย ฉันขอโทษ"

และนี่ก็เป็นอีกครั้งที่ผู้หญิงไม่ได้รับการแจ้งให้ทราบอย่างเหมาะสมว่าทำไมผู้หญิงถูกจับ หรือไม่ได้แจ้งสิทธิของผู้หญิงที่สถานีตำรวจ ไม่ต้องคิดถึงเรื่องที่จะให้คนที่ให้การสนับสนุนหรือไว้วางใจอยู่ด้วยตอนที่ถูกสัมภาษณ์ ผู้ประสานงาน Empower แม่สอดถูกเจ้าหน้าที่ของ Traficord บอกให้ออกจากสถานีตำรวจในคืนนั้น

ไม่มีการให้ผู้หญิงเลือกตัวแทนทางกฎหมายที่เป็นอิสระแต่กลับให้โดยอัตโนมัติจากองค์กรเอกชนที่ต่อต้านการค้ามนุษย์โดยการประสานงานกับพนักงานอัยการ

ผู้หญิงสิบคนมีเอกสาร ไม่ได้ถูกค้ามนุษย์และชัดเจนว่าอายุมากกว่า 18 ปี ถูกตั้งข้อหาว่าสวมเพื่อค้าประเวณีและความผิดฐานกฎหมายคนเข้าเมือง ถูกขัง 48 ชั่วโมงในห้องขังของตำรวจ ไปที่ศาลและถูกปรับคนละ 850 บาทแล้วถูกส่งกลับผ่านสะพานไปพม่า ถูกปรับจากการใช้บริการต่างๆอีกคนละ 1,500 บาทซึ่งเทียบเท่ากับรายได้ประมาณหนึ่งอาทิตย์ของการทำงาน

ผู้หญิงที่เหลือเจ็ดคนบอกว่าอายุมากกว่า 18 ปีและย้ายถิ่นมาทำงานอย่างอิสระและสมัครใจที่จะทำงานบริการผู้หญิงไม่ทราบชัดเจนว่าข้อมูลเหล่านี้ได้มีการแปลถูกต้องหรือไม่แต่กลายเป็นว่าผู้หญิงไม่มีเอกสารและทั้งเจ้าหน้าที่เอ็นจีโอและตำรวจไม่มีใครเชื่อ

ในตอนเช้ามีผู้หญิงทั้งเจ็ดคนถูกพาขึ้นรถห้าชั่วโมงเพื่อพาไปยังสถานสงเคราะห์ที่พิษณุโลก ไม่ได้มีการอธิบายว่าจะพาผู้หญิงไปไหนและทำไม ผู้หญิงต้องถูกตรวจอวัยวะเพศและตรวจภายในอื่นๆ รวมถึงตรวจเลือดโดยไม่ให้ข้อมูลและไม่ได้รับความยินยอมจากผู้หญิง ไม่ได้เข้าใจว่าทำไมต้องมีการตรวจเหล่านี้ ไม่มีการเก็บรักษาความลับผลของการตรวจเพราะมีการแจ้งให้ Empower ทราบถึงผลของการตรวจเป็นระยะ

เพื่อที่จะได้แย่งอายุที่ผู้หญิงได้แจ้ง มีการบังคับให้ตรวจฟันและกระดูก ผลของการตรวจนั้นผู้หญิงถูกตัดสินว่าอายุ 15 ปีและอีกคน 16 ปี ดังนั้นจึงถูกคัดแยกกว่าเป็นบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณี ผู้หญิงทั้งสองคนได้ปฏิเสธอย่างจริงจังถึงการประมาณการอายุของผู้หญิงและการถูกตัดสินว่าถูกค้ามนุษย์ ผู้หญิงยังแจ้งอีกว่าคนหนึ่งอายุ 18 ปีและอีกคนอายุ 20 ปีแล้ว

เมื่อครอบครัวได้รับการแจ้งข่าวถึงผลของการตรวจเขาเจ็บแค้นใจมาก

"ฉันเป็นคนตลอดถูกออกมา ฉันรู้ว่าลูกฉันอายุเท่าไร ค่าของแม่ของผู้หญิงที่ถูกกล่าวหาอายุยังไม่บรรลุนิติภาวะ "

เธอบอกว่าลูกของเธออายุมากกว่า 18 ปีแต่ไม่มีเอกสารใบเกิดหรือบัตรประจำตัว เพราะว่าหายไปในช่วงน้ำท่วมเมื่อหลายปีก่อน อย่างไรก็ตามเธอมีหลักฐานอายุของลูกสาวอยู่ในทะเบียนบ้านในพม่า เธอวางแผนว่าจะกลับไปพม่าเพื่อเอาเอกสารนั้นให้ Empower เอาไปให้ลูกสาวของตน

ผู้หญิงที่เหลือห้าคน ถูกตัดสินว่าอายุเกิน 18 ปี และถึงแม้ว่าเธอไม่ได้ถูกค้ามนุษย์ แต่เจ้าหน้าที่ตัดสินว่าเธอต้องเป็นพยานในการดำเนินคดีการค้ามนุษย์ เธอไม่ได้รับโอกาสที่จะมีตัวแทนทางกฎหมายที่เป็นอิสระและไม่มีใครรับผิดชอบที่จะให้ความมั่นใจว่าสิทธิต่างๆของเธอจะได้รับการคุ้มครอง

ตอนที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ผู้หญิงไม่ได้รับอนุญาตให้ติดต่อกับใครไม่ว่าจะเป็นครอบครัวหรือเพื่อนในไทยหรือในพม่าผู้หญิงกังวลอย่างมากถึงความเป็นไปของผู้หญิง ผู้หญิงคนหนึ่งในคืนที่เกิดเหตุได้ไปทำงานและมีลูกสองคนอยู่ที่บ้านกับแม่ที่มีสติไม่ค่อยมั่นคง เธอเป็นห่วงลูกและแม่มาก คนอื่นกังวลเกี่ยวกับปู่ย่าตายายซึ่งแก่แล้วและปกติเธอจะเป็นผู้ดูแล เมื่อเราพยายามที่จะส่งจดหมายจากครอบครัวของผู้หญิงให้ผู้หญิงเราถูกบอกว่าการสื่อสารใดๆต้องเป็นภาษาไทย เพราะจะได้มีการตรวจสอบและไม่มีล่ามที่จะแปลภาษาอื่นถึงแม้มูลนิธิ Empower ได้ทำการร้องขอสองครั้งเพื่อขอพบกับผู้หญิง ผู้หญิงถูกห้ามไม่ให้พบกับบุคคลภายนอกหลังจากให้การในชั้นศาล ดังนั้นผู้หญิงจึงไม่มีการติดต่อกับใครเลยนอกจากเอ็นจีโอที่ทำงานต่อต้านการค้ามนุษย์และเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ไม่มีการสอบปากคำอย่างเป็นทางการในช่วงสามอาทิตย์แรกของการถูกขังในสถานสงเคราะห์

ในเดือนเมษายนมีเจ้าหน้าที่จากพม่าและไทย สัมภาษณ์ผู้หญิงผ่านเครื่องโทรศัพท์โดยใช้ล่าม แต่ว่าล่ามก็ประสบกับปัญหาในการแปลที่ไม่ชัดเจนและผู้หญิงไม่เข้าใจ

ระหว่างการสัมภาษณ์ผู้หญิงร้องขอที่จะออกจากสถานสงเคราะห์หลังจากที่ถูกขังมาสองเดือนแล้ว ระหว่างที่รอกระบวนการในชั้นศาล ผู้หญิงถูกบอกโดยเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์ว่า ไม่ได้รับอนุญาต ผู้หญิงเครียดและโกรธมากจึงทำการประท้วงเจียบๆด้วยการไม่รวมกิจกรรมใดๆของสถานสงเคราะห์ เช่นไม่ทำกิจกรรมฝึกอาชีพหรืออยู่ในห้อง

กระบวนการในชั้นศาลทำการพิจารณาในกรุงเทพฯ และเลื่อนการพิจารณาอย่างน้อยสี่ครั้ง โดยในชั้นแรกเจ้าหน้าที่หาผู้ค้ามนุษย์ไม่เจอ

จากการสังเกตการณ์ในกระบวนการพิจารณาของศาลครั้งแรกไม่มีล่ามที่แปลเป็นทางการ และมีผู้หญิงคนหนึ่งถูกหาว่าอายุแค่ 16 ปี และผู้หญิงที่ถูกระบุว่าบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ต้องเป็นคนแปลให้อัยการและผู้หญิงที่ให้ปากคำต่อศาล เธอบอกว่าเธออายุสิบปีและอีกคนบอกว่าเธออายุสิบแปดปี

ในการพิจารณาของศาลครั้งที่สอง ศาลได้แต่งตั้งล่ามแต่ผู้หญิงที่ให้ปากคำได้ร้องทุกข์ครั้งแล้วครั้งเล่าถึง

การแปลที่ไม่มีคุณภาพของล่าม จนผู้พิพากษาไม่มีทางเลือกและได้เลื่อนการพิจารณาจนกว่าจะหาล่ามที่ดีกว่าได้ การพิจารณาครั้งสามกลายเป็นหายนะของอัยการเพราะค่าให้การของผู้หญิงได้ขัดแย้งอย่างมากจากค่าให้การที่ตำรวจได้ทำบันทึกในสถานีตำรวจเมื่อสุดในคืนที่มีการบุกจับ ศาลได้เลื่อนการพิจารณาอีกครั้งและพนักงานอัยการต่อว่าเธอด้วยความโกรธและบอกว่าต้องให้การตามที่ตำรวจบันทึกปากคำไว้ตั้งแต่แรก

ในเดือนสิงหาคม 2554 หลังจากหกเดือนที่ผู้หญิงถูกขังในสถานสงเคราะห์ Empower ถูกขอร้องให้ช่วยในการหาครอบครัวของผู้หญิงที่เป็นพยานคนหนึ่ง เธอต้องแก่แปดเดือนแล้ว เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์และเอ็นจีโอต้องการที่จะนำตัวผู้หญิงให้มาขึ้นในครอบครัวรับผิดชอบหลังจากที่มีการให้ปากคำในศาลและจะปล่อยตัวโดยทันที เขาเป็นกังวลและคิดว่าเธอควรจะคลอดลูกนอกสถานสงเคราะห์และนอกประเทศไทย อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าเธอจะเป็นผู้ใหญ่และเป็นแม่ของเด็กสองคนแล้วกำลังจะมีลูกคนที่สามแต่พวกเขาจะไม่ปล่อยตัวจนกว่าเธอจะมีผู้ปกครอง อีกทั้งไม่ได้อนุญาตให้ Empower พบกับผู้หญิงโดยตรงเพื่อสอบถามว่าเธอปรารถนาอะไร การที่ไม่มีการดูแลสุขภาพในพม่าแรงงานหญิงย้ายถิ่นหลายคนพอใจที่จะคลอดลูกในไทยมากกว่าในบางกรณีอาจจะเลือกที่จะคลอดลูกในคุกหรือในหน่วยงานอื่นเพื่อเป็นหลักประกันว่าจะมีการคลอดที่ปลอดภัยและมีวัคซีนให้ลูกๆ

เราสันนิษฐานว่าเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์และเอ็นจีโอได้ติดต่อกับครอบครัวของผู้หญิงแล้ว ตอนนี้เราจึงจะตระหนักว่าไม่ได้เป็นไปตามนั้นเลยและไม่มีการติดต่อกับครอบครัว แม้กระทั่งหลังจากหกเดือน ครอบครัวจะไม่ทราบเลยว่าลูกสาวถูกจับไปขังและมีความเป็นอยู่อย่างไร

Empower ได้เขียนจดหมายร้องขออย่างเป็นทางการในการเข้าเยี่ยมผู้หญิงในเดือนสิงหาคม 2554 ในเดือนกันยายน 2554 Empower ได้รับการติดต่อจากครอบครัวของผู้หญิงสองคนที่ถูกขังในสถานสงเคราะห์อีกครั้ง

แม่ของผู้หญิงบอกว่าเธอเครียดมากและเธอได้รับการติดต่อจากเจ้าหน้าที่ทหารพม่าผู้หญิงซึ่งขู่กับเธอว่าลูกสาวจะไม่ได้รับการปล่อยเลยหากไม่ให้การตามที่อัยการบอก ผู้เป็นแม่ยังกลัวอีกว่าลูกสาวของเธอและเพื่อนคนอื่นๆในสถานสงเคราะห์จะคิดฆ่าตัวตายถ้าไม่ได้รับการปล่อยตัว Empower ได้พูดคุยกับแม่ของผู้หญิงที่ห้องแม่คนนีตอนนี้เธอเป็นยายแล้วและต้องแบกภาระเลี้ยงดูหลานอีกสองคนซึ่งเป็นลูกของผู้หญิงที่ถูกขัง เธอไม่สามารถที่จะเสี่ยงหลานให้ได้รับความจำเป็นพื้นฐานเช่นการศึกษาได้ ผู้เป็นแม่กังวลใจมากต่อสุขภาพของลูกสาวและความเป็นอยู่ของเธอในสถานสงเคราะห์

ในที่สุดสิ้นเดือนตุลาคม Empower ได้รับอนุญาตให้เข้าเยี่ยมและคุยกับผู้หญิง ครอบครัวของผู้หญิงได้ทำอาหารจากบ้านฝากไปให้กับผู้หญิงมากมาย ระหว่างการเยี่ยมเราพบกับผู้หญิงเจ็ดคน พนักงานบริการพม่าเข้าร่วมกับเราเพื่อช่วยแปลเพราะไม่มีล่ามในสถานสงเคราะห์ ผู้หญิงมีข้อห่วงใยมากมายที่จะเล่าให้เราฟัง แต่กลัวและระมัดระวังเพราะเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์ได้ห้ามไม่ให้บันทึกหรือพูดอะไรที่ไม่ดีเกี่ยวกับสถานสงเคราะห์ อย่างไรก็ตามผู้หญิงได้เล่าให้เราฟังได้ในประเด็นเหล่านี้

- ศาลได้เลื่อนการพิจารณาไปวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2555 เนื่องจากสถานการณ์น้ำท่วม
- ผู้หญิงที่ห้องถูกปฏิเสธไม่ให้ได้รับการตรวจครรภ์หลายครั้งและไม่รับน้ำแร่ที่ทำให้กระฉับกระเฉงและไม่ได้ให้วิตามินเสริมที่ผู้หญิงต้องการ
- เธอนับถือศาสนาอิสลามแต่ไม่มีการจัดอาหารและโภชนาการสำหรับผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม ดังนั้นเธอจึงกินแต่ข้าวเปล่าหรือบางครั้งไม่ทานเลย
- เธอไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาอิสลามได้ระหว่างที่อยู่ในสถานสงเคราะห์
- ผู้หญิงคนอื่นบ่นเรื่องการรักษาทางสุขภาพที่แย่ ถูกปฏิเสธไม่ให้พบหมอและหมอพื้น

“ที่บ้านสาวมีการดูแลสุขภาพของเราดีกว่าที่นี่ ในบ้านสาวเราไปหาหมอได้ หรือนายจ้างจะซื้อยาให้เราหากเราขอ”

- ปัญหาของคุณภาพของอาหารในสถานสงเคราะห์
“อาหารเข้า เป็นข้าวต้ม แต่ข้าวเป็นกรดข้าวที่เรามักจะให้หมูกินในพม่า”.

ผู้หญิงทุกคนอยากที่ออกมาจากสถานสงเคราะห์อย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามสองคนยังคงรอที่จะให้การในชั้นศาล อีกสองคนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้เยาว์และถูกดำเนินคดียังรอที่จะมีสืบหาครอบครัวและรอการส่งกลับและอีกสามคนปฏิเสธที่จะออกไปก่อนเพื่อนและรอจนกว่าจะได้ออกไปพร้อมกัน

ผู้หญิงมีความหวงใยอย่างมากเกี่ยวกับกระบวนการในชั้นศาล หนึ่งในผู้หญิงที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้เยาว์ อีกครั้งที่เธอยืนยันว่าเธออายุ 20 ปีไม่ใช่ 16 ปีและเสนอแนะให้ Empower ช่วยครอบครัวของเธอในการพิสูจน์อายุและหาหลักฐานจากพม่าเพื่อที่เธอจะได้พิสูจน์อายุ

บอกว่าค่าให้การที่ถูกอ่านในศาลไม่ได้ตรงกับที่เธอได้บอกกับตำรวจในการสัมภาษณ์ครั้งแรก

ในเดือนสิงหาคม ผู้ชายถูกจับและถูกตั้งข้อหา:

- จัดสถานที่เพื่อการค้าประเวณี
- ให้ที่พักพิงแรงงานผิดกฎหมาย
- ติดสินบนเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- คำนุश्यเพื่อการแสวงหาประโยชน์จากการค้ามนุษย์
- ลักลอบขนคนข้ามชาติ

ผู้หญิงบอกว่าอัยการกดดันและบอกให้ระบุว่าผู้ชายคนนั้นเป็นคนที่พาเธอมาและบังคับให้ทำงานในช่องของเธอ ผู้หญิงปฏิเสธที่จะทำตามและบอกว่ามาเองโดยอิสระ ไม่ได้ถูกบังคับให้ทำงานไม่ว่าจะกรณีใดๆและจำไม่ได้ว่าผู้ชายคนนั้นเป็นนายจ้างหรือเป็นเจ้าของช่อง เจ้าของและนายจ้างได้เดินออกจากที่เกิดเหตุในคืนที่มีการบุกจับเพราะเจ้าหน้าที่เข้าใจว่าค่าเป็นหนึ่งในลูกค้าที่มาใช้บริการ

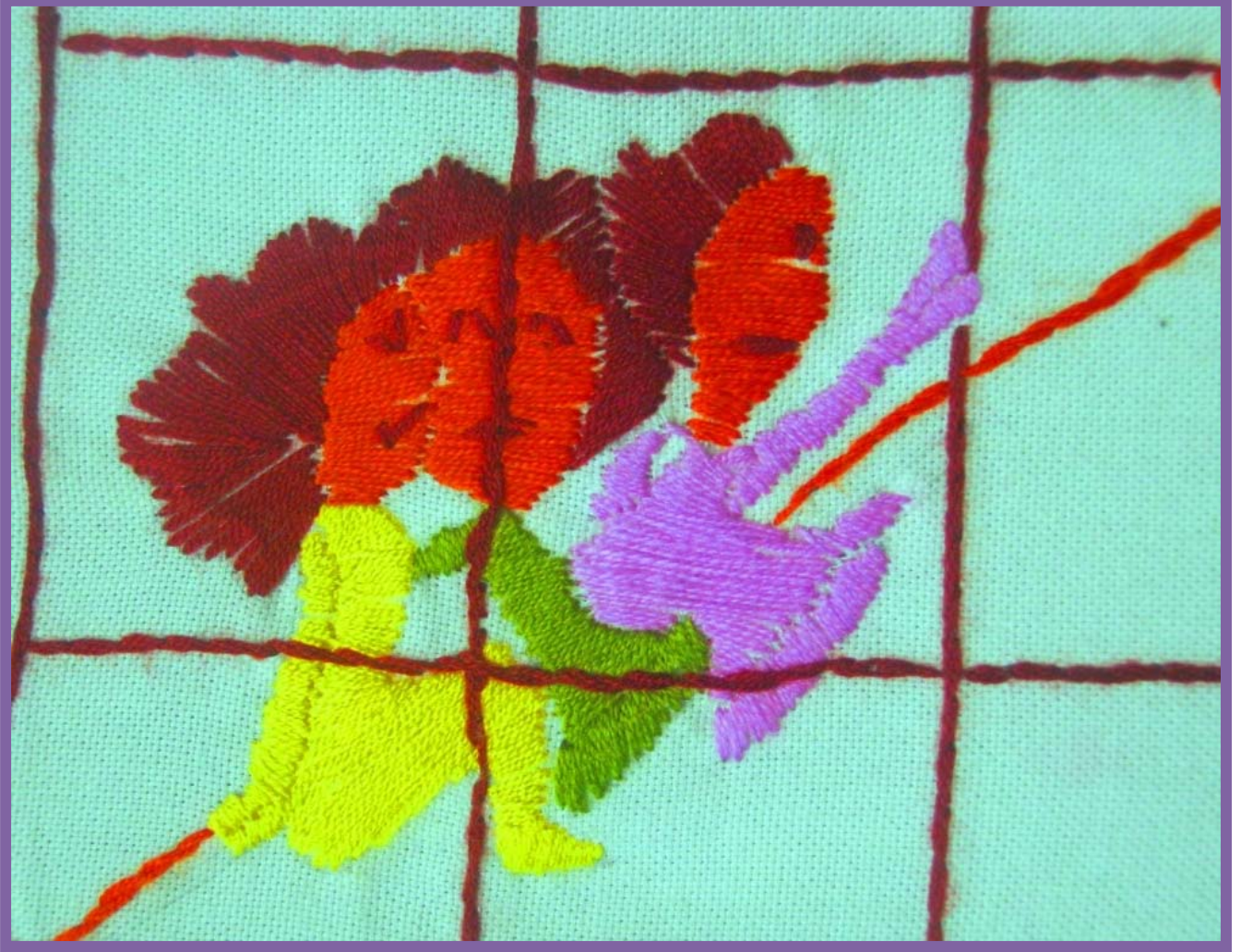
เดือนพฤศจิกายน 2554 พ่อของผู้หญิงคนหนึ่งได้ใช้เงินเยอะมากและเดินทางด้วยความยุ่งยากเพื่อไปยังกรุงและกลับมาด้วยสำเนาของใบเกิดของลูกสาวและหลักฐานอื่นๆ ที่ครอบครัวของผู้หญิงอีกคนหามาได้ เอกสารแสดงให้เห็นว่าจริงๆแล้วผู้หญิงอายุ 20 ปี ตามที่เธอได้ยืนยันมาตลอดว่าไม่ใช่อายุ 16 ปี คนที่สองอายุ 17 ปี 9 เดือนในคืนที่ตำรวจเข้าบุกจับและอายุ 18 ปีตอนที่ถูกถามในศาลและอายุมากกว่า 15 ปีตามที่เจ้าหน้าที่ตัดสินจากการตรวจกระดูกและฟัน

ข้อสรุป

แนวทางการบุกจับและช่วยเหลืออาจจะจับผู้ชายห้าถึงหกคนเข้าคุกประมาณสองถึงสามปีจากที่ที่มีการจ้างงานหรือแสวงหาประโยชน์จากผู้เยาว์และอาจจะนำผู้เยาว์สี่คนออกจากอุตสาหกรรมบันเทิง ในขณะที่ผู้หญิงรอฉลองวันคล้ายวันเกิดครบรอบ 18 ปี อย่างไรก็ตามการดำเนินการดังกล่าวส่งผลให้มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนมากของผู้เยาว์สี่คนที่เกี่ยวข้อง รวมถึงผู้หญิงอีก 17 คนและครอบครัวของเธอ

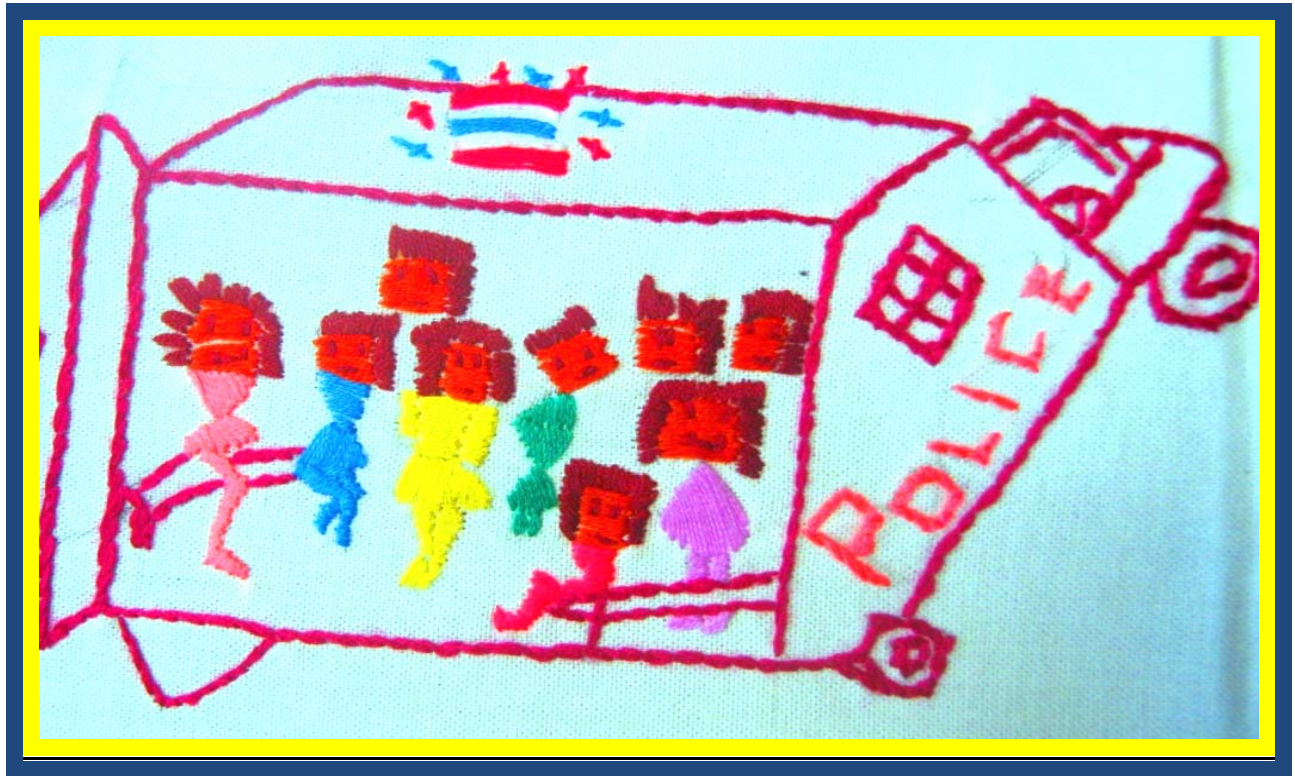
ความพยายามของ Empower ในการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการปฏิบัติการต่อต้านการค้ามนุษย์ถูกทำให้ชะงักอย่างมากเนื่องจากคนที่ถูกกล่าวหาต้องการการคุ้มครองและต้องรักษาความลับของหลักฐาน (พยาน) Empower ยังคงมีการติดต่อและได้ข้อมูลจากการพูดคุยที่ไม่เป็นทางการกับเจ้าหน้าที่เอ็นจีโอที่ต่อต้านการค้ามนุษย์ เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์ ตำรวจและทนายความที่เกี่ยวข้อง เราได้รับการบอกเล่าเรื่องราวโดยตรงจากพนักงานบริการและครอบครัวของผู้หญิง ผู้ซึ่งต้องตกอยู่ในภาวะการณ์เช่นนี้และเรายังได้พูดคุยกับบุคคลที่ถูกพิพากษาว่ามีความผิดฐานค้ามนุษย์

การบรรยายสองเหตุการณ์การบุกจับและช่วยเหลือที่เราเสนอได้อธิบายว่ากิจกรรมการต่อต้านการค้ามนุษย์ทำงานอย่างไรในชุมชน และเราพบความคล้ายคลึงกันระหว่างหลายสาเหตุที่ชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่จะต้องเป็นมาตรฐานการปฏิบัติมากกว่าภาวะบังเอิญ

เราสรุปว่ามีความเป็นไปได้มากที่ผู้หญิงคนอื่นอีกมากมายที่จะได้รับความทุกข์ยากที่คล้ายกันจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนในนามของการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ หากตำรวจที่ป้องกันการค้ามนุษย์และTraficord ได้ประมาณตัวเลขที่ถูกต้อง ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะมีความจำเป็นที่หน่วยงานบริการแรงงานข้ามชาติที่ไม่ได้ถูกค้ามนุษย์อย่างน้อย 1,500 คนที่ได้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนในเหตุการณ์ทำนองเดียวกันในรอบสามปีที่ผ่านมา

บทที่ 6: สิทธิที่ถูกละเมิดที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะ

บทนี้จะกล่าวถึงการตรวจสอบถึงสิทธิมนุษยชนที่เราพบว่าการละเมิดในการบังคับและปฏิบัติตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 สิทธิถูกละเมิดและกระทำโดยผิดกฎหมายทั้งจากเจ้าหน้าที่ของรัฐและเอกชนต่อผู้เยาว์และผู้หญิงผู้ซึ่งถูกพบว่าถูกค้ามนุษย์เพื่อการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณี อีกทั้งพนักงานบริการที่เป็นผู้ใหญ่จากประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้าน

เราใช้มาตรวัดผลกระทบจากการวิเคราะห์ถึงประสบการณ์ของชีวิตในการเปรียบเทียบที่ปัจเจกบุคคลมีในกฎหมายอาญาในประเทศ สิทธิมนุษยชนและกฎหมายรัฐธรรมนูญในประเทศไทย และสิทธิที่อนุวัติในพิธีสารทั้งในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้ลงนามให้สัตยาบัน พิธีสารและมาตราที่รัฐบาลไทยได้ให้สัตยาบันได้เรียบเรียงไว้ในบทที่ 2 และได้กล่าวถึงในบทด้านล่างอีกทั้งมีการอ้างอิงถึงมาตราหลักในกฎหมายหลักในแต่ละฉบับที่เราพบว่าการละเมิดจากการดำเนินการในการต่อต้านการค้ามนุษย์

การวิจัยของเราพบอย่างน้อยสิทธิ 12 ประการด้วยกันที่ถูกละเมิดเป็นประจำในกระบวนการของการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ในรอบสามปีที่ผ่านมา ในขณะที่งานของเราซึ่งเป็นพนักงานบริการในขณะนั้นอาจจะทำผิดกฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 และเราบางคนอาจจะผิดกฎหมายคนเข้าเมือง ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตามแต่เรายังคงมีสิทธิในการได้รับการตระหนักถึงสิทธิขั้นพื้นฐานและการคุ้มครองสิทธิเหล่านั้นภายใต้กฎหมายไทยและกฎหมายระหว่างประเทศ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการตระหนักอย่างเป็นสากลว่ากฎหมาย นโยบายและการปฏิบัติในการต่อต้านการค้ามนุษย์ ต้องอนุวัติตามหลักการสิทธิมนุษยชนและอย่างน้อยที่สุดไม่เป็นภัยหรือทำร้ายต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการค้ามนุษย์หรือการแทรกแซงการค้ามนุษย์⁹¹ ถึงแม้จะมีการวางข้อบัญญัติเหล่านี้ในงานวิจัยของเราพบว่าการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ในการต่อต้านการค้ามนุษย์ 10 มาตราหลักนั้นมีผลกระทบเชิงลบต่อสิทธิมนุษยชนของพนักงานบริการ นอกจากนั้นการคุ้มครองและสิทธิที่ควรจะได้รับที่กำหนดในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์นั้นไม่ได้มีการให้การดำเนินการจากทั้งเจ้าหน้าที่รัฐและตัวแทนของเอ็นจีโอผู้ซึ่งล้มเหลวในการอนุวัติตามข้อกำหนดในพระราชบัญญัติฯ อีกทั้งการปฏิบัติในการต่อต้านการค้ามนุษย์ในพื้นที่อื่นยังได้ละเมิดกฎหมายในประเทศไทย อาทิเช่นไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 และการคุ้มครองอื่นๆตาม

⁹¹ มุ่งหมายเพื่อสิทธิมนุษยชน 2553 คู่มือสิทธิ <http://www.humanrightsimpact.org/trafficking>

การละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ระบุในพิธีสาร

คำนิยามในกฎหมาย

การทำให้พนักงานบริการ ครอบครัวยุติและชุมชนเป็นอาชญากรรม

กฎหมายในมาตรา 4-6 คำนิยาม:

มาตรา 4 การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ - , การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี

มาตรา 6 การค้ามนุษย์ - โดยข่มขู่ ใช้กำลังบังคับ ใช้อำนาจโดยมิชอบ หรือโดยให้เงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น เพื่อให้บุคคลนั้นมีความยินยอมในการแสวงหาประโยชน์

มาตรา 4/6/7 ผู้ค้ามนุษย์- ช่วยเหลือด้วยประการใดในกระบวนการค้ามนุษย์เพื่อวัตถุประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์

คำนิยามในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 นั้นให้การตีความที่กว้างและมุ่งเป้าไปอย่างมีประสิทธิภาพต่อคนที่ทำงานหรือมีส่วนร่วมกับการค้ามนุษย์ในประเทศไทยในการที่จะมีความเป็นไปได้ที่จะเป็นบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์หรือเป็นผู้ค้ามนุษย์ ข้อเท็จจริงที่ว่า คำว่า "การค้าประเวณี " ใช้แสดงถึงรูปแบบการค้ามนุษย์ที่แยกออกมาจากแรงงานบังคับและทาสรับใช้ นั้นหมายถึงในทางปฏิบัติกฎหมายนี้มีจุดมุ่งหมายที่ไม่เป็นธรรมต่อคนที่อยู่ในอุตสาหกรรมบันเทิงของไทย การใช้คำว่าการค้าประเวณีทำให้มีการเน้นไปที่กิจกรรมของการค้าประเวณี ว่าในตัวของมันเองเป็นปัญหาแทนที่จะเน้นไปที่ว่าผู้หญิงนั้นได้ถูกบังคับหรือล่อลวงเพื่อแสวงหาประโยชน์หรือไม่

นี่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อพนักงานบริการที่เป็นผู้ใหญ่ผู้ซึ่งพอใจสภาพการทำงานของตนและไม่ได้พิจารณาว่าตนถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ อีกทั้งเป็นการขัดขวางการปฏิบัติการใดๆต่อไปในการแก้ไขปัญหาที่แท้จริงของการแสวงหาประโยชน์ เอาผิดเอาเปรียบและสภาพการทำงานที่ไม่ได้มาตรฐานในอุตสาหกรรมบันเทิงทั้งหมด

คำนิยามในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ในส่วนของการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบนั้น รวมถึงการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีการให้คำนิยามที่คลุมเครือเช่นนี้ นำมาซึ่งคนแทบจะทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมบันเทิง รวมถึงเจ้าของสถานบันเทิง พนักงานเสิร์ฟ พนักงานทำอาหาร พนักงานทำความสะอาด พนักงานเดินรถ เอ็นจีโอ เจ้าของที่ดิน บ้านเช่า รวมถึงครอบครัว เพื่อน ลูกค้าและเพื่อนร่วมงานของพนักงานบริการ คำนิยามที่ว่าพามาจากหรือส่งไปยังที่ใด ในพระราชบัญญัติฯ ดีความได้ถึงใครก็ตามที่ช่วยในการเคลื่อนย้ายพนักงานบริการ รวมถึงถึงคนขับแท็กซี่หรือมอเตอร์ไซด์ เอเยนต์ท่องเที่ยว นายหน้าที่ไม่เป็นทางการ ครอบครัวหรือเพื่อน

ผลกระทบจากการที่มีคำนิยามที่กว้างเช่นนี้นั้นหมายถึงพนักงานบริการ เพื่อนของเรา ครอบครัวและชุมชนได้กลายเป็นเป้าของการทำงานแทรกแซงการค้ามนุษย์ที่ไม่ได้สัดส่วน มีการมุ่งเป้าไปมากจนเกินไปที่อุตสาหกรรมบันเทิงหากเปรียบเทียบกับแรงงานและชุมชนในอุตสาหกรรมอื่นๆ ยิ่งกว่านั้นชุมชนของพนักงานบริการส่วนใหญ่ถูกเป็นเป้าหมายศาสตร์ของการลงโทษทางกฎหมายอาญาแทนที่ยุทธศาสตร์การให้การศึกษาและการสร้างความตระหนัก นั้นมีอิทธิพลต่อการเพิ่มการตีตราพนักงานบริการและครอบครัวมากขึ้นไปอีกและผลักดันให้พนักงานบริการอยู่ใต้ดินเพราะคนที่อยู่ในอุตสาหกรรมนี้ต้องหาทางเลี้ยงชีพที่ไม่ติดต่อตำรวจและเอ็นจีโอ มีแนวโน้มในการเก็บข้อมูลและหาทางหลบซ่อนในการเคลื่อนย้าย ทำงานและจัดการการเงิน คำนิยามยังได้เลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมและทำให้มีความเป็นไปได้ในการทำให้เป็นอาชญากรรมของครอบครัวของพนักงานบริการผู้ซึ่งได้รับ "ประโยชน์ "จากเงินที่พนักงานบริการที่ส่งกลับมามีบ้าน เพื่อจ่ายค่าใช้จ่ายพื้นฐานเช่น บ้าน การดูแลสุขภาพและการศึกษาของครอบครัว

อำนาจในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี หากรวมกันจะสร้างผลกระทบทางลบที่มีประสิทธิภาพต่ออุตสาหกรรมบันเทิงทั้งหมด ซึ่งเป็นการเพิ่มความเป็นไปได้ในการละเมิดสิทธิมนุษยชน และล้มเหลวในการยอมรับและนิยามให้พนักงานบริการเป็นงานที่ถูกต้องตามกฎหมายและแตกต่างจากการค้ามนุษย์ ผลก็คือมีแนวทางในการใช้กระบวนการยุติธรรมทางอาญาในการลงโทษและต่อต้านการค้ามนุษย์ แนวทางเช่นนี้หมายถึง พนักงานบริการ นายจ้างและคนอื่นๆ ไม่สามารถที่จะรายงานหรือให้การช่วยเหลือบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์เพราะกลัวว่าจะถูกทำให้พัวพันกับฐานความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีและหรือฐานความผิดการค้ามนุษย์

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด:

สิทธิในการไม่ถูกเลือกปฏิบัติ ความเท่าเทียมและการคุ้มครองที่เท่าเทียมกันภายใต้กฎหมาย

สิทธิในการทำงาน : มีทางเลือกที่เป็นอิสระในการจ้างงาน

การดำเนินคดีและการปราบปราม

การล่อจับของตำรวจ

กฎหมายในมาตรา 27.4: ตำรวจสามารถเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ใดๆ เพื่อตรวจค้น ยึด หรืออายัด เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีพยานหลักฐานในการค้ำมนุษย์

การล่อจับใช้โดยตำรวจและเอ็นจีโอผู้สอบสวนในประเทศไทยเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักฐานในการดำเนินคดีผู้ค้ำมนุษย์ โดยคำนึงในกฎหมายไทย การล่อจับคือการกระทำที่ชักจูงให้บุคคลกระทำความผิดอาญาที่บุคคลผู้นั้นไม่มีเจตนากระทำความผิดมาก่อน⁹²ในประเทศไทยการปฏิบัติที่กระทำโดยตำรวจปลอมตัวเป็นลูกค้าเพื่อเข้าไปซื้อบริการจากผู้เยาว์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรียกหาเด็กที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ในการวิจัยนี้การใช้การล่อซื้อ/ล่อจับ ส่งผลให้เกิดเหตุการณ์อย่างน้อยสองเหตุการณ์ที่ผู้เยาว์ถูกกล่าวหาอย่างผิดๆว่าทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิง ในหนึ่งเหตุการณ์ที่ผลคือผู้หญิงอายุ 17 ปีถูกบีบบังคับจากตำรวจนอกเครื่องแบบให้เข้าสู่การตกลงขายบริการครั้งแรกในชีวิตของเธอ ซึ่งเป็นการตอบรับจากการที่ตำรวจเหล่านี้ถามหาเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ

อีกเหตุการณ์หนึ่งที่ผู้หญิงอายุ 17 ปีถูกจับและกักในฐานะบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์ในคืนแรกที่เธอทำงานในบาร์คาราโอเกะจากการเป็นพนักงานเสิร์ฟไม่ใช่พนักงานบริการ ผู้หญิงทั้งสองคนถูกล่อซื้อจากตำรวจและถูกคัดเลือกอย่างผิดๆให้เป็นผู้ถูกค้ำมนุษย์ด้วยสาเหตุของอายุและข้อเท็จจริงที่ว่าเธอทำงานในสถานที่ที่มีการจ้างพนักงานบริการ ทั้งสองคนไม่ได้ขายบริการทางเพศ และไม่ต้องรับการช่วยเหลือจากหน่วยงานสวัสดิการสังคมหรือช่วยเหลือจากงานที่ทำหรือสภาพที่อยู่

การดำเนินการล่อซื้อ/ล่อจับเพื่อรวบรวมหลักฐานการค้ำมนุษย์ไม่แค่นำไปสู่หลักฐานที่ปลอมและไม่ถูกต้องแล้ว ยังเป็นการส่งเสริมให้มีการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบต่อผู้เยาว์และเป็นการเหยียดหยามศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงที่ทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิงในประเทศไทย คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้แสดงถึงจุดยืนที่ชัดเจนนับตั้งแต่ พ.ศ. 2546 ว่าการล่อซื้อ/ล่อจับเพื่อจับเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรง โดยเฉพาะกับผู้หญิงที่ทำงานในธุรกิจบันเทิงและจัดทำข้อเสนอว่าควรจะมีการใช้เฉพาะเมื่อมีระบบที่แม่นยำชัดเจนที่สามารถป้องกันการละเมิดสิทธิมนุษยชนได้ แต่อย่างไรก็ตาม ยังปรากฏว่าการใช้วิธีการล่อซื้อและล่อจับจากตำรวจและเอ็นจีโอที่กระทำเพื่อสอบสวนการค้ำมนุษย์ยังคงเกิดขึ้นประจำและไม่มีการติดตามตรวจสอบและก่อให้เกิดผลที่เกิดขึ้นภายหลังในทางลบต่อพนักงานบริการและผู้หญิงในอุตสาหกรรมบันเทิง

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด :

สิทธิในการดำรงชีวิต , สิทธิที่จะมีเสรีภาพ และสิทธิที่จะมีความมั่นคงแห่งตัวตน: สิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรม และด้วยความเคารพในศักดิ์ศรีแต่กำเนิดของมนุษย์

การบุกจับและช่วยเหลือของตำรวจ:

ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ มาตรา 27 การบุกจับเพื่อต่อต้านการค้ำมนุษย์ตำรวจสามารถเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ใดๆ โดยไม่ต้องมีหมายค้น เพื่อตรวจค้น ยึด หรืออายัด เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีพยานหลักฐานในการค้ำมนุษย์ หรือเพื่อพบและช่วยบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อจากการกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์

การบุกจับเพื่อต่อต้านการค้ำมนุษย์ในประเทศไทยทำให้ผู้หญิงมีประสบการณ์ที่หลากหลายในการละเมิดสิทธิมนุษยชน ทั้งบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์และพนักงานบริการต้องอยู่ภายใต้การปฏิบัติการที่มีตำรวจจำนวนมากที่ติดอาวุธเข้าจู่โจมในสถานบันเทิง ถูกไล่ล่าและกักตัวคนที่พยายามจะวิ่งหนีเพราะกลัวและสับสน ผู้หญิงบางคนได้รับบาดเจ็บในการบุกจับของตำรวจในขณะที่พยายามจะหนี ตามพระราชบัญญัติฯ ตำรวจไม่ต้องมีหมายค้น และตามปกติตำรวจจะค้นตัวผู้หญิงทุกคนที่ถูกกักตัวไว้ที่สถานประกอบการและยึดกระเป๋าถือและโทรศัพท์มือถือเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการดำเนินคดีที่อาจจะเป็นการค้ำมนุษย์

ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ มาตรา 29 พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจัดให้

บุคคลที่ต้องสงสัยว่าเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์อยู่ในความคุ้มครองเป็นการชั่วคราวได้แต่ต้องไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมง หากมีความจำเป็นที่ต้องคุ้มครองเกินกว่านั้นให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำสั่งอนุญาต ทั้งนี้ ศาลจะอนุญาตได้ไม่เกินเจ็ดวัน โดยจะกำหนดเงื่อนไขใดๆ ไว้ด้วยก็ได้

ผู้หญิงทุกคนที่ถูกกักตัวไว้จากการบุกจับจะถูกพาไปที่สถานีตำรวจ และจะถูกสอบปากคำจากตำรวจและเอ็นจีโอ เพื่อเสาะหาว่าเป็นบุคคลที่ถูกมนุษย์หรือไม่ ขั้นตอนนี้อาจใช้เวลาหลายชั่วโมง ผู้หญิงที่ถูกกักตัวจากการบุกจับบอกว่าผู้หญิงไม่ได้รับการแจ้งสาเหตุที่ต้องมีการสอบปากคำไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาใด ไม่ได้รับการแจ้งให้ทราบถึงสิทธิของผู้หญิงภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญและในระบบกฎหมายอาญาของไทย ไม่ว่าจะเป็นฐานะของโจทก์ จำเลยหรือพยานในอาชญากรรมที่กล่าวหาว่าเกิดขึ้น สิทธินี้รวมถึง สิทธิที่จะทราบถึงข้อหาที่ถูกกล่าวหา สิทธิที่จะติดต่อบุคคลที่เชื่อถือหรือสมาชิกในครอบครัว สิทธิในการมีตัวแทนทางกฎหมาย สิทธิในการพูดกับทนายความในที่ที่เป็นส่วนตัว และสิทธิที่จะมีผู้ที่เชื่อใจหรือทนายของตนนั่งอยู่ด้วยในทุกช่วงกระบวนการสัมภาษณ์ของตำรวจ

ในความเป็นจริงผู้หญิงได้เอกสารที่ระบุถึงสิทธิต่างๆ เหล่านี้จากตำรวจเพื่อให้ลงนามในตอนที่มีการสอบปากคำของตำรวจ แต่เนื่องจากเอกสารเป็นภาษาไทยและไม่มีสามแปลภาษาที่มีประสิทธิภาพ ผู้หญิงไม่ได้เข้าใจสิทธิที่ตนควรเข้าถึง ปรากฏว่าไม่มีการจัดให้มีสามแปลภาษาเป็นประจำให้แรงงานหญิงข้ามชาติในกระบวนการสอบปากคำ ผู้หญิงข้ามชาติและผู้หญิงที่ไม่รู้หนังสือถูกบังคับให้พิมพ์นิ้วหัวแม่มือแทนลายเซ็นในเอกสารทางกฎหมายซึ่งให้รายละเอียดของสิ่งของของตนที่ตำรวจยึด เอกสารนั้นผู้หญิงไม่สามารถอ่านได้เนื่องจากปัญหาด้านภาษาและไม่รู้หนังสือ นี่เป็นการละเมิดสิทธิที่ควรจะได้รับตามรัฐธรรมนูญไทย ระบบยุติธรรมในกฎหมายอาญาและกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด:

สิทธิในการดำรงชีวิต , สิทธิที่จะมีเสรีภาพ และสิทธิที่จะมีความมั่นคงแห่งตัวตน: สิทธิที่จะได้รับการแจ้งข้อหาที่ถูกตั้งในภาษาที่ตนเข้าใจ สิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรม และด้วยความเคารพในศักดิ์ศรีแต่กำเนิดของมนุษย์

สื่อมวลชนละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัว:

ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 56 ความเป็นส่วนตัวและสื่อมวลชน: ไม่สามารถบันทึกภาพ แพร่ภาพ พิมพ์รูป หรือบันทึกเสียง แพร่เสียงหรือสิ่งอื่นที่สามารถแสดงว่าบุคคลใดเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ห้ามโฆษณาหรือเผยแพร่ข้อความ ภาพหรือเสียง เปิดเผยประวัติ สถานที่อยู่ สถานที่ทำงาน หรือสถานศึกษาของบุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์

ระหว่างที่มีการบุกจับในสถานประกอบการ และที่สถานีตำรวจ ช่างภาพมักจะถ่ายรูปของสถานประกอบการ ผู้ที่ถูกตั้งข้อหาว่าเป็นผู้ค้ามนุษย์และผู้หญิงที่ทำงานที่นั่น ภาพเหล่านี้รวมถึงข้อมูลของการบุกจับและข้อหาต่อผู้ค้ามนุษย์มักจะถูกแบ่งปันให้สื่อมวลชน ซึ่งมีการเผยแพร่ในรายงานของสื่อเกี่ยวกับการบุกจับในทีวี สื่อสิ่งพิมพ์และออนไลน์ การรายงานข่าวของสื่อมักจะรวมถึงภาพของผู้หญิงที่ถูกบุกจับด้วยผ้าคาดตาสีดำ (เหมือนกับว่าเป็นความพยายามในการเก็บรักษาความลับ) หรือภาพของผู้หญิงที่พยายามจะซ่อนหน้าหลังกระดาษหรือเสื้อที่ใช้ปิดหน้า ฯลฯ สื่อมวลชนโดยทั่วไปจะเผยแพร่รูปภาพ ชื่อและที่ตั้งของสถานประกอบการซึ่งประนีประนอมกับความเป็นส่วนตัวของผู้หญิงที่ถูกกักขังหรือช่วยเหลือจากการบุกจับ นี่เป็นการละเมิดการคุ้มครองภายใต้พระราชบัญญัติฯ ซึ่งกำหนดให้เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายหากมีการเผยแพร่สิ่งที่สามารถแสดงข้อมูลที่แสดงว่าเป็นบุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด: สิทธิความเป็นส่วนตัวและชีวิตครอบครัว เกียรติยศศักดิ์ศรีและชื่อเสียง

การบุกจับยังมีผลกระทบทางลบในชุมชนที่กว้างขึ้น รวมถึงผู้หญิงและผู้ชายที่ทำงานในสถานบันเทิง แต่ว่าไม่ได้ถูกกักเพราะว่าไม่ได้อยู่ที่สถานที่ทำงานในขณะที่มีการบุกจับ รวมถึงพนักงานบริการและพนักงานคนอื่นเช่นพนักงานทำความสะอาด พนักงานทำอาหาร นักร้องและพนักงานเสิร์ฟหญิง ฯลฯ ส่วนมากผู้คนเหล่านี้มีประสบการณ์ที่กลัว ขอกซ์และสับสน และถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าถึงการติดต่อกับเพื่อนหรือสมาชิกในครอบครัวผู้ซึ่งอาจจะถูกกักตัวจากการบุกจับ พวกเขาไม่มีข้อมูลว่าทำไมถึงมีการบุกจับและสูญเสียเงินค่าจ้างที่จะได้จากการทำงานและในบางกรณีสูญเสียงานทำทั้งหมด เนื่องมาจากสถานที่ทำงานถูกปิดหลังจากที่มีการบุกจับ

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด:

สิทธิที่จะมีชีวิตครอบครัว; (สามารถติดต่อกับครอบครัวได้อย่างสม่ำเสมอ) สิทธิในการทำงาน ในการเลือกงานโดยอิสระในเงื่อนไขที่ยุติธรรม

การบังคับตรวจสอบสุขภาพ:

ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 33: กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ต้องให้ความช่วยเหลือ แก่บุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์อย่างเหมาะสม รวมถึงการรักษาพยาบาล โดยให้คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และความแตกต่างทางเพศ อายุ สัญชาติ เชื้อชาติ ประเพณีวัฒนธรรมของผู้เสียหาย การแจ้งสิทธิของผู้เสียหายที่พึงได้รับการคุ้มครองในแต่ละขั้นตอนทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการช่วยเหลือ ตลอดจนขอบเขตระยะเวลาในการดำเนินการช่วยเหลือในแต่ละขั้นตอน และต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายก่อนด้วย

ผู้หญิงที่ถูกกักตัวจากการบุกจับได้ถูกบังคับให้ต้องตรวจสอบสุขภาพโดยไม่มีการให้ข้อมูลว่าทำไมถึงต้องมีการตรวจและไม่มีโอกาสในการปฏิเสธกระบวนการนั้น โดยเฉพาะแรงงานหญิงข้ามชาติผู้ซึ่งมีความเข้าใจที่จำกัดเรื่องของเหตุผลว่าทำไมถึงต้องมีการตรวจประกอบกับไม่มีล่ามแปลภาษาเพื่ออธิบายขั้นตอนนี้ การตรวจนี้มีการตรวจกับผู้หญิงที่ถูกสงสัยว่าถูกค้ามนุษย์และหรืออายุต่ำกว่า 18 ปี และผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่ผู้ซึ่งยืนยันว่าตนไม่ได้ถูกค้ามนุษย์ การตรวจรวมถึงการตรวจเลือดและการตรวจภายในอวัยวะเพศโดยที่ไม่ได้รับการยินยอมอย่างมีข้อมูลจากผู้หญิง ซึ่งการตรวจสองประเภทนี้จะถูกบังคับใช้ตามกฎหมายในสองกรณีเท่านั้นคือภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในประเทศและหรือหากได้รับคำสั่งโดยตรงจากศาลเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ อย่างไรก็ตามในเรื่องราวของการต่อต้านการค้ามนุษย์ เป็นที่น่าสงสัยว่าทำไมถึงต้องมีการตรวจเกิดขึ้น ผู้หญิงไม่ได้รับการแจ้งให้ทราบถึงผลการตรวจไม่ว่าจะเป็นระยะเวลาใดหลังจากที่มีการตรวจ ไม่ชัดเจนที่ว่าใครอีกที่เข้าถึงผลของการตรวจและมีการใช้ผลของการตรวจเพื่อวัตถุประสงค์อะไร

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด: สิทธิในการดำรงชีวิต, สิทธิที่จะมีเสรีภาพ และสิทธิที่จะมีความมั่นคงแห่งตัวตน: สิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรม และด้วยความเคารพในศักดิ์ศรีแต่กำเนิดของมนุษย์ สิทธิทางสุขภาพ: สิทธิในการควบคุมทางสุขภาพและร่างกายของตนเอง สิทธิในการรักษาความลับและการให้ความยินยอมโดยมีข้อมูล สิทธิในการร้องทุกข์และการเยียวยา

การคัดแยกเหยื่อและการตรวจพิสูจน์อายุ

ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 4 ให้นิยามของคำว่า “เด็ก” หมายความว่า บุคคลผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี

มาตรา 33 การช่วยเหลือ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ต้องให้ความช่วยเหลือ แก่บุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์อย่างเหมาะสมในเรื่องการรักษาพยาบาล การบำบัดฟื้นฟูทางร่างกายและจิตใจ โดยให้คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และความแตกต่างทางเพศ อายุ สัญชาติ เชื้อชาติ ประเพณีวัฒนธรรมของผู้เสียหาย การแจ้งสิทธิของผู้เสียหายที่พึงได้รับการคุ้มครองในแต่ละขั้นตอนทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการช่วยเหลือ ตลอดจนขอบเขตระยะเวลาในการดำเนินการช่วยเหลือในแต่ละขั้นตอน และต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายก่อนด้วย

ผู้หญิงและผู้เยาว์ส่วนใหญ่ที่ถูกกักตัวจากการบุกจับต่างปฏิเสธอย่างเด็ดขาดว่าผู้หญิงไม่ได้ถูกค้ามนุษย์และบอกว่าอายุผู้หญิงมากกว่า 18 ปี เพื่อที่จะพิสูจน์ว่าการบุกจับถูกต้องทั้งเอ็นจีโอและตำรวจมีความกังวลหากพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น ดังนั้นผู้หญิงทุกคนที่มีเอกสารผู้ซึ่งต้องสงสัยว่าถูกค้ามนุษย์และผู้เยาว์ (อาทิเช่น การที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี) ถูกบังคับให้ตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์รวมถึงการเอ็กซเรย์ตรวจกระดูกและการตรวจฟันในความพยายามที่จะพิสูจน์อายุ

ในขณะที่การเอ็กซเรย์ตรวจกระดูกและการตรวจฟันไม่ได้ กำหนดอยู่ในพระราชบัญญัติฯ แต่มีการระบุอย่างกว้างขวางในบันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระดับจังหวัดเรื่องกิจกรรมการต่อต้านการค้ามนุษย์ในประเทศไทย ในทุกบันทึกข้อตกลงฯ ยังมีการให้ความสำคัญกับการเคารพสิทธิพื้นฐานของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ ซึ่งรวมถึงสิทธิในการให้ความยินยอมโดยมีข้อมูลในการรักษาพยาบาล พระราชบัญญัติฯ ยังได้ระบุถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์และต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายก่อนด้วย ซึ่งสิ่ง

เหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นในสถานการณ์การปฏิบัติ

การใช้การตรวจกระดูกเพื่อประเมินอายุของบุคคลที่ถูกค้ำมนุษย์เป็นการปฏิบัติที่ถูกตั้งคำถามอย่างมากในประเด็นสิทธิมนุษยชนและการปฏิบัติทางการแพทย์ที่น่าเชื่อถือ กระบวนการในการตรวจเพื่อประเมินอายุได้ถูกเสนอแนะในคู่มือแนวทางการต่อต้านการค้ำมนุษย์ระหว่างประเทศ⁹³ อีกทั้งได้เสนอว่าการพิสูจน์อายุของผู้ที่ต้องสงสัยว่าถูกค้ำมนุษย์ควรจัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการอบรมและใช้หลักพิจารณาดังต่อไปนี้

- ค่าให้การของบุคคลนั่นเอง
- การพิสูจน์อายุของบุคคลเองควรได้รับการพิจารณา
- ลักษณะภายนอกของบุคคลและวุฒิภาวะทางจิตใจของเขาหรือเธอ
- เอกสารที่เกี่ยวข้อง
- การตรวจสอบกับสถานทูตและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง
- การตรวจและความเห็นทางการแพทย์ โดยการตรวจนั้นต้องได้รับการยินยอมจากบุคคลที่ถูกตรวจ

อย่างไรก็ตามในประเทศไทยปรากฏว่าความยินยอมและค่าให้การของเหยื่อตามปกติจะไม่ได้ได้รับการพิจารณาในกระบวนการนี้และมีความมั่นใจอย่างมากในการใช้ผลของตรวจกระดูกและฟันทางนิติวิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการประเมินอายุของผู้หญิงผู้ซึ่งถูกกักตัวในการบุกจับ แนวทางนี้ได้ระบุชัดเจนในบันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2546

"ในกรณีที่เด็กหรือผู้หญิงอ้างว่าอายุเกิน 18 ปี และไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนหรือบัตรแสดงตัวอื่นใด และมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้หญิงหรือเด็กนั้นอายุไม่เกิน 18 ปี ให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการจัดให้มีการตรวจร่างกายเด็กหรือผู้หญิงนั้นทางการแพทย์ โดยการตรวจฟันหรือตรวจร่างกายด้วยวิธีอื่นใด เพื่อวินิจฉัยว่าเด็กหรือผู้หญิงนั้นอายุเกินสิบแปดปี หรือต่ำกว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการเป็นผู้จัดให้มีการตรวจ ให้ประสานแจ้งผลการตรวจให้พนักงานสอบสวนทราบ"

ยิ่งกว่านั้นการประเมินอายุเป็นมาตรการที่เชื่อถือไม่ได้โดยเฉพาะใช้ในการกำหนดเฉพาะเจาะจงไปที่อายุของบุคคลระหว่าง 16-20 ปี ในอเมริกาและยุโรป นิติวิทยาศาสตร์การตรวจกระดูกไม่เคยใช้เป็นเครื่องมือได้โดยลำพังในการกำหนดอายุ เพราะเป็นวิธีการที่ทราบกันดีว่าสามารถก่อให้เกิดความผิดพลาดได้ได้ถึง 5 ปี⁹⁴

อย่างที่เรียกกันว่า โดยเฉพาะหลักเกณฑ์กระบวนการในการเอ็กซเรย์กระดูกนั้นไม่เหมาะสมที่จะประเมินอายุของแรงงานข้ามชาติในเอเชีย เพราะอายุที่ใช้เป็นเกณฑ์นำมาจากการศึกษาของเด็กอเมริกันผิวขาวในยุค พ . ศ 2483 ซึ่งมีการพิสูจน์แล้วว่ามีความคลาดเคลื่อนของอายุในกระดูกซึ่งเกิดจากปัจจัยทั้งเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ สถานภาพด้านเศรษฐกิจสังคมและภาวะโภชนาการ⁹⁵ จากผลที่ไม่น่าเชื่อถือแนวทางการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ที่ไม่สามารถสรุปผลที่ถูกต้องได้ ในขณะนี้ได้มีการตระหนักว่าการกำหนดอายุที่ถูกต้องนั้นต้องรวมถึงกระบวนการอื่นเพื่อเติมเช่นการสังเกตการณ์ในรายละเอียดที่ใช้เวลามากขึ้นและข้อคิดเห็นจากบุคคลที่อยู่ในวัฒนธรรมและภูมิหลังเดียวกันเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา⁹⁶

อย่างไรก็ตามนี้ไม่ใช่กระบวนการการต่อต้านการค้ำมนุษย์ที่ได้รับการปฏิบัติในประเทศไทย เพราะผลของการตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ถูกนำมาใช้เป็นหลักฐานสำคัญในการพิสูจน์อายุ ในการดำเนินการทาง

⁹³ ข้อเสนอแนะเรื่องหลักการและแนวทางว่าสิทธิมนุษยชนและการค้ำมนุษย์ จัดทำโดยสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชน และ แนวทางเพื่อการคุ้มครองสิทธิของเด็กที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ำมนุษย์ โดยUNICEF

⁹⁴ สุขภาพของเด็กผู้ลี้ภัย , คู่มือของกุมารแพทย์ Royal College of Pediatricians, 1999

⁹⁵ อ้างอิงจาก Bassed R, (2011) Bone of Contention, Monash University

⁹⁶ บันทึกข้อตกลงเรื่องการเข้าเมืองและศุลกากรของสหรัฐอเมริกา 2004

กฎหมายซึ่งโต้แย้งกับคำให้การของผู้หญิงที่อยู่ในลักษณะที่แสดงออกอย่างชัดเจนว่าเป็นพนักงานบริการด้วยความเต็มใจ แนวทางการประเมินอายุได้ยึดมั่นอย่างมากต่อหลักการภายใต้คู่มือการต่อต้านการค้ามนุษย์ทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ ในส่วนของการสันนิษฐานอายุและสถานะของเหยื่อ⁹⁷ การรับหลักการนี้ในกรณีที่อายุของผู้เยาว์ไม่แน่นอนแต่มีเหตุผลให้เชื่อว่าต่ำกว่า 18 ปี ควรมีการสันนิษฐานว่าเป็นเด็กที่เป็นเหยื่อและมีสิทธิได้รับการคุ้มครองและสนับสนุนตามกฎหมายที่ให้การคุ้มครองสำหรับผู้เยาว์ ในขณะที่หลักการนี้มีเจตนาที่จะเป็นมาตรการในการคุ้มครองบุคคลที่ถูกค้ามนุษย์ที่ยังเป็นเด็ก แต่ในสถานการณ์ของพนักงานบริการที่ไม่มีเอกสารในประเทศไทย ความจริงก็คือมีการใช้หลักการนี้ในการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ในกรณีตัวอย่างนี้พระราชบัญญัติถูกใช้เป็นเครื่องมือในการโต้แย้งหลักฐานและความเห็นของผู้หญิงซึ่งทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิง และเริ่มใช้บังคับให้เธอยอมรับอัตลักษณ์เป็นเท็จว่าเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ การดำเนินการเช่นนี้จะเปิดหลักการการสนับสนุนสิทธิของเหยื่อ ซึ่งควรจะเป็นศูนย์กลางของแนวทางการค้ามนุษย์ และยังได้ละเมิดสิทธิของผู้หญิงผู้ซึ่งไม่ต้องการให้มีการช่วยเหลือ และอย่างน้อยที่สุดก็เป็น การเปลี่ยนแปลงทรัพยากรและความพยายามในการแทรกแซงที่จะช่วยผู้หญิงที่ไม่ต้องการความช่วยเหลือ

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด: สิทธิในการดำรงชีวิต, สิทธิที่จะมีเสรีภาพ และสิทธิที่จะมีความมั่นคงแห่งตัวตน: สิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรม และด้วยความเคารพในศักดิ์ศรีแต่กำเนิดของมนุษย์
สิทธิทางสุขภาพ: สิทธิในการควบคุมทางสุขภาพและร่างกายของตนเอง สิทธิในการรักษาความลับและการให้ความยินยอมโดยมีข้อมูล สิทธิในการร้องทุกข์และการเยียวยา

การกักขังพนักงานบริการเป็นพยานโดยไม่มีกฎหมาย

ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 27: ตำรวจมีอำนาจหน้าที่ มีหนังสือเรียกให้บุคคลใดมาให้อัยการหรือส่งเอกสารหรือพยานหลักฐาน

มาตรา 31: ในชั้นศาลหากความจำเป็นที่จะต้องมีการสืบพยานไว้โดยพลันก็ได้

มาตรา 237: ให้นำความในมาตรา 237 ทวิ วรรคสาม และวรรคสี่แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม หากมีความจำเป็นควรมีการสืบพยานไว้ก่อนและสามารถใช้แทนที่การที่พยานต้องให้การในชั้นศาล

ตำรวจใช้กฎหมายเพื่อบังคับให้พนักงานผู้ซึ่งถูกกักขังจากการบุกจับเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ ให้ปากคำในฐานะพยานในการดำเนินคดีเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติให้อำนาจตำรวจในการเรียกพยาน แต่ได้กำหนดให้อัยการต้องมีการสืบพยานไว้โดยพลันก็ได้ อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงเจ้าหน้าที่ของรัฐมิได้กระทำด้วยสิ่งที่ได้อนุญาตในกฎหมาย แต่กลับแทนที่ด้วยการขังตัวพนักงานบริการไว้โดยปราศจากความยินยอม ในการกักขังที่ไม่มีกฎหมายในกรงขังหรือสถานสงเคราะห์เป็นเวลาหลายสัปดาห์หลายเดือนหรือแม้กระทั่งเป็นปี การกักขังที่ไม่มีกฎหมายต่อผู้หญิงเป็นความล้มเหลวในการเสนอให้ผู้หญิงเข้าถึงสิทธิที่ควรได้รับทั้งสิทธิขั้นพื้นฐานและสิทธิทางกฎหมายมีทางเลือกทางกฎหมายสองประการที่สามารถปรับใช้ในสถานการณ์ของพนักงานบริการแรงงานข้ามชาติเช่นนี้ได้ ประการแรกคือ แนวทางที่ได้กำหนดในพระราชบัญญัติฯ ถึงอ้างอิงให้นำความในมาตรา 237 ทวิ วรรคสาม และวรรคสี่แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม หากมีความจำเป็นควรมีการสืบพยานไว้ก่อนและสามารถใช้แทนที่การที่พยานต้องให้การในชั้นศาล ประการที่สองที่เป็นทางเลือกได้คือ การที่พนักงานบริการแรงงานข้ามชาติเป็นพยานภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญาบัญญัติให้บุคคลซึ่งเป็นพยานในคดีอาญามีสิทธิได้รับความคุ้มครอง การปฏิบัติที่เหมาะสม และค่าตอบแทนที่จำเป็นและสมควรจากรัฐ⁹⁸

กฎหมายกำหนดให้สำนักงานคุ้มครองพยานดำเนินการย้ายที่อยู่หรือจัดที่พักอันเหมาะสม (ที่ไม่ได้อยู่ในคุก

⁹⁷

ข้อเสนอแนะเรื่องหลักการและแนวทางว่าสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์ จัดทำโดยสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชน (Office of the High Commissioner for Human Rights) , 10.2 ประเทศไทย , บันทึก ข้อตกลง เรื่อง แนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการ กรณีการค้าเด็กและหญิง(ฉบับที่2) พ.ศ.2546 มาตรา 4.4 , 4.5.5.5,6.4,6.5

⁹⁸ ประธาน วัฒนาวณิช ธรรมศาสตร์,2549 กรุงเทพฯ ประเทศไทย

หรือกรงขัง) จ่ายค่าเลี้ยงชีพที่สมควรแก่พยานหรือบุคคลที่อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดู ดำเนินการเพื่อให้มีอาชีพหรือให้มีการศึกษาอบรม หรือดำเนินการใดเพื่อให้พยานสามารถดำรงชีพอยู่ได้ตามที่เหมาะสม ดำเนินการให้มีเจ้าหน้าที่คุ้มครองความปลอดภัยในระยะเวลาที่จำเป็น ดำเนินการอื่นใดให้พยานได้รับความช่วยเหลือหรือได้รับความคุ้มครองตามที่สมควร

ในปัจจุบันนี้ไม่มีผู้หญิงคนไหนที่มีสิทธิภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญาและไม่มีหนทางในการร้องขอการเยียวยาในความไม่ยุติธรรมที่เกิดจากกระบวนการ ในขณะที่บุคคลที่ถูกดำเนินคดีมีทนายที่มาจากสำนักงานอัยการสูงสุด หรือในบางกรณีมาจากเอ็นจีโอ ผู้หญิงที่ถูกกักในฐานพยานไม่มีการเข้าถึงการให้คำปรึกษาด้านกฎหมายที่เป็นอิสระหรือไม่มีตัวแทนทางกฎหมายในการเรียกร้องสิทธิของผู้หญิง

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด: สิทธิในการดำรงชีวิต, สิทธิที่จะมีเสรีภาพ และสิทธิที่จะมีความมั่นคงแห่งตัวตน: สิทธิที่ได้รับการแจ้งข้อกล่าวหาหรือสาเหตุของการจับในภาษาที่ผู้หญิงเข้าใจ การคุ้มครองจากการกักขังที่ไม่มีกฎหมาย สิทธิที่จะฟ้องร้องกรณีกักขังที่ไม่มีกฎหมาย สิทธิในการไม่ถูกเลือกปฏิบัติและการคุ้มครองเท่าเทียมภายใต้กฎหมาย : การปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมต่อพนักงานบริการข้ามชาติ: สิทธิในการเคลื่อนย้ายอย่างเสรี: สิทธิในการออกจากประเทศใดก็ได้ สิทธิในการเข้าถึงชีวิตครอบครัว การติดต่ออย่างสม่ำเสมอกับครอบครัวของตน สิทธิในการเข้าถึงการพิจารณาที่เป็นธรรมในชั้นศาล ที่อยู่ในช่วงเวลาที่เหมาะสม สิทธิในการได้รับการเยียวยาในกรณีที่ถูกละเมิดสิทธิ

การดำเนินคดีทางกฎหมาย

ทั้งผู้หญิงที่ได้ถูกคัดเลือกกว่าเป็นบุคคลที่ถูกดำเนินคดีและผู้หญิงที่ถูกให้เป็นพยานไม่ได้รับข้อมูลที่เหมาะสมเพียงพอในขั้นตอนกระบวนการการดำเนินการ สิ่งที่เกิดว่าจะเกิดขึ้นในศาลและเวลาที่จะใช้ในการพิจารณาในชั้นศาล ไม่มีล่ามแปลภาษาที่มีคุณภาพ และไม่ได้รับสิทธิที่จะเลือกผู้แทนทางกฎหมายเองในกรณีที่ถูกคัดเลือกกว่าเป็นผู้ถูกดำเนินคดีและไม่มีการให้มีตัวแทนทางกฎหมายเลยในกรณีที่ตกเป็นพยาน ผู้หญิงที่ไม่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้มักจะถูกบอกให้พิมพ์ลายนิ้วมือในเอกสารทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคดีแต่เธอไม่เข้าใจเอกสารดังกล่าว ผู้หญิงมักจะถูกสั่งหรือบีบบังคับให้ชี้ตัวคนแปลกหน้าหรือคนอื่นๆว่าเป็นคนที่เกี่ยวข้องในการข่มขืนเธอหรือแสวงหาประโยชน์แม้ว่าเธอได้แจ้งอย่างชัดเจนว่าไม่ได้รู้จักจำเลยหรือบุคคลนั้นไม่เคยเกี่ยวข้องกับการก่ออาชญากรรมที่ถูกกล่าวหา

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด: สิทธิในการไม่ถูกเลือกปฏิบัติและการคุ้มครองเท่าเทียมภายใต้กฎหมาย สิทธิในการเข้าถึงการพิจารณาที่เป็นธรรมในชั้นศาล

การช่วยเหลือและการสนับสนุน

ผู้หญิงถูกบังคับกักขังในสถานสงเคราะห์

ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 33: ให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์พิจารณาให้ความช่วยเหลือ แก่บุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์อย่างเหมาะสมใน เรื่องอาหาร ที่พักการรักษายาบาล การบำบัดฟื้นฟูทางร่างกายและจิตใจ การให้การศึกษ การฝึกอบรม การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย การส่งกลับไปยังประเทศเดิมหรือภูมิลำเนาของผู้นั้น การดำเนินคดีเพื่อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนให้ ผู้เสียหาย กำหนด โดยให้คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และความแตกต่างทางเพศ อายุ สัญชาติ เชื้อชาติ ประเพณีวัฒนธรรมของผู้เสียหาย การแจ้งสิทธิของผู้เสียหายที่พึงได้รับการคุ้มครองในแต่ละขั้นตอนทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการช่วยเหลือ ตลอดจนขอบเขตระยะเวลาในการดำเนินการช่วยเหลือในแต่ละขั้นตอน และต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายก่อนด้วย

ทั้งผู้หญิงที่ได้ถูกคัดเลือกกว่าเป็นบุคคลที่ถูกดำเนินคดีและผู้หญิงที่ถูกให้เป็นพยานถูกกักขังโดยปราศจากความยินยอมในสถานสงเคราะห์ของรัฐและบ้านพักที่ดำเนินการโดยเอกชนเป็นระยะเวลาที่อาจถึงสองปี ความคิดเห็นของผู้หญิงไม่เคยได้รับการสอบถาม รับฟังหรือเคารพ ผู้หญิงไม่ได้รับการปรึกษาเรื่องการกักขังและไม่มีทางเลือกในสถานที่พักที่ต้องไปอยู่และไม่สามารถที่จะออกไปไหนได้เลย ไม่มีช่องทางในการร้องทุกข์ที่เป็นอิสระที่เข้าถึงได้สำหรับผู้หญิงที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ โทรศัพท์ถูกยึดและไม่สามารถที่จะติดต่อครอบครัว เพื่อนหรือหน่วยงานข้างนอกได้ จนกว่าการดำเนินในชั้นศาลจะเสร็จสิ้น ซึ่งอาจจะใช้เวลามากกว่าหนึ่งปี

ผู้หญิงทุกคนได้รายงานเกี่ยวกับกรณีที่ถูกเลือกปฏิบัติและการเหยียดเชื้อชาติจากเจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์ซึ่งอาจจะมีสาเหตุมาจากการที่ผู้หญิงเป็นแรงงานข้ามชาติและหรือเป็นพนักงานบริการ ศาสนาเดียว

ที่ได้รับการยอมรับคือศาสนาพุทธ ไม่มีการจัดให้มีศาสนาคริสต์และมุสลิมในบ้านพัก มีการละเมิดที่เกิดขึ้นเฉพาะกับผู้หญิงมุสลิมเพราะไม่มีการพิจารณาให้มีโภชนาการที่เหมาะสมกับศาสนาอิสลาม นั้นหมายความว่าผู้หญิงจะไม่กินหรือกินแค่ข้าวเปล่า และเป็นสิ่งที่เครียดต่อผู้หญิงในช่วงถือศีลอด ผู้หญิงถูกปฏิเสธไม่ให้เข้ารับการรักษาทางการแพทย์ที่เหมาะสมรวมถึงการรักษาทางทันตกรรมและการให้บริการผู้หญิงที่ตั้งครรภ์

แรงงานข้ามชาติที่ต้องอยู่ในสถานสงเคราะห์ มีความยากลำบากและจำกัดในการเข้าถึงล่ามแปลภาษาและคนที่เข้าถึงล่ามแต่ต้องประสบกับปัญหาที่จะเข้าใจการแปลนั้น ประเด็นปัญหานี้ดูเหมือนว่าจะเกิดขึ้นไม่ใช่เฉพาะที่สถานสงเคราะห์ แต่เกิดขึ้นในทุกขั้นตอนกระบวนการทางกฎหมาย รวมถึงการพิจารณาในชั้นศาลในการสัมภาษณ์เพื่อคัดเลือกผู้ถูกค้ำมนุษย์ และในขั้นตอนที่ถูกบังคับให้ตรวจร่างกายและตรวจสุขภาพ

เปรียบเทียบกับผู้หญิงไทยที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ พนักงานแรงงานข้ามชาติมีโอกาสน้อยในการได้รับการศึกษาที่เป็นทางการ และมักจะได้รับการฝึกอบรมอาชีพที่มีอคติกับเพศสภาพและไม่ได้รับการตระหนักอย่างเป็นทางการ

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด: สิทธิในการดำรงชีวิต, สิทธิที่จะมีเสรีภาพ และสิทธิที่จะมีความมั่นคงแห่งตัวตน การคุ้มครองจากการกักขังที่ไม่มีกฎหมาย สิทธิที่จะฟ้องร้องกรณีกักขังที่ไม่มีกฎหมาย
สิทธิในการไม่ถูกเลือกปฏิบัติและการคุ้มครองเท่าเทียมภายใต้กฎหมาย : การปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมต่อพนักงานบริการข้ามชาติ: สิทธิในการเคลื่อนย้ายอย่างเสรี: สิทธิในการออกจากประเทศใดก็ได้
สิทธิในการเข้าถึงชีวิตครอบครัว การติดต่ออย่างสม่ำเสมอกับครอบครัวของตน
สิทธิที่จะมีเสรีภาพในการนับถือศาสนา
สิทธิในการได้รับการเยียวยาในกรณีที่ถูกละเมิดสิทธิ

การเลือกปฏิบัติด้วยเหตุผลทางเพศในสิทธิในการทำงานชั่วคราว

ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 37 การทำงาน: บุคคลที่ถูกค้ามนุษย์มีสิทธิในการทำงานในประเทศไทยชั่วคราวช่วงที่รอกระบวนการในการพิจารณาในชั้นศาล

ผู้หญิงที่ถูกค้ามนุษย์ได้รับการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศ เธอจะมีโอกาสที่จำกัดในการหารายได้หากมีการเปรียบเทียบกับผู้ชายที่ถูกค้ามนุษย์ ผู้หญิงถูกจำกัดให้ทำงานฝีมือในสถานสงเคราะห์เท่านั้น ด้วยเหตุที่ว่าเธอมีความเปราะบางและเสี่ยงที่จะถูกแสวงหาประโยชน์หากได้รับอนุญาตให้ออกไปทำงานข้างนอกสถานสงเคราะห์ เธอจะไม่ได้เงินค่าแรงแต่อาจจะได้รับเงินเล็กน้อยจากการขายสินค้าหลังจากที่ถูกหักค่าใช้จ่ายด้านวัสดุอุปกรณ์และค่าสอน แม้ว่าผู้ชายได้รับอนุญาตให้ออกไปทำงานข้างนอกสถานสงเคราะห์ สามารถหารายได้ได้อย่างน้อยเป็นค่าจ้างขั้นต่ำ การปฏิบัติที่เป็นสองมาตรฐานเช่นนี้เลือกปฏิบัติผู้หญิง และที่สำคัญคือการกระทำที่โหดร้ายสำหรับผู้หญิงที่เป็นผู้รับผิดชอบในการเลี้ยงดูครอบครัวและลูกที่บ้านในชุมชนของเธอก่อนหน้านี้จะมาถูกกักขังในสถานสงเคราะห์

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด: สิทธิในการทำงาน ในการเลือกงานโดยอิสระในเงื่อนไขที่ ยุติธรรม สิทธิที่จะไม่ถูกเลือกปฏิบัติ

ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสียหาย

ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 33-35 ค่าสินไหมทดแทน: อัยการต้องแจ้งสิทธิของผู้เสียหายที่พึงได้รับการคุ้มครองในการดำเนินคดีเพื่อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสียหายระหว่างที่มีการดำเนินคดีอาญาในชั้นศาล

การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนสำหรับผู้หญิงที่ถูกคัดเลือกให้เป็นผู้ถูกค้ำมนุษย์เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีไม่ได้เกิดขึ้นประจำ การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนมักจะถูกเรียกร้องในกรณีแรงงานบังคับเพื่อแสวงหาประโยชน์ ผู้หญิงไม่ได้รับการแจ้งถึงสิทธิที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนหรือกระบวนการในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนอาจใช้เวลาเป็นปีกว่าจะสำเร็จ และในเวลานั้นแรงงานหญิงข้ามชาติจะถูกส่งกลับไปประเทศต้นทางแล้ว

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด:
การเข้าถึงความยุติธรรมด้วยการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพ สิทธิในการเข้าถึงการเยียวยาทาง

การส่งกลับ

ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ มาตรา 38 การส่งกลับภูมิลำเนา: ส่งตัวผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าวกลับประเทศที่เป็นถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่เราพบต้องใช้เวลา 8 เดือนถึงสองปีสำหรับการส่งกลับผู้หญิงไปสู่ประเทศต้นทาง แม้ว่าผู้หญิงจะมาจากประเทศเพื่อนบ้านของไทย ผู้หญิงไม่มีหลักประกันที่มีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่องว่าจะมีการติดตามให้การสนับสนุน เนื่องจากปัญหาในการประสานงานข้ามชายแดนระหว่างรัฐและเอ็นจีโอ ข้อห่วงใยที่สำคัญนี้เกิดขึ้นในกรณีที่ผู้หญิงมาจากพม่า ในสถานการณ์ที่ไม่มีหลักประกันที่มีประสิทธิภาพในการคุ้มครองสำหรับแรงงานหญิงข้ามชาติที่ถูกส่งกลับไปในพื้นที่ที่ทราบกันดีว่ามีการสู้รบของทหาร มีการประหารชีวิตประชาชนกลุ่มน้อยโดยรัฐบาลทหาร และมีทัศนคติที่เป็นลบต่อการลงโทษของเจ้าหน้าที่รัฐบาลพม่าต่อผู้หญิงที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมบันเทิง

แรงงานหญิงข้ามชาติที่ถูกค้ามนุษย์มักจะไม่ได้รับค่าสินไหมที่เป็นเงินเพื่อใช้ในการประกอบธุรกิจหรือลงทุนในชุมชนในประเทศของตน เพราะเจ้าหน้าที่เอ็นจีโอและเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นห่วงถึงการที่ไม่สามารถเปิดบัญชีธนาคารหรือความปลอดภัยของเงินก็เลยไม่ให้เงิน ผู้หญิงไทยที่ถูกค้ามนุษย์มักจะมีโอกาสมากกว่าแรงงานหญิงข้ามชาติที่ถูกค้ามนุษย์ในการได้รับการสนับสนุนและได้ค่าสินไหม

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด:

สิทธิในการเข้าถึงความยุติธรรมด้วยการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพ ค่าสินไหมทดแทน
สิทธิในการเข้าถึงการเยียวยาทางกฎหมายในกรณีที่ถูกละเมิด
สิทธิในการไม่ถูกเลือกปฏิบัติ
สิทธิในการไม่ถูกผลักดันกลับ

การป้องกัน

พนักงานบริการและคนอื่นๆในอุตสาหกรรมบันเทิงมีความรู้ที่จำกัดในเรื่องสิทธิและหน้าที่ของตนตามพระราชบัญญัติฯ เนื่องจากไม่มีการรณรงค์สร้างความตระหนักที่มีประสิทธิภาพสำหรับกลุ่มที่ถูกเรียกว่า “มีความเสี่ยงสูง” ทั้งๆที่ ในความเป็นจริงพนักงานบริการมักจะเป็นเป้าหมายของยุทธศาสตร์การปราบปรามที่เป็นการลงโทษทั้งจากรัฐและเอกชนแทนที่จะมีการเสริมสร้างศักยภาพและโครงการให้การศึกษา ไม่เคยมีการจัดการปรึกษาหารือกับพนักงานบริการเพื่อให้ผู้หญิงเสนอความเห็น การช่วยเหลือ ความรู้และประสบการณ์ในการออกแบบและการดำเนินการแทรกแซงและต่อต้านการค้ามนุษย์และสร้างยุทธศาสตร์การป้องกันในอุตสาหกรรมของตน กลับกลายเป็นว่าพนักงานบริการถูกทำให้อับอาย ถูกตำหนิ ถูกคุกคาม ถูกขังและลงโทษ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นภายใต้หน้ากากของการป้องกันการค้ามนุษย์

สิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด: สิทธิในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร: สิทธิในการมีส่วนร่วม

ตารางแสดงสิทธิมนุษยชนที่ถูกละเมิด

งานวิจัยของเราพบว่าการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ไม่สอดคล้องตามสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของคนไทย และแรงงานข้ามชาติหญิงในไทย เกิดภายใต้หน้าฉากของการดำเนินการต่อต้านการค้ามนุษย์ รัฐบาลไทยมีภาระผูกพันในการคุ้มครองสิทธิต่างๆเหล่านี้ภายใต้พิธีสารและอนุสัญญาระหว่างประเทศที่ประเทศลงนาม และให้สัตยาบันตามที่ได้ระบุด้านล่าง

สิทธิและหลักการที่ถูกละเมิด	ภาระผูกพันภายใต้พิธีสารและอนุสัญญาของรัฐบาลไทย:
สิทธิที่จะไม่ถูกเลือกปฏิบัติ ความเท่าเทียมของบุคคลในทางกฎหมายและการคุ้มครองที่เท่าเทียมกันภายใต้กฎหมาย	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 2, 6, 7 & 8; กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง 2(1), 14, 16 & 26; กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม 2(2) & 3; อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ 1 & 2; อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ 1 & 5; อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานข้ามชาติและครอบครัว 1 & 24; อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งทวีปยุโรป 14
สิทธิที่จะเข้าถึงความยุติธรรม/ สิทธิในการเข้าถึงคำตัดสินที่มีประสิทธิภาพ	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 6, 7, 10, 11, อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ ข้อเสนอนี้แนบไปข้อที่ 26
สิทธิในการมีส่วนร่วม/สิทธิในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง 25, อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ ข้อเสนอนี้แนบไปข้อที่ 26
สิทธิในความเท่าเทียมทางเพศ	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 2, 6, 7 & 8; กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง 2(1), 14, 16 & 26; กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม 2(2) & 3; อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ 1 & 2; อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ 1 & 5
สิทธิในการดำรงชีวิต, สิทธิที่จะมีเสรีภาพ และสิทธิที่จะมีความมั่นคงแห่งตัวตน	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 3 & 9; กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง 6 & 9; อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ 5; อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก 6; อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก 37
สิทธิที่จะมีเสรีภาพในการเคลื่อนย้าย	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 13; กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง 12;

	อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุก รูปแบบ 15(4)
สิทธิความเป็นส่วนตัวและชีวิตครอบครัว เกียรติยศศักดิ์ศรีและชื่อเสียง	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 12 & 16; กติกา ระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง 17 & 23; กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม 10; อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก 9, 10 & 20
สิทธิในทรัพย์สิน	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 17
สิทธิในการไม่ถูกผลักดันกลับ	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 14; อนุสัญญา ต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นๆที่ โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี 3
สิทธิในการเข้าถึงกระบวนการพิจารณาในชั้นศาล ที่เป็นธรรม	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 6, 7, 10 & 11
สิทธิในการทำงาน ในการเลือกงานโดยอิสระใน เงื่อนไขที่ยุติธรรม	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 23, 24 & 25; กติกา ระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และ วัฒนธรรม 6 & 7;
สิทธิทางสุขภาพ	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 25; กติการะหว่าง ประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม 12; อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ ในทุกรูปแบบ 5; อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือก ปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ 14; อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก 24, 25 & 39
สิทธิที่จะมีเสรีภาพในการนับถือศาสนา	ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน กติการะหว่างประเทศ ว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง I; อนุสัญญา ว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งทวีปยุโรป 9

รวมทั้งประเด็นที่กล่าวมาข้างต้นของปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน จากการวิจัยเราได้พบว่าทั้งรัฐบาลไทยและองค์กรที่ไม่ใช่รัฐที่ได้เข้าร่วมในการตอบรับเพื่อต่อต้านการค้ำมนุษย์ในบางกรณีได้ละเมิดกฎหมายไทยรวมทั้งที่บทกำหนดว่าด้วยการคุ้มครองในกฎหมายต่อต้านการค้ำมนุษย์เอง อีกทั้งยังมีหลักฐานอีกว่าการดำเนินการต่อต้านการค้ำมนุษย์ในประเทศไทยนั้นขัดกับพิธีสารระดับภูมิภาคที่รัฐบาลไทยได้ลงนาม และได้ละเมิดกฎหมายและแนวทางการต่อต้านการค้ำมนุษย์ในระดับระหว่างประเทศอีกด้วย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การละเมิดทั้งกฎหมายและนโยบายในประเทศไทย :

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์พ.ศ. 2551

- มีการสืบพยานไว้โดยพลันก็ได้; มาตรา 31
- ในกรณีที่ผู้เสียหายหรือพยานบุคคลจะให้การต่อศาลเอง เมื่อผู้เสียหายหรือพยานบุคคลแจ้งแก่พนักงานอัยการแล้ว ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลโดยไม่ชักช้า มาตรา 31
- สิทธิของผู้เสียหายที่จะเรียกค่าสินไหมทดแทน, มาตรา 34-35
- สิทธิในการเดินทางกลับประเทศที่เป็นถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาอย่างปลอดภัยโดยไม่ล่าช้า; มาตรา 33,34,35,36, 37, 39
- สิทธิความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหาย; มาตรา 53
- สิทธิของผู้เสียหายที่พึงจะได้รับการคุ้มครองในการดำเนินการช่วยเหลือในแต่ละขั้นตอนต้องอนุวัติด้วยศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายก่อนด้วย; มาตรา 31, 53

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

- บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน; มาตรา 4, 30
- บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการทำงานและมีเสรีภาพในการเลือกถิ่นที่อยู่โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ; มาตรา 34, 40, 49, 51
- บุคคลย่อมมีสิทธิในกระบวนการยุติธรรม สิทธิพื้นฐานในกระบวนการพิจารณาที่เป็นธรรม; มาตรา 40
- คุ้มครองและผูกพันของสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยายหรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพัน; มาตรา 27
- บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการถือศาสนา นิกายของศาสนา หรือลัทธินิยมในทางศาสนา และย่อมมีเสรีภาพในการปฏิบัติตามศาสนธรรม ศาสนบัญญัติ หรือปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อถือของตน; มาตรา 37
- สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัว ย่อมได้รับความคุ้มครอง; มาตรา 35
- การได้รับการช่วยเหลือด้านกฎหมายและทราบข้อเท็จจริงและตรวจเอกสารอย่างเพียงพอ การเสนอข้อเท็จจริง ข้อโต้แย้ง และพยานหลักฐานของตน; มาตรา 40

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2546 ว่าด้วยการล่อซื้อหรือการล่อจับนั้นเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงโดยเฉพาะกับผู้หญิงที่ทำงานในธุรกิจบันเทิง

ประมวลกฎหมายอาญา -

- สิทธิในกระบวนการยุติธรรม: การเข้าถึงทนายความ,
- การร้องทุกข์และการเยียวยากรณีที่ถูกกักขังหน่วงเหนี่ยวโดยไม่มีหลักเกณฑ์
- ถูกกักขังโดยไม่มีหลักเกณฑ์
- ความยินยอมที่มีข้อมูลในกระบวนการทางการแพทย์

พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546

- มาตรการการสนับสนุนและคุ้มครองพยาน มาตรา 7, 8, 9, 10, 15 and 16

บันทึกข้อตกลงเรื่องแนวทางการดำเนินงานขององค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2546

- สิทธิของเหยื่อที่เป็นชาวต่างชาติในการเข้าถึงล่ามแปลภาษา, มาตรา 5

การละเมิดบันทึกข้อตกลงระดับภูมิภาค :

การของกระบวนการความร่วมมือระดับรัฐมนตรี ของประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงต่อต้านการค้ามนุษย์ (COMMIT MOU)

- สิทธิของเหยื่อในการเข้าถึงล่ามแปลภาษา; มาตรา 2.10
- สิทธิของเหยื่อที่จะได้รับข้อมูลทางกฎหมาย; มาตรา 10
- การส่งเสริมความอ่อนไหวด้านมิติหญิงชายในกระบวนการแทรกแซงการค้ามนุษย์; มาตรา 15
- สิทธิของเหยื่อที่จะได้รับการส่งกลับภูมิลำเนาด้วยความปลอดภัยและการติดตามผล; มาตรา 20, 21

ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือในการต่อต้านการค้ามนุษย์โดยเฉพาะในหญิงและเด็ก พ.ศ. 2547

- การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้เสียหาย; มาตรา 6

ปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีในภูมิภาคอาเซียน

- การจัดการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง / สนับสนุนการเสริมสร้างพลังทางเศรษฐกิจ; มาตรา 5

การละเมิดมาตรฐานการต่อต้านการค้ามนุษย์ระหว่างประเทศ:

พิธีสารสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ 2002

- มาตรการการต่อต้านการค้ามนุษย์ไม่ควรส่งผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนของบุคคล; มาตรา 14.1

- หลักการการไม่เลือกปฏิบัติ; มาตรา 14.2
- การช่วยเหลือแก่เหยื่อควรจะเป็นภาษาที่บุคคลนั้นเข้าใจได้; มาตรา 6.2
- สิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลที่ถูกดำเนินคดีควรได้รับการคุ้มครอง; มาตรา 6.1
- เหยื่อมีสิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือด้านกฎหมายในภาษาที่ตนเข้าใจ; มาตรา 6.2
- สิทธิของเหยื่อในการเข้าถึงคำตัดสินใหม่ทดแทน: มาตรา 6.6,

ข้อเสนอแนะเรื่องหลักการและแนวทางว่าสิทธิมนุษยชนและการดำเนินคดี จัดทำโดยสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชน:

- มาตรการการต่อต้านการดำเนินคดีไม่ควรส่งผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนของบุคคล; หลักการ 3.1
- กลุ่มที่มีความเสี่ยงควรมีสิทธิได้รับข้อมูลที่สามารถร้องขอความช่วยเหลือได้; หลักการ 4
- สิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลที่ถูกดำเนินคดีควรได้รับการคุ้มครอง; แนวทาง 6.6,
- ไม่ควรมีการบีบบังคับในการให้การดูแลและสนับสนุน; ผู้เสียหายไม่ควรถูกบังคับให้ผ่านการตรวจทางการแพทย์ แนวทาง 6.2
- เหยื่อมีสิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือด้านกฎหมายในภาษาที่ตนเข้าใจ; แนวทาง 3.1, 3.8 & 6.5
- วิธีการประจำที่กักขังบุคคลที่ถูกสงสัยว่าเป็นเหยื่อของการดำเนินคดีในสาธารณะหรือในบ้านพักส่วนตัว ละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ; มาตรฐานที่เป็นการจำกัดต้องสอดคล้องกับหลักการของสัดส่วนที่เหมาะสม แนวทาง 3.3 & 7.4
- สิทธิของเหยื่อในการเข้าถึงคำตัดสินใหม่ทดแทน; แนวทาง 17.4 & 17.5
- สิทธิของเหยื่อและครอบครัวที่จะได้รับการส่งกลับภูมิลำเนาด้วยความปลอดภัย พิธีสารสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน ปรามปราม และลงโทษการดำเนินคดี 8.1 & 8.2, ข้อเสนอแนะเรื่องหลักการและแนวทางว่าสิทธิมนุษยชนและการดำเนินคดี จัดทำโดยสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชน 6.7
- สิทธิในการไม่ถูกผลักดันกลับ; มิให้รัฐส่งกลับบุคคลกลับไปประเทศที่บุคคลนั้นจะได้รับการประหารชีวิตหรือละเมิดสิทธิ; แนวทาง 6.7

ข้อค้นพบของเราก่อให้เกิดการเรียกร้องให้มีการตอบรับอย่างจริงจังและเร่งด่วนจากรัฐบาลไทยและผู้ที่เกี่ยวข้อง มันไม่มีเหตุผลที่จะอนุญาตให้มีการละเมิดเหล่านี้จะยังคงอยู่ในนามของการตอบรับการดำเนินคดีหรือเพื่อสนองตามวาระของรัฐบาลต่างประเทศ

รัฐบาลไทยมีหน้าที่ที่ชัดเจนและปฏิเสธไม่ได้ในการยุติการแทรกแซงที่ทำให้เกิดอันตรายทั้งหมดและให้การเยียวยาทางกฎหมายต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการละเมิดเหล่านั้นตามกฎหมายในประเทศและระหว่างประเทศ อาทิเช่น ตามที่บัญญัติไว้ใน กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง มาตรา 2.3 และ อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ มาตรา 6 และปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน มาตรา 8

Bibliography

Aim for Human Rights 2010 The Right Guide: <http://www.humanrightsimpact.org/trafficking>

Agustin, L (2007) Sex at the Margins: Migration, Labour Markets and the Rescue Industry

Amendment on Prohibition of Funding to Organizations that Promote Prostitution Adopted in US: <http://www.legislationline.org/documents/id/2759>

Asian Migrant Center, 2005, Asian Migration Yearbook 2005: <http://www.asian-migrants.org/>

Bassed R, (2011) Bone of Contention, Forensic Odontologist and Researcher, Monash University: <http://theconversation.edu.au/bone-of-contention-can-wrist-x-rays-really-reveal-the-age-of-people-smugglers-2049>

Burge N, (2011) Selling Sex: How Abolitionist Feminists Hurt Sex Workers: <http://cchronicle.com/2011/03/selling-sex-how-abolitionist-feminists-are-hurting-sex-workers/>

Bureau of the Budget, Thailand: Budget in Brief for years 2008 -2011: <http://www.bb.go.th/bbhomeeng/>

Drummond A, 2012 article: The Grey Man Will Blow Critics Out Of The Water: <http://www.andrew-drummond.com/view-story.php?sid=495>

CATW Coalition Against the Trafficking of Women: <http://www.catwinternational.org/index.php/>

CNN International: "25 years in Thailand's sex industry" By: Philippa Short, 3 August, 2010. <http://www.cnn.go.com/bangkok/life/25-years-thailands-sex-industry-233135#ixzz1ZcSERxLG>

CARAM ASIA (2010), Remittances: Impact on Migrant Workers Quality of Life, Kuala Lumpur, Malaysia

NSWP Declaration on the Rights of Sex Workers, Draft 2011 The Global Network of Sex Projects: <http://www.plri.org/theme/human-rights-and-law>

Hugo G, (2009) ILO Asian Regional Programme on Governance of Labour Migration, Working Paper No.17

Human Rights and Development Foundation, (2011) UPR Submission: Summary on Human Rights Situation of Migrant Workers in Thailand: http://www.prachatai.com/sites/default/files/UPR_HRDF_Submission_Thailand_S..pdf

Human Rights Watch 2010, From the Tiger to the Crocodile: Abuse of Migrant Workers in Thailand, Bangkok

Human Rights Watch (1993), Modern Form of Slavery: Trafficking of Burmese Women and Girls into Brothels in Thailand, Asia Watch and the Women's Rights Project, Thailand

Images Asia (1997), Migrating with Hope: Burmese Women Working in Thailand and the Sex Industry, Thailand

International Labor Office (ILO) Guidelines on Human Trafficking and Forced Labor Exploitation: <http://www.ilo.org/global/topics/forced-labour/lang--en/index.htm>.

International Organization for Migration (IOM) (2008) Situation Report on International Migration in East and South-East Asia, International Organisation for Migration, Bangkok

Jordon A (2011) 2011 State Department Trafficking in Persons Report: A need for more evidence and

U.S. accountability, Accessed at: Rights Work: <http://rightswork.org/>

Lin Leam Lim, (1998) The Sex Sector: The Economic And Social Bases Of Prostitution in Southeast Asia, International Labour Office, (ILO) Geneva, 1998: www.ilo.org/global/about-the-ilo/press-and-media-centre/news/WCMS_007994/lang--en/index.htm

MAP Foundation, Migrant Movements (1996-2011) Migrant Assistance Program, Thailand

MAP Foundation Briefing Paper (2011), Putting Women Migrant Workers into ASEAN; Legal Support Unit, Migrant Assistance Program, Thailand

Mekong Migration Network (2011) Update on Nationality Verification & MOU, Thailand (9 March 2010) from documents produced by the Administrative Committee on Irregular Migration under Ministry of Labor: http://www.mekongmigration.org/?page_id=26

Not For Sale Campaign and Global Exchange 2011: <http://www.globalexchange.org/tours/thailand-delegation-end-modern-slavery-and-human-trafficking>

Prathan Watanavanich, 131st International Training Course: Visiting Experts Paper: The United Nations

Asia and Far East Institute for the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders (UNAFEI): <http://www.unafei.or.jp/english/pages/RMS/No70.htm>

President George W. Bush Address to the United Nations, 23 September 2003; <http://www.johnstonsarchive.net/terrorism/bushiraq6.html>

Raymond, J: Legitimizing Prostitution as Sex Work; ILO calls for Recognition of the Sex Industry: http://action.web.ca/home/catw/readingroom.shtml?x=16741&AA_EX_Session=bb5c11dc3c49eaec0c0dcdce5c8efb22

Royal Thai Police 2008, Central Information Technology Centre Statistics: http://statistic.police.go.th/dn_main.htm

Sciortino R, (2009), International Migration in Thailand 2009, International Organization for Migration (IOM), Bangkok

SWING 2011 Survey of Service Workers in Group Foundation 2011 as reported in Bangkok Post: 17th September 2011: <http://www.bangkokpost.com/news/local/256970/sex-workers-reveal-hazards>

Thailand's Commitment to Anti-Human Trafficking (24/09/2010): http://thailand.prd.go.th/view_inside.php?id=5262

Thai Ministry of Social Development and Human Security, National Action Plan to Prevent Trafficking 2011-2016

The Age Newspaper: "*Thailand mulls legal prostitution*" November 26, 2003: <http://www.theage.com.au/articles/2003/11/26/1069825832486.html?oneclick=true>

The Health of Refugee Children – Guidelines for Pediatricians', Royal College of Pediatricians, 1999: (<http://www.rcpch.ac.uk/Publications/Publications-list-by-title#H>) referenced in Solace Human Trafficking report 2009, London, UK.

TIP 2011 Definitions: Techniques of Control Used by Sex Traffickers and Pimps: <http://www.state.gov/g/tip/rls/tiprpt/2011/164224.htm#9>

Trafficking Victims Protection Act of 2000, Minimum Standards for the Elimination of Trafficking in Persons: <http://www.state.gov/g/tip/rls/tiprpt/2011/164236.htm>

Transparency International Corruption Perception Index (CPI): <http://www.transparency.org>

UNIFEM (2009) Gender, Migration and Development - Emerging Trends and Issues in East and South-East Asia: http://unifem-eseasia.org/docs/2009_Gender_migration.pdf

UNESCO (2006), Feminization Of Migration, Remittances, Migrants' Rights, Brain Drain. UN Economic and Social Council, Commission on Population and Development, Thirty-ninth Session Prial 5th 2006 from <http://www.un.org/News/Press/docs/2006/pop945.doc.htm>

US Department of Homeland Security, Immigration and Customs Enforcement MOU 2004

US Trafficking in Persons reports 2008 to 2011 accessed at: <http://www.state.gov/g/tip>

UNOHCR United Nations, (2010) Recommended Principles and Guidelines of Human Rights and Human Trafficking, November 2010, HR/PUB/10/2

World Bank (2011) Migration and Remittances Fact Book, Thailand Country Profile: <http://siteresources.worldbank.org/INTPROSPECTS/Resources/334934-1199807908806/Thailand.pdf>;

UNIAP Estimating Labor Trafficking: A Study of Burmese Migrant Workers in Samut Sakhon, Thailand: http://www.no-trafficking.org/reports_docs/estimates

UNDP 2004 Thailand's Response to HIV AIDS; Responses and Challenges: <http://www.undp.or.th/resources/publicationsall.html>

World Health Organization (WHO) 2001, Sex Work In Asia: http://www.wpro.who.int/internet/resources.ashx/HSI/docs/Sex_Work_in_Asia_July2001.pdf

World Vision, 2010, Ten Things you need to know about labor trafficking in the GMS: <http://wvasiapacific.org/downloads/publications>